

For et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur

**CENTRALKOMITÉENS BERETNING
TIL DKP/ML's 2. KONGRES**

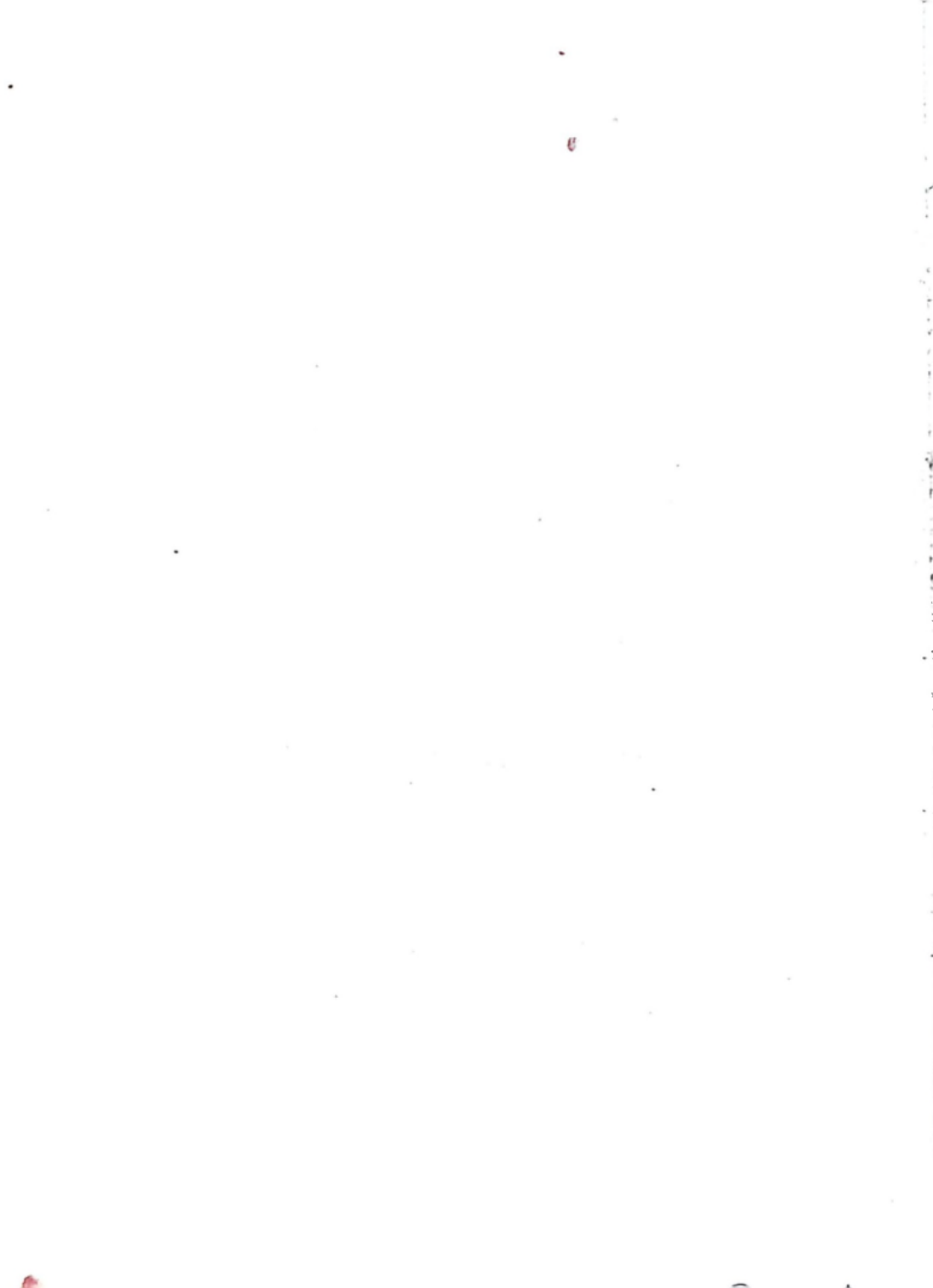

Forlaget Arbejderen

For et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur

Centralkomiteéns virksomhedsberetning til DKP/ML's 2. kongres, som blev afholdt i slutningen af december 1981, foreligger nu i bogform.

Den rummer en omfattende analyse af den internationale og nationale situation og udstikker den vej, som arbejderklassen og de revolutionære må følge for at virkeliggøre ***et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur.***

Proletarer i alle lande, forén jer!

**For et socialistisk Danmark
under proletariatets diktatur**

For et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur

**Centralkomiteéns virksomhedsberetning til
Danmarks Kommunistiske Parti/
Marxister-Leninisters 2. kongres
december 1981**

Forlaget Arbejderen

For et socialistisk Danmark
under proletariatets diktatur
Centralkomitéens virksomhedsberetning til
Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 2. kongres
Afholdt december 1981
© Forlaget Arbejderen, 1982
ISBN: 87-87862-21-2
Tryk: M.A.J. Tryk ApS.

Kære kammerater

Kun tre år er gået siden Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister holdt sin 1. kongres, stiftelseskongressen. Stiftelsen af det marxistisk-leninistiske parti var en bydende nødvendighed, objektivt og subjektivt; den dikteredes af behovet for det kommunistiske fortropsparti, som kan lede arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser i kampen for revolutionen, for et socialistisk Danmark under proletariats diktatur, for opbygningen af socialismen og kommunismen. Partiet opstod ikke ud af intet, men var resultatet af en kamp, som havde været henvend en snes år efter det gamle kommunistiske partis, DKP's, revisionistiske degeneration til et borgerligt, kontrarevolutionært parti. Det var resultatet af den langvarige kamp, som førtes mod indflydelsen fra den moderne revisionisme, ikke mindst maoismen, og al opportuniste, som i det reaktionære bourgeois tjeneste forsøgte at forhindre stiftelsen af et ægte marxistisk-leninistisk parti, fordi det marxistisk-leninistiske, kommunistiske parti er den vigtigste, farligste, bedst organiserede og mest handledygtige kraft, som rejser sig til kamp imod borgerskabets diktatur, imod den kapitalistiske og imperialistiske udbytning og undertrykkelse.

Med partiets stiftelse blev denne kraft skabt, som uden tøven gik i gang med at løse sin strategiske opgave: at forberede den proletariske revolution, omstyrtelsen af det borgerlige diktatur gennem den væbnede revolution og oprettelsen af det ny klasseherredømme, proletariats diktators nye stat, som baner vejen for afskaffelsen af al undertrykkelse og udbytning, for ophævelsen af alle klasser.

Partiet har udviklet sig på basis af den korrekte marxistisk-leninistiske linie, som dets 1. kongres udstak, og som blev nedfældet i program-

met, vedtægterne, beretningen til kongressen og dens øvrige dokumenter, i et magtfuldt bolsjevikisk tempo, som et udtryk for partiets monolitiske enhed, for enheden omkring centralkomiteén. Den relativt korte tid, som er forløbet, har allerede til fulde bevist korrektheden i partiets marxistisk-leninistiske linie og kurs. Partistiftelsen var begyndelsen til et langvarigt, vanskeligt, men heroisk arbejde for at realisere den danske arbejderklassens forhåbninger og aspirationer. Fra starten har DKP/ML ikke opfattet sig som et propagandaparti, men som et kampparti, som et virkeligt fortrobsparti, som den revolutionære handlings parti. Det er sandt, at vi var og fortsat er et lille parti, men vor marxistisk-leninistiske orientering og aktioner har klarlagt partiets revolutionære karakter, har vundet genklang og stadig større respekt blandt stadig bredere arbejdermasser og masser af øvrige arbejdende. For partiet satte fra starten kurs mod at forbinde sig tæt med arbejderklassen, slå dybt rod fæste i arbejderklassens hjerte og skabe nære bånd til de arbejdende masser, for at eliminere enhver tvivl og forvirring, som borgerskabet har skabt gennem sine revisionistiske agenter, som kalder sig 'revolutionære', 'marxistisk-leninistiske' og 'kommunistiske' partier, som bliver oprettet og understøttet af bourgeoisiet med det ene formål at bekæmpe revolutionen, marxismen-leninismen og kommunismen.

I perioden siden den 1. kongres har vi kæmpet for at opbygge partiet systematisk på landsplan, sikre dets stadig stærkere rod fæste i de vigtigste distrikter og byer, på de vigtigste industri- og andre arbejdspladser, for at udvide partiets rækker med klassebevidste arbejdere og andre revolutionære elementer, for at konsolidere og højne partiets marxistisk-leninistiske niveau og handlekraft. For at styrke partiets bånd med masserne, for at bringe partiets politik dybt ind i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende masser, for at styrke organiseringen af arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp har partiet i den forløbne periode skabt en række revolutionære masseorganisationer som løftestænger for partiet. Det gælder Kommunistisk Ungdomsforbund og Marxistisk-Leninistiske Studenter, kommunistiske masseorganisationer for ungdommen. Det gælder Den Revolutionære Fagopposition, RFO, som det vigtigste instrument i kampen imod socialdemokratiets og den moderne revisionismes indflydelse i fagbevægelsen og de brede arbejdermasser. Det gælder Folkefronten mod Krig, Reaktion og Fascisme/Forberedende Komitéer, der udvikles som en bred masseorganisation imod de imperialistiske krigsforberedelser, mod reaktionens og fascis-

mens fremmarch. Det gælder Kvindefronten, Landbofronten og andre, som partiet yder sin energiske støtte.

I en periode, hvor borgerskabet og revisionister af forskellig type, hyler i et fælles kor om 'socialismens krise', om 'marxismen-leninismens krise' osv., konsolideres, styrkes og hærdes det marxistisk-leninistiske parti dag for dag som et praktisk dementi af disse demagogiske løgne, som udsprede for at skabe mistillid til marxismen-leninismen og partiet, til tiltroen til socialismen og revolutionen, for at skabe forvirring og svække arbejderklassens kampkraft og tillid til evnen til at sejre såvel i de daglige kampe imod den kapitalistiske kriseoffensiv, krigsforberedelserne og den reaktionære og fascistiske opmarch, som i revolutionen og kampen for et nyt samfundssystem, som på alle felter er det kriseramte, kapitalistiske udbyttersystem overlegent.

Borgerskabet og dets revisionistiske agenter vender tingene på hovedet. Det er ikke marxismen-leninismen og socialismen, som befinder sig i krise, men tværtimod lige præcis det kapitalistiske og revisionistiske udbyttersystem og dets støtter, de borgerlige og revisionistiske partier. Kapitalismens og revisionismens dødelige krise er den grundlæggende kendsgerning om disse reaktionære samfundssystemer og ideologier, som tjener til fastholdelsen af et lille fåtal af formidabelt riges klasseherredømme, og til fortsat at holde arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser i stadig større elendighed og slaveri. I det kapitalistiske vesten som i de revisionistiske, pseudosocialistiske lande i øst såvel som i de øvrige kapitalistiske lande rejser arbejderklassen sig til protest og kamp imod den fortsatte fornedrelse og udplyndring. Det kapitalistiske og revisionistiske systems historiske fallit bliver stadig mere åbenbar. I denne dybtgående og alsidige krise inddrages også de borgerlige og revisionistiske ideologier og politiske strømninger og partier, som får stadig vanskeligere ved at fastholde arbejdermasserne under deres indflydelse og dominans.

Selvom den revisionistiske kontrarevolution har likvideret en række tidligere socialistiske lande og genoprettet kapitalismen i disse, er det ikke lykkedes at udlette socialismen som system fra jordens overflade. Den virkelige socialismes vitalitet, livskraft og fuldstændige overlegenhed bevises i dag af det socialistiske Albanien, verdens eneste socialistiske land, hvor proletarietets herredømme er en kendsgerning, under ledelse af Albaniens Arbejdets Parti og dets centralkomité med den fremragende marxist-leninist Enver Hoxha i spidsen. Situationen i Albanien er diametralt modsat af situationen i de kapitalistiske og revisionistiske

lande: her marcherer socialismen fremad med stormskridt ved fuldstændig at stole på egne kræfter, der eksisterer ingen arbejdsløshed, ingen inflation, ingen prisstigninger, tværtimod vokser arbejderklassens og folkets materielle og kulturelle velstand til stadighed, mens situationen i de kapitalistiske og revisionistiske lande karakteriseres af en stadig uddybning af krisen, en stadig polarisering mellem de antagonistiske klasser, en skærpelse af klassekampen, af stadig større arbejdsløshed, voksende priser, stigende skatter, inflation, vanvittige krigsforberedelser osv. Under socialismen lever folket trygt, i vished om en stadig bedre fremtid; i de kapitalistiske og revisionistiske lande vokser folkemassernes usikkerhed og angst; ungdommen står uden nogensomhelst fremtid eller tiltænkes en fremtid som kanonføde for den imperialistiske krig. Under socialismen hersker en uovervindelig indre enhed, enheden mellem folket og partiet, enheden mellem statsmagten, som tilhører arbejderklassen selv, og som virker til fordel for den, og de arbejdende masser. Her, i den kapitalistiske og revisionistiske verden vokser utilfredsheden og bitterheden mod den kapitalistiske stat og det samfund, som tjener nogle få snyltere, der tilmed udklækker vanvittige krigsplaner, der kan betyde en atomkatastrofe for menneskeheden.

Vort marxistisk-leninistiske parti og dets organisationer og medlemmer, som modigt og selvopofrende kæmper for at bringe dets linie til udførelse, er i modsætning til, hvad borgerskabet og dets agenter påstår, ikke 'isoleret' og 'uden indflydelse'. Det har tværtimod stillet sig i spidsen for arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kampe, og viser dem gennem sine handlinger og kamp den revolutionære udvej af krisen, som er den eneste, der kan sikre en lykkeligere fremtid, som kan fjerne den imperialistiske krigs mørke skygger fra horisonten og sætte en stopper for nøden, elendigheden, degenerationen og forfaldet, som rider det kapitalistiske system som en mare.

Vort parti repræsenterer de bredeste folkemassers dybeste interesser og forhåbninger, deres vejviser ud af den utålelige situation, som den kapitalistiske krise har skabt. Dette er baggrunden for, at borgerskabet og dets agenter øger deres alsidige tryk på vort parti, søger at isolere det fra arbejderklassen og masserne, ændre dets revolutionære karakter, infiltrere og ødelægge det. Et sådant pres er blevet opbygget og sådanne angreb er blevet forsøgt også i denne kongresperiode, men partiets revolutionære årvågenhed har slået alle sådanne forsøg tilbage og er gået styrket ud af disse kampe. Med udgangspunkt i programmets og den 1. kongres' anvisninger har partiet udarbejdet sin strategi og taktik, uddy-

bet og beriget sin linie på alle felter og er i fuld gang med at overvinde de børnesygdomme, som stammer fra den objektive situation, tendenser til smågruppevæsen osv. Partiet har udviklet sin evne til at tage dristige initiativer, til at mobilisere og organisere arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser. Det er allerede blevet en faktor, som øver en betydelig indflydelse i alle de konkrete kampspørgsmål og de forskellige situationer, som står på dagsordenen og som udvikler sig. DKP/ML er dristigt gået forrest for at rejse arbejderklassen til kamp imod borgerskabets forsøg på at vælte krisens byrder over på dens skuldre, mod de imperialistiske krigsforberedelser, mod fasciseringen af statsapparatet såvel som mod opmuntringen af de fascistiske og neonazistiske grupper, som borgerskabet stabler op, samtidig med at partiet har bekæmpet den moderne revisionisme, reformismen og al opportuniste uforsonligt og kompromisløst som en afgørende betingelse uden hvilken enhver tanke på revolution forbliver utopi.

Disse positive resultater såvel som skabelsen af en stadig mere revolutionær situation i partiet selv er et udtryk for partiets korrekte linie, for dets korrekte anvendelse af marxismen-leninismens ufejlbarlige kompas. Vi har ikke overvurderet eller undervurderet de objektive og subjektive vanskeligheder, som vi har stået og står overfor, vi har ikke tilladt os at henfalde til dagdrømmeri og fantasen, men har sat alle vore kræfter ind på styrkelsen af partiet, dets enhed og kampkraft, dets ledende rolle. Den 1. kongres gjorde op med Mao Zedong-tænkningen og fordømte den som en borgerlig, kontrarevolutionær, eklektisk ideologi, politik og praksis, som en variant af den moderne revisionisme. Men vi opfattede ikke dermed kampen mod maoismen og dens indflydelse som endelig afgjort, fordi den siden slutningen af 60'erne og op gennem 70'erne øvede en overordentlig stor og negativ indflydelse på den danske marxistisk-leninistiske bevægelse. Derfor fortsatte vi energisk kampen imod alle rester af indflydelsen fra Mao Zedong-tænkningen som teori og praksis, ligesåvel som kampen imod indflydelsen i partiet fra den moderne revisionisme i øvrigt og opportuniste af enhver afskygning. Ved at føre klassekampen i partiet korrekt og omfattende, gennem hele sin opdragende virksomhed, de politiske og organisatoriske retningslinier som er blevet udarbejdet og bragt til udførelse, er partiet blevet styrket på alle felter og møder op til sin 2. kongres parat til at påtage sig endnu større opgaver, sådan som udviklingen af klassekampen i Danmark såvel som den internationale situation ubetinget kræver det af os. Det marxistisk-leninistiske parti er den afgørende subjektive faktor i

den rasende klassekamp på liv og død, som udspilles på nationalt og internationalt plan.

Vi danske marxist-leninister er stolte over at tilhøre og være en afdeling af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, i hvis rækker også det ærerige Albaniens Arbejdets Parti og broderpartier på alle kontinenter kæmper og yder deres bidrag til menneskehedens frigørelse, til revolutionens og socialismens sejr i verdensmålestok. Den marxistisk-leninistiske verdensbevægelse er i hastig vækst; den har vundet store sejre i kampen mod den moderne revisionisme og senest den maoistiske undergravende indflydelse, som er blevet afsløret og fordømt. De marxistisk-leninistiske partier kæmper skulder ved skulder for de samme store mål og udgør en uovervindelig kraft som organisatorerne af revolutionens sejr.

Forberedelsen af revolutionen under den stadigt skærpede kapitalistiske krises betingelser i en tid, hvor krigsfaren, som har sin hovedkilde i de to imperialistiske supermagter USA og Sovjetunionen og deres aggressive militære og økonomiske alliancers stadig skærpede rivalisering om verdensherredømmet, er den opgave, som påhviler vort marxistisk-leninistiske parti. Hvor den første kongresperiode i høj grad blev anvendt til og måtte anvendes til at udforme og konsolidere vore kræfter, til skabelsen af revolutionære masseorganisationer, til udarbejdelsen og den alsidige udformning af vores linie og politik, vores strategi og taktik stiller den nye kongresperiode os overfor den opgave, at bringe denne linie omfattende til udførelse på alle felter, at udvikle partiet til at blive den faktisk ledende kraft i arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp, og udvikle de revolutionære masseorganisationer under partiets ledelse til at blive afgørende indenfor deres felt, for at løsrive disse masser fra indflydelsen af socialdemokratismen og den moderne revisionismes klæder, og føre dem frem til virkelige kamppositioner imod alle grundlæggende elementer i den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, i alliancepolitikken med USA-imperialismen og det europæiske monopolborgerskab, NATO og EF osv.

Vi lever i en revolutionær tid, en tid, hvor imperialismen går imod sin grav og revolutionen er sat på dagsordenen af de marxistisk-leninistiske partier, arbejderklassen og folkene, medens imperialismen, borgerskabet og reaktionens kræfter søger at kvæle den revolutionære brand og samtidig forbereder at kaste verden ud i atomkrigens ragnarok. Den objektive revolutionære situation modnes til stadighed, også i de højt udviklede kapitalistiske lande som Danmark. Den afgørende subjektive

faktor for at forvandle revolutionens mulighed til revolutionens realitet og for at sikre dens sejr, når den bryder ud, er det marxistisk-leninistiske, kommunistiske parti.

Det er den ærefulde opgave, som stiftelsen af vort parti markerede, at også de danske marxister-leninister havde taget op til løsning. Det er denne opgave, som også vores 2. kongres vil tage nye skridt henimod at realisere. Vort parti, som hævdede marxismen-leninismens stolte banner og forsvarede det i kamp imod borgerskabet og dets samlede front af revisionister, vil aldrig give slip på det eller tilsmudse det, men yde alle nødvendige ofre for at virkeliggøre den rolle og opgave, som det har påtaget sig, med hæder.

Den internationale situation og skærpelsen af de grundlæggende modsætninger i verden

Vores partis kamp for et socialistisk Danmark under proletariats diktatur kan ikke adskilles fra klassekampen i verdensmålestok, fra udviklingen i den internationale situation, fra den verdensomspændende kamp mellem socialismens, proletariats og folkenes kræfter, som kæmper for socialisme og national frigørelse, og imperialismens, revisionismens og reaktionens kræfter, som søger at afvende deres nederlag, befæste det kapitalistiske system og fastholde arbejderklassen og folket i slavebinding, undertrykkelse og udbytning.

Revolutionens sejr i Danmark er i første række afhængig af det danske proletariat, dets bevidsthed, organisering og kampevne, som udvikles under ledelse af det marxistisk-leninistiske parti. Men revolutionens betingelser og omstændigheder er ikke blot afhængige af klassekræfternes stilling i vort eget land, men er forbundet med udviklingen af klassekampen i verden i øvrigt, af alle de grundlæggende modsætninger, som til stadighed skærpes. Uden en præcis analyse af disse forhold er det ikke muligt at udarbejde en revolutionær strategi og taktik. Revolutionen kan ikke eksporteres, dens gennemførelse og sejr er afhængig af folket i hvert land, af de indre kræfter. Samtidig bistår arbejderklassen og fol-

kenes kamp i hvert land den kamp, som føres af folkene i de øvrige lande. På basis af den proletariske internationalisme udvikler marxist-leninisterne og verdensproletariatet samtidig sin alsidige og konkrete støtte til de kæmpende folk.

REVOLUTIONEN – ET PROBLEM SOM ER TAGET OP TIL SIN LØSNING

Den ægte socialisme, som i det socialistiske Albanien i dag, verdensproletariatet og de undertrykte folk danner en kampfront, som ryster den kapitalistisk-revisionistiske verden i sin grundvold, som ringer døds-klokkerne for det historisk overmodne, rådnende imperialistiske system.

»Verden befinder sig i en fase, hvor revolutionens og folkenes nationale frigørelses sag ikke blot er et ideal eller en fremtidsforhåbning, men et problem, som er taget op til løsning.« (Enver Hoxha).

Denne marxistisk-leninistiske konklusion udspringer af en dybtgående analyse af alle de grundlæggende modsigelser i verden i dag; det er en tese, som bekræftes af livet og begivenhederne selv. På trods af det imperialistiske borgerskabs, de moderne revisionisters og opportunisternes forsøg på at forplumre vandene, sprede forvirring om den leninistiske lære om revolutionen og den virkelige situation, som hersker i verden, med det formål at demoralisere og vende arbejderklassen og folkene bort fra revolutionens vej, er det en ubestridelig kendsgerning, **at verden i almindelighed befinder sig i en revolutionær situation, i en situation, hvor klassekampen overalt skærpes og gennemløber og peger frem mod nye store udbrud og konfrontationer.** Der eksisterer revolutionære situationer i mange lande i dag, ikke blot i Latinamerika, Afrika og Asien, men på alle kontinenter; i nogle lande er den revolutionære situation modnet eller under hurtig modning, mens den er under udvikling mod en sådan situation i andre lande.

Samtidig har verdensreaktionen med de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen i spidsen, sat aggressionen og den imperialistiske krig på dagsordenen. Forberedelserne til en ny imperialistisk verdenskrig, som kan starte som en lokal krig i et af de globale spændingsområder, bliver stadig mere intensiverede.

Det er kun folkenes kamp, frigørelseskrigene og revolutionen, som vil være i stand til at forhindre den uhyrlige forbrydelse mod menneskeheden, som atomverdensbranden udgør, og som er en konkret og akut trussel.

Folkenes væbnede anti-imperialistiske, nationale befrielseskamp i Asien, Afrika og Latinamerika tilføjer verdensimperialismen og reaktionen hårde nederlag. Den iranske folkerevolutions sejr og tilintetgørelse af USA's positioner i dette land var et overordentligt hårdt slag imod den amerikanske imperialisme og al imperialisme, som skabte en ny situation i det sprængfarlige Mellemøsten, hvor de imperialistiske supermagter kæmper om kontrollen med de rige olieressourcer. Tilintetgørelsen af det racistiske regime og oprettelsen af Zimbabwe, det namibiske og azaniske folks voksende kamp imod apartheid, det nicaraguanske folks sejr over det dybt reaktionære Somoza-styre og den væbnede kamp i mange latinamerikanske lande imod de reaktionære, af imperialismen understøttede oligarkier, viser, at det kolonialistiske system bryder sammen, at folkene ikke vil affinde sig med etableringen af neokolonialismen og imperialismens dominans, men kæmper for national uafhængighed, politiske og sociale fremskridt.

Arbejderklassen i de forskellige lande har stillet sig på klassekampens barrikader imod den skærpede udbytning og undertrykkelse under den nuværende alsidige krise for den kapitalistiske-revisionistiske verden.

Proletariatet forbereder sig på at udfylde sin historiske rolle som kapitalismens banemænd. I alle de kapitalistiske og revisionistiske lande gennemgår arbejderklassens strejkebevægelse et omfattende opsving, et pålideligt tegn på skærpelsen af klasse modsætningerne og den revolutionære modning, som finder sted over en bred skala.

Visse kapitalistiske og revisionistiske lande, som Italien, England, Polen og Jugoslavien og andre gennemløber en meget svær krise.

SOCIALISMEN SOM SYSTEM EKSISTERER OG VINDER STADIG NYE SEJRE

På trods af, at den revisionistiske kontrarevolution i tiden efter den store marxist-leninist J.V. Stalins død forårsagede tragiske tilbageskridt for socialismens og revolutionens kræfter med Sovjetunionens og en

række tidligere socialistiske landes genoprettelse af kapitalismen, på trods af, at Kina aldrig udvikledes til en virkelig socialistisk stat, og på trods af verdensreaktionens, imperialismens og revisionismens vedvarende kamp for at tilintetgøre socialismen som system fra verdens overflade, for at knuse dette lysende eksempel for proletariatet og de undertrykte folk, er dette ikke lykkedes. Det socialistiske Albanien og Albaniens Arbejdets Parti fastholdt marxismen-leninismen og bevarede sin revolutionære karakter. Det har knust alle de planer, intriger og manøvrer, som supermagterne, revisionismen, alle de ydre og indre fjender har udklækket for at omstyrte proletariatets diktatur og tilintetgøre socialismen, som i Albaniens marcherer fremad fra sejr til sejr. Det socialistiske systems overlegenhed på alle felter over det kapitalistiske system bevises uomstødeligt af fremgangene for det socialistiske Albanien. Intetsteds, heller ikke i det socialistiske Sovjetunionen under Stalin, er der opnået større fremgange i den alsidige socialistiske opbygning end i Albanien, hvor det albanske folk under AAP's ledelse gennem de sidste 37 år har forvandlet det gamle, tilbagestående, halvfeudale Albanien til et moderne industri-landbrugsland, tilintetgjort udbytterklasserne, skabt en magtfuld socialistisk industri og landbrug, og fortsætter revolutionen under proletariatets diktatur for at sikre den fuldstændige opbygning af socialismen, elimineringen af klasseforskellene, forskellene mellem by og land, mellem håndens og åndens arbejde osv. Fra år til år, fra 5-årsplan til 5-årsplan, højnes de arbejdende massers materielle og kulturelle standard i en situation, hvor den kapitalistisk-revisionistiske verdens krise vælter nye byrder over på de arbejdende masser, øger deres forarmelse til stadighed. Det socialistiske Albanien har bevist, at socialismen kan opbygges med held og sejre også i et lille land, mindre end Danmark, under de vanskeligste betingelser på grund af den imperialistiske og revisionistiske omringning og blokade, ved at stole på sine egne kræfter, ved at mobilisere hele folkets og nationens mentale og fysiske ressourcer på marxismen-leninismens vej.

På udenrigspolitikens område spiller det socialistiske Albanien en central rolle ved at fortælle folkene sandheden om situationen i verden i dag, ved at afsløre de to imperialistiske supermagter og deres aggressive planer, gennem afsløringen af den moderne revisionisme i alle dens afskygninger. Gennem sin marxistisk-leninistiske politik og anvendelsen af den proletariske internationalismes principper placerer det socialistiske Albanien under ledelse af Albaniens Arbejdets Parti sig i forreste linje i verdensproletariatets og de undertrykte folk og nationers kamp-

front mod imperialismen, revisionismen og al reaktion. I Europa og ikke mindst på Balkan spiller det socialistiske Albanien en stabiliserende rolle, som modsætter sig de imperialistiske supermagters ekspansionistiske politik og krigsforberedelser.

Under disse omstændigheder forstærkes det imperialistiske-revisionistiske pres imod det socialistiske Albanien. Disse mørke kræfter opgiver aldrig deres mål: at likvidere socialismen fuldstændigt fra jordens overflade. Hetzen imod og forsøgene på isolering af Albanien er udtryk for disse bestræbelser, som undertiden har antaget form af konkrete forsøg på at omstyrte proletariatets diktatur. Men Albaniens Arbejdets Parti og det heltedige albanske folk har været på vagt og til stadighed knust fjendernes forhåbninger og planer, fra den engelske og amerikanske imperialismes angreb efter befrielsen, over Titos planer om at gøre Albanien til den 7. republik i Jugoslavien, Hrustjovs forsøg på at fremkalde et kontrarevolutionært kup og undergravning af den albanske økonomi ved bruddet mellem Sovjetunionen og Albanien i 1961, frem til de kinesiske revisionisters undergravningsforsøg og endelige brud i 1978. Socialismen i Albanien har besejret alle fjender, fordi det ledes af et marxistisk-leninistisk parti, som aldrig har kapituleret eller solgt ud af marxismen-leninismens principper, men altid har forsvaret og anvendt dem i praksis, på en skabende måde, fordi det ledes af en fremragende marxist-leninist, kammerat Enver Hoxha. I en periode, hvor den moderne revisionisme og kontrarevolutionen gjorde hårde anslag imod socialismen og den internationale kommunistiske bevægelse, forsvarede Enver Hoxha og AAP til stadighed marxismen-leninismens renhed, og afslørede og bekæmpede den moderne revisionisme af alle afskygninger med held. Igennem denne kamp såvel som gennem erfaringerne fra socialismens opbygning i Albanien er marxismen-leninismens skatkammer blevet yderligere beriget.

Det socialistiske Albanien er ikke isoleret, sådan som imperialismen og revisionismen påstår det. Tværtimod elskes og forsvares det af proletariatet og folkene, af marxist-leninisterne og de revolutionære overalt i verden, som forstår det socialistiske Albaniens kolossale rolle i den verdensrevolutionære proces i dag.

DEN KAPITALISTISK-REVISIONISTISKE VERDENS KRISE UDDYBES FRA DAG TIL DAG

I skærende kontrast til situationen i Albanien er situationen i den kapitalistiske-revisionistiske verden, hvor udbytterklasserne har magten og udøver deres diktatur over proletariatet og folkene. Den kapitalistisk-revisionistiske verden befinder sig i en uløselig, alsidig krise, som den ikke kan finde udvej af. Det er ikke blot en økonomisk krise, men også en ideologisk, politisk, militær og moralsk krise, der er et udtryk for et system i forfald, for imperialismens anti-folkelige og reaktionære karakter, og som yderligere skærpes gennem arbejderklassens og folkenes uophørlige kamp imod dette døende system. Denne krise skærper yderligere det kapitalistiske og imperialistiske systems iboende antagonistiske modsætninger og fremskynder dagen for dette systems fald.

I 70'erne blev den kapitalistiske verden ramt af en række større rystelser, der var blandt de mest omfattende i tiden efter 2. verdenskrig. Disse begivenheder satte en effektiv stopper for den omhyggeligt opbyggede myte om 'den krisefri kapitalisme' og om 'velfærdssamfundet', som bourgeoisiet og dets håndlangere havde udklækket for at bedrage masserne om karakteren af kapitalismens og imperialismen, som aldrig har bragt arbejderklassen og de arbejdende masser andet en udbytning og undertrykkelse, slavebinding, nød og elendighed, kriser og krige. En tilsvarende krise har grebet de revisionistiske lande, Sovjetunionen og dens vasaller, Jugoslavien og Kina, hvor kapitalismen er blevet fuldstændig genrejst eller opbygget, og som er fuldstændig integreret i den kriseramte kapitalistiske verdensøkonomi. Den nuværende krise har givet dødsstødet til alle de illusioner, som de kapitalistiske og revisionistiske ideologer udarbejdede i 50'erne og 60'erne – under, hvad de betegner som den kapitalistiske økonomis boom – om, at en 'ny fase i kapitalismens udvikling var begyndt', at 'en ny kapitalisme, en ny epoke uden sociale konflikter og modsætninger, uden kriser og krige var indledt', at 'hovedtendensen i verden var fred og afspænding' osv. Kriser og aggressionskrige kan ikke skilles fra kapitalismen og imperialismen; de er dens uundgåelige følgesvende, uanset, hvor meget de borgerlige, socialdemokratiske og revisionistiske skønmålere af kapitalismen påstår det modsatte. Kendsgerningerne taler sit tydelige sprog, og det viser ubestrideligt, at kapitalismen aldrig kan reformeres, at dens love og antagonistiske modsætninger aldrig kan sættes ud af kraft, at den eneste

vej ud af kapitalismens onder er gennem opgøret med kapitalismen selv, gennem revolution.

Den økonomiske krise, som har grebet den kapitalistisk-revisionistiske verden, er nært sammenflettet med energi- og valuta-kriserne. Den kapitalistiske økonomis cykliske forløb førte til en dybtgående cyklisk krise i 1974-75, og igen i 1979-80, og som stadig fortsætter. Det er karakteristisk for den økonomiske krise ikke bare, at de cykliske tilbageslag kommer stadig hyppigere end på tidligere tidspunkter i kapitalismens historie, med 3-4-5 års mellemrum, men for krisen i 70'erne også, at krisen blev efterfulgt af en langvarig depression, uden at den har ført til et nyt opsving i økonomien før udbruddet af en ny krise. Den økonomiske krise på sin side har uddybet og tilspidset den almene krise i hele den borgerlige-revisionistiske verden.

Det var netop i slutningen af 50'erne og i 60'erne, som de borgerlige og revisionistiske økonomer betegner som den kapitalistiske økonomis 'boom', grunden for den nuværende krise blev lagt. Og selv i denne periode virkede den kapitalistiske økonomis cyklus.

Første halvdel af 60'erne var de største boom-år for kapitalismen, der eksisterede en relativ 'fred' i den kapitalistiske verdensøkonomis udvikling, og netop i denne periode bredte illusionerne om den 'krisefri kapitalisme', om 'afskaffelsen af arbejdsløsheden under kapitalismen' sig stærkt. Men allerede i anden halvdel af 60'erne blev denne midlertidige situation brudt; den kapitalistiske produktionsmådes indre antagonistiske modsigelser, som baseres på modsigelsen mellem den kapitalistiske ejendomsret til produktionsmidlerne og produktionens samfundsmæssige karakter, som udgør hovedårsagen til de cykliske kriser, og de øvrige antagonistiske modsigelser tilspidsedes i en sådan grad, at den kapitalistiske økonomis udsigter blev stadig mere dystre. I denne periode nåede den aggressive Vietnam-krig sit højdepunkt; Sovjetunionen optrådte åbent som en socialimperialistisk magt med aggressionen mod Tjekkoslovakiet i 1968; Asiens, Afrikas og Latinamerikas folk forstærkede yderligere kampen for deres nationale og sociale rettigheder mod imperialismen og neokolonialismen. I de udviklede kapitalistiske lande, i Frankrig og andre steder, kom det til et opsving i de arbejdende massers revolutionære bevægelse i årene 1968-69. Samtidig skærpedes rivaliseringen mellem de imperialistiske magter i deres kamp om afsætningsmarkeder og indflydelse.

Denne skærpelse af kapitalismens almene krise har på sin side indflydelse på udviklingen af den cykliske krise. Parallelt med de kapitalisti-

ske økonomiers militarisering voksede inflationen kraftigt; det internationale pengemarked bragtes i ubalance; i 1971 ophørte dollarens guldindløselighed. Den nye overproduktionskrise brød ud i slutningen af 1973, fra sin start flettet sammen med energi-, råvare- og valutakrisen. Denne krise, hvor investeringerne faldt, fabrikslukninger og massefyrringer gennemførtes i stor skala, hvor der skete et betydeligt produktionsfald og arbejdsløsheden på ny blev et massefænomen, som ramte alle kategorier af arbejdere, førte imidlertid ikke til et nyt opsving, men til en langvarig depression, afløst af en ny krise i 1979-80. Et af de karakteristiske kendetegn for den kapitalistiske økonomis krise i 70'erne er stagnationen; den blev forbundet med den fortsatte galopperende inflation; stagflation opstod som et nyt fænomen ved den kapitalistiske cyklus. Inflationen og stagnationen bevæger sig fremad sammen, hånd i hånd, og tegner tilsammen dystre udsigter for den kapitalistiske økonomi. Inflationen er betinget af militariseringen af økonomien, af det opsvulmede statsapparat i de kapitalistiske og revisionistiske lande, og er samtidig en faktor, som undergraver de arbejdende massers realløn til stadighed, en usynlig afgift til fordel for de kapitalistiske monopoler.

Den politisk-moralske krise fremtræder stadig mere skærpet i det kapitalistisk-revisionistiske system; der eksisterer ingen 'stabilitet' eller 'balance'. Stadig hyppigere udskiftes de imperialistiske staters regeringer for at give masserne indtryk af, at der 'gøres noget ved krisen'. Det samme gælder i de revisionistiske lande. Samfundslivet er i opløsning; kriminalitet, pornografi, narkomani og alkoholisme flourer; familierne opløses, skilsmissetallet såvel som selvmordsstatistikkerne vokser uophørligt, samtidig med, at fødselstallet stagnerer eller falder. Imperialisme betyder reaktion over hele linjen. Tilværelsen i de kapitalistisk-revisionistiske lande bliver stadig mere utålelig for de bredeste folkemasser.

Den eneste vej ud af krisen, som de herskende monopolkapitalistiske borgerskaber kender og følger, er at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser for at sikre deres profitter, de søger udvej igennem krigsforberedelser, gennem fascisering af statsapparatet og forberedelser til oprettelsen af fascismen, finanskapitalens åbne terroristiske diktatur. Arbejdsløsheden har antaget masseomfang overalt i den kapitalistisk-revisionistiske verden, inklusive Vesteuropa, USA og de revisionistiske lande.

Denne kapitalismens svøbe er et permanent og uundgåeligt fænomen, som rammer faglærte og ufaglærte, kontorarbejdere, kvinder og ungdommen hårdt. Især rammes den unge generation, hvoraf ca. 30% i de

vesteuropæiske lande er uden job eller udsigter til at få noget. Prisforhøjelserne, inflationen, stigningerne i de direkte og indirekte skatter udhuler reallønnen, samtidig med, at lønningerne presses nedad i forbindelse med arbejdsløsheden. På trods af al demagogien om 'velfærds-samfundet' opererer det kapitalistiske systems love uhindret, som siger, at den herskende overklasse bliver stadig rigere, mens arbejderklassen såvel som de øvrige arbejdende masser til stadighed forarmes mere og mere.

Alt dette har ført til og fører til en stadig dybere polarisering i de kapitalistiske og revisionistiske lande, til en uophørlig skærpelse af de sociale modsætninger og klassekampen, til et vældigt opsving i arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp.

USA-IMPERIALISMEN OG DEN SOVJETISKE SOCIALIMPERIALISME – DE STØRSTE KRIGSANSTIFTERE, HOVEDFJENDERNE AF VERDENS FOLK

Imperialismens almene krise kendetegnes imidlertid ikke kun ved skærpelsen af de grundlæggende modsætninger mellem det socialistiske og det kapitalistiske system; mellem arbejderklassen og bourgeoisiet; mellem de undertrykte folk og nationer og imperialismen; men også ved en skærpelse af modsætningerne mellem de imperialistiske stater indbyrdes, af en skærpet konkurrencekamp om afsætningsmarkeder og indflydelsessfærer, af forberedelsen og gennemførelsen af aggressionskrige og af forberedelsen af en ny imperialistisk verdenskrig.

Den 2. verdenskrig, som var imperialismens og fascismens værk, førte til en ny etape i kapitalismens almene krise, til en omfattende svækkelse af det kapitalistiske verdenssystem. Fra Oktoberrevolutions tid havde Sovjetunionen under Lenin og Stalin været det eneste socialistiske land i verden, et urokkeligt bolværk for revolutionen; i 1944 befriede Albanien sig ved egne kræfter som det første land fra den nazistisk-fascistiske besættelse og oprettede folkemagten og påbegyndte opbygningen af socialismen; i de følgende år i kølvandet på nazismens og fascismens nederlag fulgte en række andre lande efter, som sammen med det socialistiske Sovjetunionen dannede den socialistiske lejr. I denne si-

tuation påtog USA-imperialismen sig rollen som det kapitalistiske systems redningsmand, som 'den frie verdens' forsvarer. I rollen som hele verdens politibetjent strakte USA-imperialismen sine fangarme ud over alle kontinenter, underlagde sig sine svækkede allierede og konkurrenter i Frankrig og England og andre, såvel som sine tidligere fjender Vesttyskland, Japan og Italien og mobiliserede alle sine militære, økonomiske, politiske og propagandistiske ressourcer, i kampen mod socialismen og revolutionen for at afstive det svækkede kapitalistiske system og undergrave socialismen og folkenes antiimperialistiske kamp. Gennem 'økonomisk hjælp', Marshall-planen osv. underlagde USA-imperialismen sig de krigsramte vestlige landes økonomi og under sit politiske diktat, oprettede sit verdensomspændende alliancesystem, herunder den aggressive militærpagt NATO og senere det økonomiske redskab, monopolernes EF, hvor USA – uden at være medlem – stadig indtager en nøgleposition. Som et led i den nye imperialistiske verdensstrategi udviklede USA-imperialismen et alsidigt undergravende arbejde mod den marxistisk-leninistiske ideologi på alle fronter for at aflede de mest bevidste og revolutionære dele af arbejderklassen og de øvrige arbejdende fra den væbnede revolutions vej, fra det endelige opgør med imperialismen. Ved siden af militariseringen af økonomien, våbenkapløbet og de økonomiske blokader imod de socialistiske lande gennemførtes en massiv ideologisk offensiv mod socialismen og revolutionen, til skønsmaling af det kapitalistiske system, af 'demokratiet' og 'velfærdssamfundet' og for at tilsværte socialismen og proletarietets diktatur, som fremstilledes som et 'barbarisk tyranni', som 'totalitært' osv. Under disse omstændigheder opmuntredes samtidig allehånde opportunistiske og revisionistiske strømninger, varianter af borgerskabets ideologi og politik indenfor arbejderklassen.

Den moderne revisionisme blev kontrarevolutionens foretrukne ideologiske og politiske våben efter 2. verdenskrig og i et omfang, som oversteg den gamle revisionisme, socialdemokratismen, som miskrediteredes i arbejdermassernes øjne fra II. Internationales forræderi under 1. verdenskrig og frem gennem 30'erne og 2. verdenskrig, selvom socialdemokratiene i lande som de nordiske efter krigen fremstod som monopolborgerskabets foretrukne regeringsparti. Den moderne revisionisme ved magten betyder kontrarevolutionen ved magten. Det første eksempel var det titoistiske Jugoslavien, som fra starten var imod Lenins og Stalins teori og praksis for socialismen, og som blev et værktøj for den amerikanske imperialismes strategi for undergravning af revolutionen

og socialismen. Efter Stalins død i 1953 greb de moderne revisionister magten i Sovjetunionens parti og stat; under ledelse af N. Hrustjov forkastedes den marxistisk-leninistiske linje og lære for socialismens opbygning og erstattedes på den 20. kongres i 1956 og de følgende kongresser med den moderne revisionismes program for likvideringen af socialismen og proletariatets diktatur, for kontrarevolution og genoprettelse af kapitalismen. Den moderne revisionisme opnåede, hvad selv Hitler ikke havde formået: at knuse socialismen og proletariatets diktatur i Sovjetunionen og genrejse kapitalismen, naturligvis under en 'socialistisk' maske.

Sovjetunionen blev til et statsmonopolkapitalistisk system af en særlig type, den kapitalistiske økonomi love begyndte at fungere i alle samfundets væv. Som en stormagt, hvor kapitalismen blev genrejst, måtte Sovjetunionen naturnødvendigt udvikle sig til en socialimperialistisk magt; de alliancer og det samarbejde, som var udviklet imellem de socialistiske lande skiftede karakter samtidig med kontrarevolutionens sejr i Sovjetunionen og de lande, som fulgte den. Warszawapagten, som fra starten havde været en defensiv organisation, oprettet til kollektivt forsvar af socialismens resultater imod den aggressive vestlige imperialisme og NATO, blev til en aggressiv militæralliance på linje med NATO. De små og mellemstore lande, hvor kapitalismen genrejstes, blev forvandlet til afhængige vasaller af den sovjetiske socialimperialisme. COMECON blev gjort til et økonomisk redskab for Sovjetunionen.

Med den revisionistiske kontrarevolution led socialismen og revolutionen et stort tilbageslag. Samtidig lagdes grunden til et nyt indhold i forholdet mellem USA-imperialismen og den vestlige blok og den sovjetiske socialimperialisme og dens alliance; det forvandlede til et forhold mellem to aggressive imperialistiske grupperinger; de to imperialistiske supermagter begyndte at samarbejde om at dele verdensherredømmet og imod revolutionen og folkenes frigørelseskamp – dette var indholdet af Hrustjovs og Brezhnevs politik for 'fredelig sameksistens' og for 'afspænding' – men samtidig skærpedes også konkurrencen og kampen imellem dem. USA-imperialismen hyldede kontrarevolutionen i Sovjetunionen og de andre lande, opgøret med 'stalinismen' og 'dogmatismen'; samarbejdet mellem de imperialistiske supermagter blev indledt, men samtidig forberedte de sig på at tage kvælertag på hinanden.

De dybeste inter-imperialistiske modsætninger går idag imellem den af USA-imperialismen anførte gruppe af imperialistiske lande, herunder medlemmerne af NATO og EF på den ene side og den af den sovjetiske

socialimperialisme anførte gruppe, herunder medlemmerne af Warszawa-pagten og COMECON, på den anden. Den komplicerede situation, som råder i verden i dag, kan ikke begribes uden en tilbundsående forståelse af karakteren af samarbejdet og konkurrencen mellem de to imperialistiske supermagter, som berører hvert eneste kontinent, hvert eneste land på kloden. Det er de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen, som udgør hovedkilden til en ny verdenskrig, frygteligere end nogen foregående. Og faren for en sådan uretfærdig imperialistisk krig eksisterer og forøges. Krigsforberedelserne er i fuld gang overalt på jorden. På trods af alle nedrustningskonferencer, Helsinki-aftaler osv. har våbenkapløbet og oprustningen aldrig været af et større omfang end i dag. De imperialistiske supermagter fremstiller sig selv som 'verdensfredens forsvarere', men ruster sig til en ødelæggende krig. Med det formål at lulle folkene i søvn og skabe det indtryk, at fredens sag afhænger af de imperialistiske aggressorer og krigsanstiftere organiserer de nedrustningssamtaler og -konferencer og udfolder en mængde hyklerisk fredsdemagogi. Samtidig spreder de begge teorien om, at verdensfreden afhænger af 'magtbalancen' mellem supermagterne, af 'ligevægten' og 'terrorbalancen'. De følger princippet: Du tager det ene skridt, jeg tager det næste. Den sovjetiske socialimperialismes udstationering af SS-missilerne giver anledning til og begrundelse for, at USA-imperialismen planlægger opstillingen af MX og Cruisemissilerne i Europa. Den amerikanske imperialismes beslutning om at producere neutronbomben følges op af sovjetiske erklæringer om at ville gøre tilsvarende.

Den sovjetiske socialimperialisme søger under udhængsskiltet 'kamp mod USA-imperialismen' at dupere de enfoldige og finder samtidig deri påskud til at blande sig overalt, intrigere og konspirere. Det samme gør USA-imperialismen under påskud af 'kamp mod sovjetimperialismen' og 'kamp mod den internationale terrorisme'.

Vort parti gør sig ikke nogen illusioner om karakteren af nogen af de to imperialistiske supermagter eller karakteren af den krig, som de forbereder og truer med at kaste verden ud i.

»Krigen er politikens fortsættelse med andre midler. Enhver krig er uadskilleligt forbundet med den politiske ordening, af hvilken den udspringer. Den samme politik, som en bestemt magt, en bestemt klasse indenfor denne magt har ført i lang tid før krigen, fortsætter den selv samme klasse uundgåeligt og uvægerligt under krigen, den skifter kun arbejdsform...«

Nu har vi først og fremmest for os to grupper af kapitalistisk magt i forbund. Vi har for os alle de største kapitalistiske magter i verden: England, Frankrig, Amerika, Tyskland, hvis hele politik gennem mange årtier har bestået i et uafbrudt kapløb for at beherske hele verden, kvæle de små folk, sikre sig mangedoblede udbytter af bankkapitalen, som har inddraget hele verden i sin indflydelsessfære. Deri består Englands og Tysklands virkelige politik ...

Den virkelige politik, som begge disse grupper af de største kapitalistiske giganter – grupperne om England og Tyskland, som med deres forbundsfæller er gået løs på hinanden – denne politik skal granskes og forstås i sin helhed flere årtier tilbage før krigen. Hvis vi ikke gør dette, vil vi ikke blot glemme den videnskabelige socialisme og overhovedet al samfundsvidenskabs grundkrav; vi ville berøve os selv muligheden af at forstå noget som helst af den nuværende krig.» (Lenin)

For vort parti er tingene soleklare: Den krig, som i dag forberedes konkret er en krig imellem to grupper af imperialistiske røvere, under anførsel af hver sin aggressive imperialistiske supermagt. Denne konklusion er uundgåelig på basis af en analyse, som modsvarer de krav, Lenin opstiller i forbindelse med analysen af karakteren af den første imperialistiske verdenskrig. De to farligste krigsanstiftere, hovedfjenderne af verdens folk, lige aggressive, lige rovgridske er de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen. USA-imperialismens aggressive natur hersker der ingen tvivl om: den er kommet til udtryk gennem aggressioner, kup, støtte til fascistiske regimer, militærinterventioner i hobetal siden den sidste verdenskrig, senest i Indokina, Chile, gennem invasionsforsøget mod Iran, NATO-kuppet i Tyrkiet, indblandingen i El Salvador osv. Men den sovjetiske socialimperialisme giver ikke sin amerikanske rival noget efter med hensyn til aggressivitet; dette bevises af interventionen i Tjekkoslovakiet i 1968, igennem den fortsatte aggressionskrig imod det heroisk kæmpende afghanske folk siden 1979 og utallige andre steder, frem til truslerne om militær intervention i Polen.

De to imperialistiske supermagter er verdens største våbeneksportører og eksportører af kapital; intet område er unddraget deres rivalisering og indbyrdes kamp.

Det er vort partis opfattelse, at den farligste illusion for folkene er at overlade fredens skæbne i de imperialistiske supermagters, de virkelige krigsanstifters hænder. Den imperialistiske og socialimperialistiske oprustningspolitik og krigsforberedelser ledsages uundgåeligt af super-

mågternes imperialistiske pacifisme, som tjener til at lulle folkene i søvn – nedrustnings- og afspændingsdemagogien, hele sættet af usikkerhedskonferencer og nedrustningsfarcer. Verdensfredens sag ligger i folkenes og ikke i krigsanstifternes hænder; den kan kun sikres på revolutionær vis, ved at kampen for freden retter sig imod krigsanstifterne, ved at de to imperialistiske supermagter og deres aggressive alliancer svækkes og opløses, ved at de forjages fra deres militære baser, støtte- og aggres-sionspunkter i Europa og alle andre steder. En sådan militant kamp til forsvar for verdensfreden, som retter sig imod de imperialistiske supermagter og deres allierede, de imperialistiske regeringer og blokke, der spiller med i krigsspillet, vil kunne rette omfattende slag imod krigsanstifternes forbryderiske planer. Folkene ønsker ikke den krig, som forberedes til fordel for den ene eller anden af verdenskapitalens grupper; og det er op til folkene at forhindre denne tragedie ved at rejse sig til krig mod krigen. Hvis krigen skulle bryde ud, må de revolutionære, marxist-leninisterne, verdensproletariatet og folkene rejse sig til revolution, forvandle den imperialistiske krig til borgerkrig.

Når de imperialistiske supermagter kæmper mod hinanden sker det på folkenes bekostning. Det samme gælder, når de samarbejder, fordi både deres kamp og deres samarbejde tjener deres imperialistiske interesser, imod folkene og revolutionen. Og selv i en periode, hvor forholdet og tonen mellem USA og Sovjetunionen skærpes, som det sker for tiden, afbrydes dette kontrarevolutionære samarbejde ikke, det kan også midlertidigt forstærkes, sådan som Brezhnev foreslog det på SUKP's 26. kongres. Dette samarbejde, som angiveligt skulle tjene freden og forhindre krigen, er et samarbejde om opdeling af verden i indflydelsessfærer, imod proletariatet, folkene og revolutionen, og tilmed på bekostning af deres såkaldte allierede, baseret på gensidig anerkendelse af 'interessesfærer' og opretholdelsen af 'magtbalancen'. Dette samarbejde understøttes i fredens navn af visse landes bourgeoisi, af socialdemokraterne og sovjetrevisionisterne, angiveligt for at bevare 'fred' og 'status quo'. Men den imperialistiske fred er en fred, som sikrer imperialistmagterne muligheden for udplyndring af folkene; det er en fred, som aldrig kan være holdbar, fordi de antagonistiske modsætninger mellem de imperialistiske grupperinger uophørligt skærpes, indtil de når punktet for krig, medmindre folkene og revolutionen forhindrer det.

Supermagterne forbereder at gøre Europa, såvel som andre områder, til slagmark i den krig, som de opruster til; de går så langt som til at forberede en 'begrænset atomkrig' i Europa, som de håber ikke vil berøre

dem selv, sådan som den amerikanske præsident åbenmundet har indrømmet det. I denne forbindelse vælter supermagterne en forøgelse af oprustningsudgifterne over på sine europæiske partnere og opbygger et Europa som en pindsvinestilling af atomvåben og -raketter, som vil blive taget i anvendelse på deres kommando. Europa ligger i et af skudfelterne mellem supermagterne; dette gælder ikke blot Mellemeuropa, men også Norden, Sydeuropa og Balkanlandene. Alt dette har ført til en stadig voksende bekymring blandt de europæiske folk, som indser, at de tildeles rollen som kanonføde, som brikker i supermagternes kyniske og kriminelle krigsspil. Under disse betingelser har opportunistiske og pacifistiske kræfter, som tjener supermagternes interesser, atter lanceret ideerne om regionale 'atomfri zoner', om Norden som 'atomfri zone', osv. Disse ideer om atomfri zoner under supermagternes beskyttelse, som ikke antaster 'magtbalancen' mellem supermagterne, som ikke tjener til at svække eller opløse de reaktionære militærblokke, og som overhovedet ikke giver garanti mod anvendelse af atomvåben her, understøttes af en række opportunistiske kræfter, fra dele af de europæiske socialdemokratier, eurokommunisterne og moskva-revisionisterne såvel som titoisterne. Vort parti afviser sådanne ideer og planer, som udklækkes med demagogiske formål og tjener supermagternes fredsdemagogi: der kan ikke gives nogen sikkerhed for folkene under supermagternes paraply. Folkene må kæmpe for at opløse og tilintetgøre de aggressive militærpagter og fordrive de imperialistiske supermagter fra deres militære støttepunkter, fordrive deres besættelsestropper i øst som vest og tilintetgøre deres bemandede og ubemandede baser.

KRISEN I DET VESTLIGE ALLIANCE- OG BLOKSYSTEM

Under de nuværende betingelser forstærker USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme grebet om og deres diktat over deres såkaldte alliancepartnere, såvel som de forstærker aggressionen mod folkene i de afhængige og uudviklede lande. I denne rivalisering søger begge de imperialistiske supermagter at svække modpartens alliancer og undergrave dem indefra. Supermagternes vigtigste militære alliancer er NATO- og Warszawapagten, de vigtigste økonomiske alliancer EF og COMECON.

Indenfor alle disse alliancer og blokke er der kraftige modsætninger, tendenser til løsrivelse og til skærpede antagonismer. Først og fremmest i forhold til henholdsvis den amerikanske imperialism og den sovjetiske socialimperialisme, der spiller førstevioline i disse blokke (selvom USA formelt ikke er medlem af EF), og som bruger dem som instrumenter i deres imperialistiske verdensstrategi. I forbindelse med krigsforberedelserne, i forbindelse med bestræbelserne på at vælte byrderne fra den kapitalistiske krise ikke bare over på de afhængige, neokoloniale lande, men også på deres partnere, øger begge supermagterne deres diktat og pression overfor deres allierede, som bringes i vanskelige situationer, sådan som det ses i forbindelse med raketoprustningen af Europa eller i forbindelse med den amerikanske økonomiske pression overfor Vesteuropa.

Samtidig skærpes krisen indenfor disse blokke også af, at også de mindre partnere søger at vælte krisens byrder over på endnu svagere partnere, af, at den imperialistiske junglelov flourer i disse organismer, som fremstilles som værende til gavn for 'freden' og til 'sikring af folkernes velstand'.

Folkene, som hader monopolernes Europa, COMECON og de aggressive militærblokke rejser sig til modstand imod den, imod deres egne borgerskabers alliancepolitik, som betyder underlæggelse under supermagternes diktat og fuldstændigt udsalg af den nationale suverænitet. Under den kapitalistiske krise er disse modsætninger blevet yderligere skærpet; i Vest- som Østeuropa vokser modstanden imod de aggressive militæralliancer og den økonomiske udplyndring gennem EF og COMECON. Naturligvis søger de imperialistiske supermagter og de øvrige imperialistmagter at udnytte modstandernes svagheder i deres egne interesser, de puster til ilden og søger at få bålet til at svide deres modstandere uden at fortære dem selv. Men de sidder på en krudttønde.

Vanskelighederne for EF og NATO er åbenbare, de er ikke til at skjule og heller ikke til at helbrede. EF blev oprettet som et monopolernes Europa, helt igennem reaktionært, med henblik på den skærpede udbytning af de europæiske folk fra monopolernes og de multinationale selskabers side, for at styrke den vestlige imperialismes økonomiske og politiske aggression imod landene i Asien, Afrika og Latinamerika og som et instrument vendt imod arbejderklassen og revolutionen i landene selv. EF-landene har ambitioner om at spille en selvstændig verdenspolitisk rolle, om at blive en ny imperialistisk stormagt, men de følger og er underlagt det amerikanske diktat, som sidder i nøglepositioner i Vesteu-

ropa såvel økonomisk som politisk og militært. Ikke desto mindre eksisterer de antagonistiske modsætninger også mellem disse imperialistiske alliancepartnere; Thatchers England er USA's nærmeste alliancepartner i Europa, mens Vesttyskland og Frankrig ønsker større uafhængighed i forhold til USA. Under utallige indre spændinger og modsætninger udvikles det 'europæiske samarbejde', nye medlemsstater optages i EF, såsom Grækenland og muligvis Spanien; den 'politiske union' toner frem. Med hvis stemme vil denne politiske union tale? Ikke med de europæiske folks stemme, men med det amerikanske imperialistiske bourgeois stemme, med de europæiske monopolvers og de reaktionære imperialistiske borgerskabers stemme. Det Europa, som søger at tale med 'én stemme' er og vil blive forhadet i arbejderklassen og folkene, fordi det er reaktionens, aggressionens, udbytningens og udplyndringens kontrarevolutionære stemme; en stemme, som også retter sig imod de enkelte landes nationale selvstændighed og egenart. Den økonomiske, politiske (og militære) integrationsproces i EF forløber langsomt og følges af utallige modsætninger, som skærper folkenes modstand imod denne reaktionære blok, som er under udvikling.

Også NATO-alliancen gennemrystes af talrige rystelser og knirker stadig mere i fugerne på trods af, at alt ser 'normalt ud' på overfladen. Selv ledende imperialistiske generaler og politikere må indrømme, at NATO-alliancen er i større vanskeligheder end nogensinde siden dens oprettelse. Dette skyldes skærpelsen af modsætningerne indenfor alliancen selv, og folkenes stadig mere beslutsomme kamp imod den. Som det militære instrument for én af de to imperialistiske supermagter, USA-imperialismen, som kontrollerer denne alliance og dikterer den sin vilje, er NATO, som den altid har været, et redskab til aggression og underkuelse af folkene, og et militært instrument vendt mod arbejderklassen og folkene i de pågældende lande for at forhindre dem i at rejse sig til revolution og knuse den, såfremt den bliver en realitet. NATO-kupplaner for de enkelte lande ligger fuldt udarbejdede, og NATO-soldaterne gennemfører borgerkrigsmanøvrer i de enkelte lande. I Tyrkiet blev et sådant kup bragt til udfoldelse, som førte til en fascistisk undertrykkelse af det tyrkiske folk, angiveligt for at genoprette 'ro og orden' i landet, der gennemrystedes af en dyb revolutionær krise, ja, tilmed for at 'sikre demokratiet'.

NATO-alliancens aggressive karakter og hykleriet i påstanden om, at den skulle være en 'forsvarsalliance', af 'defensiv natur' understreges yderligere af dens integration i den amerikanske imperialismes globale

strategi, af, at flåde- og troppestyrker fra de vesteuropæiske lande indtrædes eller planlægges inddraget i militære operationer i Mellemøsten, Afrika og andre steder. Som et instrument i den ene aggressive supermagts hænder, som er rettet ind for at forsvare dennes strategiske interesser, som en blok til forberedelse af verdenskrig og aggression mod folkene og landene, som kæmper for national uafhængighed imod imperialismen, som et værktøj i reaktionens hænder imod revolutionen, er NATO en barbarisk fjende af arbejderklassen og folkene, som i stadig højere grad gennemskuer dens karakter og retter slag imod den.

Denne kamp må være illusionsløs, den må aldrig støtte sig på den ene supermagt imod den anden, den må ikke åbne døren for den anden rovgribske supermagt, Sovjetunionen. Men den må heller ikke lade sig lamme af teorien om 'ligevægten' mellem supermagterne, som blot har til formål at holde folkene i ro, sådan at de kan sikre sig fred til gennemførelse af deres aggressive planer.

DET PSEUDOSOCIALISTISKE, REVISIONISTISKE SYSTEMS FULDSTÆNDIGE FALLIT

Den sovjetiske socialimperialisme og dens aggressive militære og økonomiske blokke gennemlever ligeledes alvorlige rystelser. Dette kan ikke bortforklares på trods af den revisionistiske demagogi om »de socialistiske kræfters og den socialistiske verdens vækst og styrkelse«. Det pseudosocialistiske system er i en dyb og uløselig krise; selvom Sovjetunionen igennem den sidste årrække har opnået visse nye positioner rundt om i verden og til stadighed arbejder på at skabe sådanne, er folkene stadig mere på vagt overfor den sovjetiske socialimperialisme, som endnu engang afslørede sin barbariske og aggressive, slavebindende natur gennem den militære invasion i Afghanistan og kampen imod de heroisk kæmpende afghanske patrioter, som forlanger selvstændighed og uafhængighed af den sovjetiske socialimperialisme.

Den sovjetiske blok er blevet forstærket med Vietnam, som efter sin heroiske krig og sejr over USA-imperialismen ikke fortsatte en virkelig uafhængig kurs, men integrerede sig stadig dybere i den revisionistiske blok, såvel militært som økonomisk.

Den sovjetiske socialimperialismes såkaldte 'anti-imperialisme' og

'støtte til de nationale frigørelsesbevægelser' kan imidlertid ikke skjule, at denne 'støtte' tager sigte på at forsvare Sovjetunionens imperialistiske interesser og opnå nye indflydelsessfærer. Den sovjetiske aggressive imperialistiske strategi baserer sig på militær magt, sådan som det tydeligt ses i forhold til Afghanistan og andre steder. Det socialimperialistiske Sovjetunionen forsøger at fremstille sin aggression som 'fredspolitik', som 'kamp mod imperialismen' og som 'slag mod den imperialistiske omringning', men stadig færre tror på disse myter, selvom de fremstilles som en 'videreudvikling' af det socialistiske Sovjetunionens fredspolitik, som i Stalins tid stod som en virkelig barriere for folkene imod den imperialistiske aggression. De sovjetiske imperialistiske doktriner er af nøjagtig samme natur som de amerikanske præsidenters doktriner, der søger at sikre USA overherredømme overalt i verden; ifølge den sovjetiske socialimperialisme er ikke bare dets grænser, men verdenshavene og enhver plet på jorden en del af dets legitime strategiske interesseområder på nøjagtig samme måde, som USA-imperialismens doktriner hævder dennes ret til at gribe ind overalt af hensyn til dets 'strategiske interesser'. Dette ses tydeligt i Mellemøsten, hvor hovedspørgsmålet er olie, såvel som alle andre steder.

Men Sovjetunionen og alle de lande, som fulgte dets vej til forræderi og degeneration, formår ikke længere at skjule, at der ikke længere eksisterer socialisme der, men at kapitalismen forlængst er blevet genoprettet i disse lande. Og med kapitalismens genoprettelse, med udviklingen af et nyt revisionistisk borgerskab, som udbytter og udplyndrer arbejderklassen og folkene i deres egne lande såvel som i andre nationer, er også alle kapitalismens onder, som er uundgåelige medpassagerer kommet til udfoldelse. Den genoprettede kapitalisme og de revisionistiske landes stadig større integration i den kapitalistiske verdensøkonomi har betydet, at de pseudosocialistiske lande er kommet ud i en dybtgående, alsidig og uovervindelig krise, nøjagtig som det er tilfældet i de øvrige kapitalistiske lande.

Da Hrustjov-revisionismen kom til magten, skete det under demagogiske løfter om, at 'man byggede kommunismen', at Hrustjovs og Brezhnevs revisionistiske linie ville føre til 'en uset velstand', at Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande ville overhale de imperialistiske stormagter i løbet af få år, osv. Marxist-leninistene i verden med Albaniens Arbejdets Parti i spidsen afslørede denne demagogi, bekæmpede den revisionistiske kontrarevolution og forudsagde præcist, at den ville føre til kapitalismens genoprettelse, til Sovjetunionens udvikling til

en imperialistiske supermagt, til nye store farer for folkene ikke bare i Sovjetunionen og de revisionistiske lande selv, men for alle verdens folk. **Ingen demagogi er længere i stand til at skjule det revisionistiske pseudosocialistiske, kapitalistiske systems fuldstændige fallit.** Under den kapitalistiske krises betingelser, hvor alle modsætninger skærpes, er det umuligt at skjule den dybtgående økonomiske, politiske, militære og moralske krise, som det pseudosocialistiske, revisionistiske system befinder sig i. I disse lande opererer alle kapitalismens love: det lille snyltende revisionistiske borgerskab bliver rigere og rigere på de arbejdende massers blod og sved, medens disse bliver stadig mere forarmede; massearbejdsløshed, åben og skjult, er en kendsgerning for samtlige revisionistiske lande. Selvom nogle søger at skjule det, er det klart, at denne arbejdsløshed findes ikke bare i det titoistiske Jugoslavien og Deng Xiao-pings Kina, men også i Sovjetunionen, Polen, Ungarn osv. Inflationen og prisstigninger hører til dagens orden som i den øvrige kapitalistiske verden; de revisionistiske stater synker stadig dybere ned i gæld, landbrugsproduktionen i lande som Sovjetunionen og Polen er ikke engang i stand til at brødføde deres egne befolkninger; industriproduktionen stagnerer eller direkte falder. Dermed øges også den stadige sociale polarisering, klasse modsætningerne skærpes, og det fører til dybe rystelser i den revisionistiske blok, som forudser og frygter nye udbrud, som også er uundgåelige.

I Polen, som udgjorde et svagt led i den revisionistiske kæde, eksploderede tingene i efteråret 1980 og åbenbarede den dybe krise, som dette land og den revisionistiske blok befandt sig i, den fuldstændige fallit for det pseudosocialistiske, revisionistiske system, som var opbygget i dette land efter anvisninger fra Moskva. Polens socialistiske udvikling blev allerede afbrudt kort efter Stalins død med Gomulkas magtovertagelse. Herfra blev socialismen ikke længere opbygget, men et revisionistisk system i nær alliance med den sovjetiske socialimperialisme, som også åbnede dørene for den vestlige kapital indtrængen. Gomulka faldt på grund af modstanden mod hans kurs, som ikke opfyldte de løfter, han havde afgivet, men førte til en stadig forarmelse og udplyndring af de arbejdende masser, til udviklingen af et nyt, korrumperet revisionistisk bourgeoisie. Gomulka faldt og afløstes af Gierek, som åbnede alle sluser for en kapitalistisk udvikling, baseret også på vestlig kapital og teknologi. Gældsætningen til udlandet steg og steg, indtil den kapitalistiske krise for alvor slog igennem, indtil kravet om nye prisstigninger atter fik de polske arbejdere til at rejse sig imod at få væltet krisens byrder over på

deres skuldre. En særlig kritisk og kaotisk situation i Polen opstod; en kontrarevolutionær dobbeltmagtsituation, hvor hverken det revisionistiske Polens Forenede Arbejderparti eller den reaktionære såkaldte fagforeningsorganisation Solidaritet regerer. Polen befandt sig i en krise, som kunne have antaget en revolutionær karakter, hvis de subjektive omstændigheder havde været tilstede. Arbejderklassen og folket rejste sig imod den kapitalistiske krise, det revisionistiske system og den sovjetiske socialimperialisme; men de blev ikke anført af marxister-leninister og revolutionære, men blev manipuleret af kontrarevolutionære kræfter, som står i den gamle polske reaktions og den vestlige imperialismes tjeneste. Den polske kirke, de gamle udbyttere, Vatikanet og USA-imperialismen og den vestlige imperialisme, hvis positioner på ingen måde var tilintetgjort og ikke kunne tilintetgøres af det revisionistiske regime, udnyttede situationen til at skabe kaos med henblik på at svække den sovjetrevisionistiske blok og med det strategiske mål at løsrive Polen fra denne og lægge den ind under den vestlige imperialismes indflydelse. I Polen eksisterer ikke en revolutionær, men en kontrarevolutionær situation, hvor den revisionistiske kontrarevolution efterfølges af forsøg på en utilsløret kontrarevolution i tilknytning til den vestlige imperialisme, hvis formål er at bringe et andet kapitalistisk regime til magten.

Solidaritet, som er splittet i mange forskellige fraktioner, ligesom det revisionistiske parti er det, forlanger politisk pluralisme, arbejdernes 'selvforvaltning af virksomhederne' à la det titoistiske Jugoslavien, en forstærkelse af den åndelige reaktion og kirkens stilling osv. Samtidig har denne reaktionære organisation opfordret arbejderklassen i de øvrige revisionistiske lande til at følge deres kurs. Men denne kurs bringer ikke Polen eller den polske arbejderklasse noget godt, den fører til kaos, til ny slavebinding, til ny undertrykkelse og udbytning uanset med hvilke fraser de reaktionære demagoger i Solidaritet udstyrer det.

Under disse vanskelige omstændigheder tog det polske militær magten og etablerede et åbenlyst socialfascistisk regime i landet ved et kup, som ikke engang i sin form adskilte sig væsentligt fra de sædvanlige militærkup i andre lande. Det revisionistiske Polen styres ikke af partiet, som ligger i spåner; den revisionistiske hær, der i klassisk stil fremstilles som 'nationens redningsmand', har overtaget store dele af den civile administration og organiseringen og kontrollen med produktionen i vigtige grene. Hærens magtovertagelse i Polen afslører blot, hvad der er sandheden om de reaktionære, arbejderfjendske, anti-folkelige og anti-

ationale revisionistiske regimer, nøjagtig som i den øvrige kapitalistiske verden: at det er den borgerlige hær, som i sidste ende har magten og forsvaret det eksisterende udbyttersystem.

Den polske arbejderklasse står overfor store historiske opgaver, står overfor at gennemføre en proletarisk revolution, som én gang for alle gør op med det revisionistiske og kapitalistiske Polen og opretter proletarietets diktatur og virkelig socialisme, som dette land aldrig har nydt frugterne af. Under de nuværende betingelser styrer landet mod yderligere kaos og nye katastrofer, som fremkaldes af såvel den sovjetiske socialimperialisme som USA-imperialismens og den vestlige kapitalismes aktiviteter, af såvel det revisionistiske borgerskab som den gamle reaktion, som alle manøvrerer mod det polske folks interesser og på *dets* bekostning.

Den sovjetiske socialimperialisme har ikke forholdt sig passiv; den vil ikke acceptere, at Polen glider ud af dens greb; indeni og rundt om Polen har den lagt en militær jernring, der nårsomhelst kan blive sat i bevægelse, som i Tjekkoslavakiet i 1968, da Sovjetunionen for alvor viste, at den var blevet en socialimperialistisk supermagt.

Begivenhederne i Polen illustrerer tydeligt, hvor råddent det pseudo-socialistiske, revisionistiske system er, dets skrøbelige fundament. På mindre end 20 år er alle den sovjetiske revisionismes postulat og løfter blevet tilintetgjort og dens kontrarevolutionære demagogi fuldstændig afsløret.

Med kapitalismens genopretning i Sovjetunionen og de øvrige tidligere socialistiske lande, som fulgte den revisionistiske vej, måtte nødvendigvis også karakteren af forholdene mellem disse lande ændre sig: i stedet for socialistiske forhold mellem landene, baseret på ugegennyttig og gensidig hjælp, opstod kapitalistiske forhold mellem stater, de mindre landes underkastelse under den socialimperialistiske supermagt og dens alsidige politiske, militære og økonomiske dominans. De revisionistiske klikker, som er ved magten i disse lande, kan synge lovprisninger om 'det socialistiske fællesskab' og 'international solidaritet' ligeså meget de vil. Ingen tror dem alligevel. For der eksisterer ingen enhed mellem disse lande, ligeså lidt, som der eksisterer virkelig enhed i den vestlige imperialismes blokke. Alle hytter deres eget skind, søger at få fordele på sine partners bekostning og vælte krisens byrder over på andre. Polen er bare toppen af isbjerget, som får Warszawapagten og COMECON til at knage i alle fuger. Denne tendens til opløsning og svækkelse af blokkene såvel i vest som i øst vil uundgåeligt blive yderligere forstærket, fordi

den er udtryk for de indre antagonistiske modsætninger indenfor en sammenslutning af røvere.

Kinas udvikling til en socialimperialistisk magt, dets rabiate og chauvinistiske opvigleri til en tredje verdenskrig, hvor det selv håber at kunne fremstå som den stærkeste verdensmagt på baggrund af sine rivalers ruin, såvel som det imperialistiske Japans hastige genoprustning er yderligere faktorer, som skærper krigsfaren.

Kina var aldrig noget virkeligt socialistisk land; det kinesiske folk gennemførte en revolution, befriede sig for de fremmede udbyttere og de japanske aggressorer og oprettede Folkerepublikken, men revolutionen blev aldrig ført videre til den socialistiske revolution og oprettelsen af proletariats diktatur. Det var kun på overfladen, at Kina var rødt; nedenunder herskede der et stort kaos på alle felter i den kinesiske stat og parti, som ikke vejledtes af marxismen-leninismen, men af den antimarxistiske, kontrarevolutionære og opportunistiske Mao Zedong-Tænkning, en eklektisk, liberal og opportunistisk variant af den moderne revisionisme, som ud fra chauvinistiske positioner tog udgangspunkt i at gøre Kina til en stormagt. Kina blev en stormagt, men ikke for revolutionen. Under Mao Zedongs og Chou En-lais ledelse stabiliserede det nye Kina sig aldrig; der vedblev at herske kaos; det kommunistiske parti ledte ikke den socialistiske opbygning af landet, men blev et forum for fraktionskampe mellem rivaliserende magtgrupper, som søgte at likvidere hinanden. Personkulten omkring Mao Zedong og kulturrevolutionen tjente til at sikre Mao Zedongs personlige magt, til at knuse hans rivaler og havde også det formål at hævde Kinas internationale indflydelse, også i den marxistisk-leninistiske bevægelse.

Da Hrustjov-revisionismen brød igennem antog Mao Zedongs Kina tilsyneladende korrekte anti-revisionistiske positioner; men dette var et bedrageri, en ny taktik for at opfylde de gamle chauvinistiske mål. Kina førte aldrig en konsekvent kamp imod den moderne revisionisme og kunne heller ikke gøre det, fordi dets udgangspunkt og formål ikke var revolutionært og marxistisk-leninistisk. De kinesiske ledere drømte allerede tidligt om alliance med USA-imperialismen, om hjælp og kreditter fra den til opbygning af et 'socialistisk Kina'; men USA afviste dette efter 2. verdenskrig, og de kinesiske ledere vendte sig imod den socialistiske lejr, som eksisterede dengang. Efter Stalins død og Hrustjov-revisionisternes overtagelse af magten i parti og stat i Sovjetunionen udbrød en rasende rivalisering mellem Hrustjov og Mao Zedong om, hvem der

skulle have hegemoni indenfor den socialistiske og demokratiske lejr og i den internationale kommunistiske bevægelse.

I denne situation pustede Kina sig op som 'forsvarere af marxismen-leninismen', som 'verdensrevolutionens bolværk'. Ikke desto mindre forvanskede det marxismen-leninismen og understøttede ikke på en korrekt måde verdensproletariatet og folkenes revolutionære kamp; dets kurs overfor Hrustjov-revisionisterne var vaklende, forsoningsvenlig, ikke principiel.

Albaniens Arbejdets Partis principfaste kamp til forsvar for marxismen-leninismen imod den moderne revisionisme lagde imidlertid en bremse på de kinesiske lederes forræderiske kurs. De fik ikke fuldstændig frie hænder, hvis de ville undgå afsløring. I begyndelsen af 70'erne slog de kinesiske ledere imidlertid atter ind på deres gamle kurs; de forberedte en alliance med USA-imperialismen, opgav kampen på to fronter, imod begge supermagter, koncentrerede udelukkende skytset imod den sovjetiske socialimperialisme, imens de allierede sig med alle reaktionære og fascistiske kræfter, blot disse var imod Sovjetunionen, inklusive shahen af Iran, bøddelen Mobuto, det chilenske folks slagter Pinochet osv. Kineserne modtog Kissinger og Nixon, mens Mao Zedong endnu levede og de opfandt den opportunistiske 3-verdens-teori, som de søgte at pådutte den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse som dens generallinie. I virkeligheden var den en linie for de kinesiske revisionisters fuldstændige forræderi, vendt imod verdensrevolutionen, en strategi i imperialismens tjeneste, og en strategi, som skulle fremme alliancen mellem det revisionistiske Kina og USA-imperialismen.

Efter Mao Zedongs død blev det kaos, som eksisterede i Kina åbenbart; gennem et militærkup kom den ekstreme højrefløj til magten, som lidt efter lidt har anbragt fascistten, revisionisten og krigsopvigleren Deng Xiao-ping ved roret i Kina, efter at han har likvideret sine modstandere og rehabiliteret sine gamle, forlængst afslørede kumpaner.

Men styret i Kina er ikke stabilt og kan ikke blive det. Fraktionskampene omkring magten fortsætter, mens Kina bliver kastet mere og mere ind i den kapitalistiske verdensøkonomi og gennemlever en dybtgående krise med massearbejdsløshed, voksende inflation, underskud på statsbudgettet, handels- og betalingsunderskud. Samtidig har Kina åbent afsløret sig som en socialimperialistisk magt, som søger at spekulere i og opbygge sin militære styrke til brug imod andre folk og nationer, sådan som det viste sig gennem den fascistiske aggressionskrig imod Vietnam i

1979, hvor kineserne fulgte i franskmændenes og USA-imperialismens blodige spor.

Det socialimperialistiske Kina nyder ingen som helst tillid blandt folke-
kene, dets chauvinistiske og pragmatiske politik afslører dets sande natur fuldstændigt. Da det ensidigt brød med det socialistiske Albanien i juli 1978 var enhver flirt med marxismen-leninismen, selv af blotte demagogiske formål, forbi. De kinesiske ledere har aldrig bygget på marxismen-leninismen, men på Mao Zedong-Tænkningen, som er dens modsætning. Selv i dag, hvor Deng Xiao-ping og co. afregner med personen Mao, fortsætter de med at hylde hans opportunistiske ideer, som i virkeligheden er et produkt af alle de opportunistiske ledes aktivitet. Mens den kapitalistiske udvikling i Kina skyder fart og den kinesiske socialimperialisme opstår og udvikler sig som en ny større fjende af verdens folk, skærpes også de indre antagonistiske modsætninger i Kina selv og stiller, ligesom i den øvrige kapitalistiske og revisionistiske verden, spørgsmålet om den proletariske revolution på dagsordenen.

Også det titoistiske Jugoslavien, det første land, hvor den moderne revisionisme kom til magten, 'selvforvaltningens' og 'alliancefrihedens' demagogiske anførere, gennemlever en overordentlig vanskelig periode med en stadig dybere krise, som skærper alle dette revisionistiske, kapitalistiske lands iboende modsætninger til bristepunktet.

Det titoistiske 'paradis', som sender millioner af arbejdsløse i emigration som fremmedarbejdere overalt i Europas industrier, hvor inflationen ligger på mere end 40% årligt, hvor både den amerikanske imperialismes og den sovjetiske socialimperialismes flåder går i havn ved de jugoslaviske kyster i dette 'alliancefrihedens' førende land, og hvor amerikansk, vestlig og sovjetisk kapital spiller en afgørende rolle; og hvor de nationale modsætninger ikke er løst og ikke kan løses på grund af det kapitalistiske system, som råder her, men hvor de tværtimod skærpes af storserbernes og andre nationaliteters kamp om herredømme i føderationen – dette titoistiske system, som blev anbefalet som en socialistisk 'model' til efterfølgelse for proletariatet også i andre lande, som en 'demokratisk', 'udogmatisk' og 'human' socialisme afslører sig efter Titos død og under den skærpede kapitalistiske krises betingelser som en slavebindende, undertrykkende udbytterstat, som holder de jugoslaviske arbejdere og de jugoslaviske nationaliteter i lænker.

Da den albanske befolkning i Kosova i foråret 1981 rejste sig til kamp for deres legitime nationale og sociale rettigheder, som en undertrykt og historisk forfulgt nationalitet, gennemførte den storserbiske hær mas-

sive nedslagtinger af civilbefolkningen og oprettede en fascistisk terror her, som fortsætter endnu i dag, samtidig med, at der indledtes en demagogisk international hetzkampagne imod det socialistiske Albanien. Men alt dette kan ikke skjule sandheden om titoismens bankerot, som bliver mere åbenlys for hver dag der går; den kan ikke skjule sandheden om 'selvforvaltningen' som en kapitalistisk teori og praksis eller om 'alliancefriheden' som et skalkeskjul for lakajtjeneste for de to imperialistiske supermagter. Den jugoslaviske arbejderklasse og folk rejser sig til protest mod dette system, som ikke har bragt nogen virkelig fremgang; fremgang i kampen mod den revisionistiske undertrykkelse nås kun gennem kamp. Vi støtter fuldt ud den albanske befolknings krav om republikstatus for Kosova indenfor den jugoslaviske føderations rammer og fordømmer den brutale, fascistiske undertrykkelse, som den storserbiske reaktion gennemfører.

FREMTIDEN TILHØRER ARBEJDERKLASSEN, FOLKENE OG REVOLUTIONEN

Den kapitalistiske verdenskrise øver sine brutale virkninger overalt i verden. Selvom det koloniale system led sammenbrud og folkene i mange lande i Asien, Afrika og Latinamerika rejste sig til revolution og vandt statslig selvstændighed, oprettede USA-imperialismen, den vestlige imperialismen i øvrigt og Japan og senere den sovjetiske socialimperialisme i stedet det neokolonialistiske system og fandt neokolonialistiske former, hvorunder udplyndringen og udbytningen af mange af disse landes naturressourcer og arbejdskraft kunne fortsætte. De multinationale selskaber og forskellige typer af joint ventures, den såkaldte 'ulandsbi-stand', lån og kreditter og andre former for kapital, har sikret disse selskaber og de imperialistiske bourgeoisier kolossale profitter, der til stadighed vokser, samtidig med, at disse lande bliver stadig fattigere, ikke får udbygget deres infrastruktur, men fortsætter med at være råstofleverandører til de imperialistiske lande. Imperialismen, en håndfuld rige snylterlande, fastholder stadig flertallet af verdens befolkning i neokolonialt slaveri, under de uhyggeligste betingelser, på sultegrænsen, i analfabetisme, med en gennemsnitslevealder på 45 år eller mindre.

I mange af disse lande hersker lokale oligarkier, som har solgt sig med hud og hår til imperialismen, og gennemfører en brutal undertrykkelse

af deres egne folk. De imperialistiske supermagter indsætter og afsætter sådanne regeringer og fører ofte sådanne lande og nationer til krig med hinanden, som udelukkende tjener til at styrke imperialismens positioner. På hvert eneste kontinent er der skabt farlige brændpunkter for supermagternes rivalisering; i Mellemøsten, på Afrikas Horn, i det sydlige Afrika, Asien og andre steder.

Spørgsmålet om Mellemøstens olie er et område for alvorlige sammenstød og konfrontationer, for skabelsen af en permanent tilstand af næsten-krig, som undertiden eksploderer, af supermagternes opflammen af nationale og andre modsætninger i og mellem de arabiske lande. Situationen i Mellemøsten er til stadighed sprængfarlig, et arnested for en supermagtskonfrontation, der kan udvikle sig til en verdenskrig. Supermagterne og de øvrige imperialistmagter, som alle søger tilgang til, kontrol med og profit fra olien, puster til ilden for at flammerne skal slå op og fortære deres rivaler.

Det samme gælder Indokina, hvor den sovjetiske socialimperialisme, USA-imperialismen og det socialimperialistiske Kina, der søger hegemoni i Asien og andre steder, udstrækker deres umættelige fangarme. Efter befrielseskrigen opnåede Kampuchea ikke virkelig uafhængighed; det barbariske Pol Pot-styre, som var et redskab for den kinesiske socialimperialisme, førte ikke en kurs for national uafhængighed, men oprettede et socialfascistisk diktatur over det kampuchianske folk. Selv efter Pol Pot-klikens fald har Kampuchea ikke opnået virkelig uafhængighed, men er stadig en slagmark for supermagtsintrigerne. Kampuchea har så lidt som nogen andre folk brug for nogen beskytter af nogen slags; hvad det har brug for er at gøre sig fri af de imperialistiske supermagters intriger og indblanding.

Kampen om indflydelsessfærer bliver til stadighed intensiveret; i den skærpede internationale situation skilles vandene. Den såkaldte 'alliancefri bevægelse' viser sig aldeles ikke at være alliancefri, men hovedparten af landene i den bekender nu åbent kulør for den ene eller anden supermagt og viser, at de herskende klikker er redskaber for disse supermagter, at 'alliancefriheden' blot er et skalkeskjul for den imperialistiske og neokolonialistiske dominans og manipulation, et slogan til at bedrage folkene i disse lande med.

Alligevel rejser folkene sig til kamp for deres nationale uafhængighed, imod de lokale udbyttere og den imperialistiske dominans, heroisk, og med våben i hånd. I Mellemøsten fortsætter det palæstinensiske folk

sin heroiske væbnede kamp for sine nationale og sociale rettigheder imod det barbariske, aggressive Israel, som fungerer som USA-imperialismens støttepille i Mellemøsten, hvor kampen om olien til stadighed intensiveres. Den iranske folkerevolution var et voldsomt slag i ansigtet på USA-imperialismen, som forsøger at stabilisere sine positioner og vinde nye. Det samme gælder Sovjetunionen, som er i militære vanskeligheder under sin brutale aggression imod Afghanistan. Men uanset, hvilke vanskeligheder de imperialistiske supermagter, verdensimperialismen og reaktionen skaber for folkene, fortsætter og intensiveres deres kamp for national og social frigørelse. De undertrykte folks kamp er en integreret del af den verdensrevolutionære bevægelse, som retter voldsomme slag imod det imperialistiske og socialimperialistiske system. Intetsteds sidder imperialisterne sikkert; der er uro overalt, for proletariatet og folkene vil ikke længere acceptere de lokale udbytteres og de imperialistiske landes herredømme, men rejser sig heroisk til kamp for en bedre fremtid. I denne kamp udgør arbejderklassen en stadig stærkere kraft, som den mest konsekvente revolutionære klasse både i den national-demokratiske, anti-imperialistiske frigørelseskamp såvel som i kampen for socialismen.

Arbejderklassen i de imperialistiske og udviklede kapitalistiske lande forholder sig heller ikke passivt overfor krisen og imperialismens og kapitalismens 'kriseløsninger', som til stadighed forværrer situationen og indebærer de frygteligste fremtidsudsigter. Det irske folk er gået til væbnet kamp for at sikre et forenet, uafhængigt Irland og fører en heroisk kamp imod den brutale engelske undertrykkelse og knægtelse af deres nationale og sociale rettigheder. På trods af stadig nye overgreb og brutal politisk, politimæssig og militær undertrykkelse, og imod de reaktionære fagforeninger og fagforeningsledere, som tjener til opretholdelsen af det kapitalistiske system, er arbejderklassen i alle de kapitalistiske og revisionistiske lande gået på barrikaderne; strejkebevægelsen vokser fra år til år, konfrontationerne bliver stadig skarpere i alle disse lande. Under disse omstændigheder modnes også den revolutionære krise i de udviklede kapitalistiske lande.

De imperialistiske supermagter, verdensimperialismen og verdensreaktionen mobiliserer alle deres økonomiske, politiske, militære og andre ressourcer for at undertrykke folkenes og arbejderklassens revolutionære bevægelse og forhindre den i at blive bragt til udfoldelse; for at forsøge at udslutte socialismen fra jordens overflade. Under den kapitalistiske krises betingelser er de gået i offensiven overfor folkene for at

vælde krisens byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser for at sikre deres profitter og undgå revolutionen. Den kapitalistiske krisepolitik kan imidlertid ikke vise vej ud af krisen, den kan ikke forhindre de stadig stærkere klassesammenstød og den stadig stærkere sociale polarisering; ligesålidt som kursen mod en ny imperialistisk omfordelingskrig og fasciseringen af statsapparatet og en mobilisering af den sorteste reaktions fascistiske kræfter kan forhindre det. Imperialismen og revisionismen har ingensomhelst fremtid; den betyder reaktion over hele linien, den betyder en uophørligt forstærket kamp fra det udbyttede og undertrykte flertals side imod den lille håndfuld herskere, som lever på en tikkende bombe.

Socialismens, arbejderklassens og folkenes kræfter, den nationale frigørelseskamp og den proletariske revolution udgør en så magtfuld styrke, at den vil feje imperialismens og reaktionens, revisionismens og fascismens kræfter af bordet. Det store forræderi, som den moderne revisionisme gennemførte i tiden efter 2. verdenskrig, og især efter Stalins død, betød et alvorligt tilbageslag for revolutionen; ikke desto mindre er det ikke lykkedes borgerskabet eller nogen variant af den moderne revisionisme at udslette socialismen som system eller marxismen-leninismens sejrige ideologi. Tværtimod går revolutionen uophørligt fremad, samler nye kræfter og kaster nye kræfter ind for endeligt at slå det reaktionære udbyttersystem og begrave det fuldstændigt. Imperialismen er døende; de proletariske revolutioner står for døren. Intet vil kunne forhindre imperialismens fald og proletariatets sejr.

Det kapitalistiske Danmark i krisens greb og styrkelsen af arbejderklassens kamp for en revolutionær udvej af krisen

Under betingelser, hvor den kapitalistiske-revisionistiske verdens krise på alle felter fortsættes og uddybes og alle de grundlæggende modsætninger i verden til stadighed skærpes, er det kapitalistiske Danmark gået ind i en krise, som ryster det borgerlige samfund i sin grundvold, en krise, der bærer henimod sammenbrud for grundpillerne for den borgerlige, kapitalistiske stats politik, en krise, der varsler om stadig mere skærpede og omfattende klassekampe.

Den nuværende krise er så dyb, at borgerskabet får stadig vanskeligere ved at undslippe den ved hjælp af sine hidtidige metoder. Ingen nok så udspekuleret demagogi er i stand til at skjule virkeligheden: at det kapitalistiske system har spillet fallit, at det imperialistiske Danmark, som har baseret sin eksistens på de reaktionære alliancer og blokke under USA-imperialismens førerskab, NATO og EF, har forrådt og solgt den nationale suverænitet og uafhængighed, at en rædden og snyltende udbytterklasse, det imperialistiske monopolbourgeoisi, beriger sig med kæmpeprofitter på arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers bekostning, mens disses fattigdom og elendighed vokser dag for dag.

De grundlæggende antagonistiske klasse modsætninger i det kapitalistiske Danmark skærpes uophørligt, ligesom tilspidsningen af alle de grundlæggende modsætninger i verdensmålestok yderligere uddyber det

kapitalistiske systems krise og gør den overordentlig skærpet og akut. Under den nuværende alsidige krises betingelser vokser arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp imod den reaktionære kapitalistiske kriseoffensiv, imod NATO-og EF-politikken, imod de voksende krigsforberedelser og reaktionens og fascismens fremmarch til stadhed.

DET KAPITALISTISKE OG IMPERIALISTISKE BOURGEOISIS FORRÆDERI MOD DE NATIONALE INTERESSER

Under 2. verdenskrig besatte Nazi-Tyskland Danmark for at gøre det til et opmarchområde for aggression imod andre lande, for at sikre kontrollen med de militær-strategisk vigtige bælter og for at sikre brød og smør til den tyske krigsmaskine og arbejdskraft til industrien. Det danske borgerskab og dets socialdemokratisk-radikale regering kapitulerede den 9. april 1940 og indordnede sig villigt i de nazistiske planer om Neuropa og dets drømme om verdensherredømme. Det danske bourgeoisi indtrådte i Anti-Kominternpagten på de fascistiske krigsmageres side, et såkaldt Frikorps Danmark blev hvervet og sendt imod Sovjetunionen, det eneste socialistiske land på daværende tidspunkt og hovedkraften i folkenes antifascistiske og antinazistiske frigørelseskamp.

Arbejderklassen og det danske folk vendte sig imod dette nationale forræderi og tog kampen op imod de nazistiske besættelsesstyrker, skabte modstandsbevægelsen, som reddede vor nationale ære, bragte samarbejdspolitikken med nazisterne til fald og indrullerede det kæmpende Danmark i den antifascistiske befrielseskamps rækker. Det danske folk og den danske arbejderklasse kæmpede, under ledelse af det kommunistiske parti, heroisk og med store ofre. Det havde sin andel i nazisternes fald, i besættelsesmagtens sammenbrud og befrielsen. Men det vandt ikke nogen fuldstændig sejr. Sejren i befrielseskampen blev ikke ført videre til et opgør med den klasse og de politiske kræfter, som havde ansvaret for samarbejdspolitikken, den blev ikke ført videre til et opgør med det kapitalistiske system. Tværtimod lykkedes det i løbet af kort tid for det danske bourgeoisi og dets politiske partier, der i krigens sidste år skiftede hest og genopbyggede forbindelserne til den engelske

og amerikanske imperialism, at overvinde den krise, som det kapitalistiske Danmark befandt sig i og i løbet af nogle år at stabilisere det kapitalistiske system, inklusive det gamle parlamentariske system, som under besættelsen havde vist sig som et villigt værktøj i de tyske nazisters hænder.

Dette skete som altid med Socialdemokratiets assistance, på trods af, at dette parti var blevet dybt kompromitteret gennem sin samarbejdspolitik overfor den nazistiske besættelsesmagt og kamp imod modstandsbevægelsen; og det skete også med det kommunistiske partis bistand, som ikke vurderede den eksisterende situation objektivt og ikke forberedte at lægge det kapitalistiske Danmark i graven.

Danmark blev en brik i USA-imperialismens verdensstrategi, en del af denne den stærkeste imperialistiske magts indflydelsessfære, som indtog det krigssvækkede Danmark i sine aggressive planer imod den daværende socialistiske lejr, mod folkenes frigørelseskamp og revolutionen. Det snedige og erfarne danske bourgeoisie, som altid har knyttet sig til de stærkeste imperialistmagter med det formål at sikre sig del i den imperialistiske udplyndring af folkene og for at forhindre proletarietets klassekamp i at sejre, opgav mellemkrigstidens officielle neutralitetspolitik, som fulgte de samme mål under andre internationale omstændigheder, og blev en integreret del af den vestlige imperialistiske alliance under USA's diktat og førerskab. Marshall-'hjælpen's og Atlantpagtens Danmark blev en realitet; i 1949 tiltrådte Danmark på USA's diktat den aggressive NATO-pagt; borgerskabet begik et nyt historisk forræderi imod den nationale suverænitet i fortsættelse af forræderiet under besættelsestiden og bekræftede endnu engang, at det i dag under imperialismens betingelser er arbejderklassen, som er nationens bærer, forsvareren af den nationale suverænitet.

På denne grund, Marshall-planens og NATO-pagtens, 'atlantpolitikens' grund opbyggedes det kapitalistiske Danmark efter verdenskrigen i en periode, hvor imperialismens almene krise blev stadig mere uddybet og omfattende. Ikke bare de første år efter krigen, men også i slutningen af 40'erne og 50'ernes begyndelse var en vanskelig tid for det danske borgerskab, en periode med omfattende massekampe, som kulminerede med den store generalstrejkebevægelse i 1956 i forbindelse med et socialdemokratisk regeringsindgreb mod overenskomsterne. På basis af den amerikanske kapital fornyedes store dele af det forældede danske produktionsapparat; i løbet af 50'erne og begyndelsen af 60'erne forvandlede Danmark fra et hovedsageligt landbrugsland til et industriland, hvor

landbruget fortsat udgør også en hovedbasis for industrien. Under de ekceptionelt gunstige betingelser for den kapitalistiske økonomi i slutningen af 50'erne og 60'erne udvikledes den såkaldte velfærdsstat, som et ægtefødt barn af den borgerligt-socialdemokratiske politik og taktik.

'Velfærdsstaten' var og er et bedrag, et udtryk for den demagogiske teori, som kapitalens ideologer spredte i 50'erne og 60'erne om den 'krisefri kapitalisme', om et samfund med 'arbejde til alle', hvor alle antagonistiske modsætninger skulle være elimineret, klasserne leve i fred og fordragelighed under en stadig forbedret levestandard, hvor alle 'skævheder' gradvis ville blive fjernet. 'Velfærdsstaten' var et produkt dels af kapitalismens udvikling, dels en form, hvorunder borgerskabet i en særlig gunstig periode gav enkelte indrømmelser til arbejderklassen for til gengæld at sikre sig fred til øget udplyndring og udbytning intensivering af arbejdstempoet osv. 'Velfærdsstaten' kunne ikke på nogen måde ophæve det kapitalistiske systems iboende antagonistiske modsætninger eller forhindre dette systems iboende lovmæssigheder i at komme til udfoldelse. Selv i denne den gunstigste periode for det kapitalistiske system efter krigen kunne periodiske overproduktionskriser ikke undgås; loven om proletariats relative og absolutte forarmelse, om den kapitalistiske akkumulation var fortsat i kraft, selvom borgerskabets ideologer spekulerede kraftigt i 'højnelsen af levestandarden' på baggrund af nye, historisk opståede behov og den teknologiske udvikling.

Socialdemokratiet, som i det meste af efterkrigsperioden fungerede som monopolborgerskabets foretrukne regeringsparti til stabilisering af den kapitalistiske orden og sikring af profitterne, gennemførte en række reformer på forskellige områder, såsom sociallovgivningen, sundheds- og uddannelsesområdet og andre, samtidig med, at en række forbedringer for de arbejdsløse, en vis forkortelse af arbejdstiden m.m. blev gennemført. Disse reformer, som baseredes på krav, som arbejderklassen havde rejst, blev naturligvis gennemført på en forvrænget måde, sådan, at de ikke alene ikke antastede de kapitalistiske profitter, men faktisk førte til en forøgelse af disse. De blev gennemført til fordel for kapitalen, og det var arbejderklassen som betalte dem. Prisen betaltes i form af højere arbejdsintensitet, stadig flere invaliditeter, i en voksende inflation, som undergravede reallønnen, igennem den stadigt voksende direkte og indirekte skattebyrde, som de arbejdende masser pålagdes. 'Velfærdssamfundet' kunne ikke sikre den sociale ro; i slutningen af 60'erne begyndte store massekampe på ny at tage form, arbejderklassens strejkebevægelse voksede.

I begyndelsen af 70'erne genoplivede borgerskabet kampagnen for Danmarks indtræden i EF sammen med Irland og England, som havde udgjort hovedmarkedet for den danske landbrugseksport og en væsentlig del af den industrielle eksport. Det danske borgerskab søgte optagelse i monopolernes Europa af hensyn til sine profitinteresser, for at sikre sig udvidet adgang til eksportmarkeder for industri- og landbrugsproduktionen og for at sikre sig yderligere profitter gennem den imperialistiske udplyndring af lande i Asien, Afrika og Latinamerika, især de gamle europæiske koloniområder. Samtidig søgte det optagelse i EF for at forstærke udbytningen og udplyndringen af den danske arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser og for at befæste det kapitalistiske system imod revolutionen. Endnu engang var dette også i overensstemmelse med USA-imperialismens diktat. Dette nye nationale forræderi fra bourgeoisiets side, som dermed underlagde Danmark fuldstændigt under USA-imperialismens økonomiske og militære blokpolitik, vakte voldsom modstand i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende masser, en harme, som på ingen måde er blevet svækket. Monopolernes Europa har sat kursen imod en politisk union, et 'Europa, som taler med én stemme', og det danske bourgeoisie følger det villigt på vej. Derfor er modstanden mod EF på ingen måde blevet formindsket, men forstærket siden folkeafstemningen i 1972 og den følgende optagelse. Ligesom NATO af borgerskabet og dets lakajer fremstilledes som 'garant for freden' for på demagogisk vis at tilsløre denne aggressive alliances virkelige natur, fremstilledes monopolernes Europa ikke som en imperialistisk blok, men som en 'garant for velstand'.

Sådan var og er borgerskabets reaktionære alliancepolitik: opgivelsen af den nationale suverænitet til fordel for USA-imperialismens vigtigste militære og økonomiske blokke, NATO og EF, som, for at putte blå i øjnene på masserne, fremstilles som garantier for fred og velstand, ligesom det danske og udenlandske borgerskabs skånselsløse udbytning af den danske arbejderklasse og de øvrige arbejdende masser sælges under slagord som 'velfærdsstaten' og 'den krisefri kapitalisme'. Denne politik fra det reaktionære danske bourgeois side har ført til en konstant styrkelse af USA-imperialismens og andre større imperialistiske magters positioner i Danmark, såvel politisk som økonomisk, militært og kulturelt.

Forskellige socialdemokratiske, revisionistiske og trotskistiske kræfter hævder, at det nationale spørgsmål ikke eksisterer i de udviklede kapitalistiske lande. Dette er simpelthen et kneb for at retfærdiggøre den

imperialistiske alliancepolitik, som det imperialistiske borgerskab fører, og for at lette USA-imperialismes og de større vestlige imperialistmagters indtrængen og dominans. Realiteten er, at den borgerligt-socialdemokratiske alliancepolitik til stadighed har undergravet den nationale suverænitet, til stadighed begrænset den uafhængige politiske handle og er i færd med at omforme Danmark til et vasalland under USA-imperialismens paraply på linie med de revisionistiske vasalstater i Østeuropa. Det nationale spørgsmål udgør for os et væsentligt kampfelt, så sandt som det i dag er arbejderklassen, som er nationens virkelige forsvarer, og et spørgsmål, som også kan udvikles til en drivkraft for den socialistiske revolution, når også denne kamp ledes og organiseres af det marxistisk-leninistiske parti.

Den udenlandske økonomiske indflydelse i Danmark er massiv. Udenlandske selskaber har en afgørende indflydelse på aktiekapitalen i Danmark. Heraf tegner USA sig for mere end en trediedel af den samlede udenlandske indflydelse. USA kontrollerer nøglesektorer i den danske økonomi. Alene de amerikanske olieselskaber, bilselskaber, IBM og ITT kontrollerer her i landet en aktiekapital på mere end en milliard kroner. EF-landene tegner sig for næsten en trediedel af den samlede udenlandske aktiekapital i Danmark; England er den største investor blandt disse, og samtidig er Vesttyskland Danmarks absolut største samhandelspartner, der i 1979 tegnede sig for omkring 20% af importen og 18% af den samlede eksport.

SOCIALE FORSKYDNINGER EFTER BESÆTTELSEN OG STATSMONOPOLKAPITALISMENS UDVIKLING

Den danske kapitalisme har altid udviklet sig i nær sammenhæng med udviklingen af de større imperialistiske magter, det har været omgivet af, i første række England og Tyskland, efter krigen også i nær tilknytning til USA. Karakteristisk for dansk kapitalismes udvikling har været dens stærke afhængighed af landbruget og den iøjnefaldende mangel på en egentlig sværindustri, især maskinbygningsindustri, det naturlige grundlag for en moderne industri. Dette hænger også sammen med en række naturgivne og geografiske forhold, den betydelige mangel på råstoffer, mineraler og energikilder, som indtil nu har kunnet udnyttes, og disse forhold har under kapitalismens betingelser fremtvunget en skæv og invalideret udvikling af økonomien.

Landbruget, den grundlæggende gren i økonomien, har historisk spil-

let en overordentlig væsentlig rolle. Helt frem til omkring 1960 udgjorde produktionen og eksporten af landbrugsartikler mere end halvdelen af den samlede eksport. Det var først i slutningen af 50'erne med den såkaldte anden industrialiseringsbølge, at Danmark forvandlede sig fra et hovedsageligt landbrugsland til et industrielt-agrar samfund.

Industrialiseringen i Danmark udviklede sig fra starten af – i modsætning til lande som England, Tyskland og Sverige, hvor den foregik på basis af de der forekommende råstoffer gennem opbygningen af en mine- og sværindustri – først og fremmest omkring handels- og rederkapitalen, og den første industrialisering koncentrerede sig hovedsageligt omkring forædlingen af landbrugsprodukter og produktionen af maskiner til landbruget. I starten udviklede dansk industri og den danske kapitalisme sig i virkeligheden som en slags 'yderområde' i forhold til den engelske kapitalisme, som den forsynede med landbrugsprodukter. Fornyelsen af de grundlæggende investeringer i 50'erne og 60'erne, der medførte den midlertidige højkonjunktur, skete i sammenhæng med etableringen af USA-imperialismens dominans over Vesteuropa, som en integreret del af den internationale arbejdsdeling indenfor det imperialistiske system. Samtidig med, at multinationale selskaber med udgangspunkt i USA kom til at kontrollere en række nøglesektorer i industrien, koncentreredes den industrielle udvikling omkring en række nye specialprodukter, halvfabrikata og kvalitetsprægede luksusprodukter, der fulgte i kølvandet på konjunkturopsvinget. Den danske industriproduktion blev, når man ser bort fra den traditionelle produktion af forbrugsvarer og landbrugsprodukter, i udpræget grad en 'niche-produktion' af meget forskelligartede varer i medicinalindustrien, kemisk industri, præcisionsinstrumenter osv, ofte som underleverandører til større udenlandske selskaber. Den egentlige sværindustri er ikke blevet væsentligt udvidet, dens vigtigste gren er fortsat skibsværfterne.

Det grådige imperialistiske danske bourgeoisie har i sit umættelige profitbegær altid koncentreret sig om hurtige fortjenester med udgangspunkt i konjunkturerne på verdensmarkedet og har tilsvarende altid for sømt den vanskelige opgave at sikre opbygningen af en selvstændig, national svær- og maskinbygningsindustri.

Nogle revisionistiske ideologer hævder, at et særtræk ved dansk kapitalisme skulle være 'mangelen på et dominerende storborgerskab'. Dette begrundes bl.a. i den kendsgerning, at antallet af helt store industrielle virksomheder er meget ringe. Kendsgerningerne viser imidlertid, at de samme love for kapitalens centralisering og koncentration, for finans-

kapitalens og monopolernes udvikling som basis for imperialismen, gør sig gældende i Danmark såvel som i de øvrige imperialistiske lande. Det danske borgerskab består af forskellige lag, med monopolkapitalistklassen som det ledende, øvre lag, i hvis hænder en umådelig økonomisk, politisk og militær magt er koncentreret, og som kontrollerer det kapitalistiske statsapparat.

En analyse af koncentrationen af kapitalen, inklusive af ejerforholdet til den store mængde af små- og mellemstore virksomheder, som karakteriserer den danske industri, viser, at denne er koncentreret i hænderne på få monopolistiske grupper, for hovedpartens vedkommende danske, men også med betydelig indflydelse fra udenlandske monopoler og multinationale selskaber. Det er således en kendsgerning, at 55-60 virksomheder og 47 koncerner varetager 56% af den samlede industriomsætning i Danmark. De 9 største koncerner tager sig alene af 22% af denne omsætning. Med hensyn til eksport repræsenterer 37 firmaer og 32 koncerner 63,3% af denne.

I centrum for monopolborgerskabet står finansoligarkiet, der udkrystalliseredes ved sammensmeltningen af bank- og industrikapitalen til finanskapital, et af kendetegnene ved imperialismen. 3 hovedbanker – Handelsbanken, Den Danske Bank og Privatbanken – tegner sig tilsammen for 54% af den samlede bankomsætning, de 5 største banker for ca. 70%. I de tre hovedbankers bestyrelser repræsenteres 17 ud af de 20 største virksomheder i landet. De vigtigste monopolistiske grupper udgøres af ØK, A.P. Møller og F.L. Schmidt-gruppen, som er virkelige giganter også i international målestok. ØK er således den største koncern i Skandinavien med hensyn til omsætning.

Ved siden af disse giganter findes der også en række store monopoler, som De Forenede Bryggerier, De Danske Sukkerfabrikker, Sophus Berendsen, Monberg & Thorsen og andre med omfattende udenlandske interesser. Et særligt træk er agrar-kapitalens relativt stærke placering i det monopolkapitalistiske billede, baseret på landbrugsmonopolerne, der har udviklet sig fra den kapitalistiske 'andelsbevægelse', på foderstof- og grovvareselskaberne, på banker, hypoteks- og kreditforeninger, der har baseret sig på landbrugskapitalen, som også er blevet monopoliseret.

En lille gruppe på godt en snes familier, deriblandt også kongehuset, som har omfattende kapitalistiske interesser, udgør den ledende gruppe i borgerskabet og styrer i realiteten ikke bare erhvervslivet, men gennem kontrollen over statsapparatet også alle andre sider af samfundslivet.

Monopolborgerskabet er den drivende kraft i den imperialistiske og kolonialistiske undertrykkelse og udbytning, såvel som i militariseringen af samfundsøkonomien, i støtten til og forberedelsen af imperialistiske krige såvel som fasciseringen af statsapparatet.

Underlæggelsen af statsapparatet under det monopolistiske borgerskab førte til udviklingen af **statsmonopolkapitalismen**. Som et direkte redskab i de herskende monopolkapitalisters hænder intervererede statsapparatet direkte i alle sider af samfundslivet i disse monopolars interesser på bekostning af arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser. Ved at manipulere med disse kendsgerninger hævder en række revisionister, at det ikke-monopolistiske borgerskab er kommet i et antagonistisk modsætningsforhold til monopolkapitalen og dermed er blevet en allieret til arbejderklassen i kampen mod kapitalen. DKP og sovjetrevisionismen har på basis af dette udformet en hel revisionistisk linie for 'fredelig overgang til socialismen' gennem det 'anti-monopolistiske demokrati' for på demagogisk vis at bortlede arbejderklassen fra revolutionens og marxismen-leninismens vej. Det monopolistiske borgerskab såvel som det ikke-monopolkapitalistiske borgerskab udgør forskellige lag af samme herskende klasse, som står i et uforsonligt antagonistisk modsætningsforhold til proletariatet, det kapitalistiske samfunds anden hovedklasse. De opportunistiske teorier, som benægter monopolborgerskabets eksistens og rolle, såvel som de teorier, som hævder, at en alliance med det ikke-monopolistiske bourgeoisie er mulig og ønskelig, tjener til at afsvække kampen mod den danske revolutions hovedfjende, det reaktionære danske bourgeoisie med det imperialistiske monopol-bourgeoisie som dets ledende lag.

Det statsmonopolkapitalistiske system, som opbyggedes ved hjælp af de åbent borgerlige partier såvel som Socialdemokratiet, som udformede dette system under efterkrigstidens kapitalistiske Danmarks betingelser og gav det etiketten 'velfærdssamfundet' betød i den særlige udformning, det fik i Danmark, ikke en omfattende statsliggørelse af dele af den industrielle eller landbrugsmæssige produktion; i sammenligning med lande som England, Frankrig eller Sverige spiller den kapitalistiske danske stat en meget ringe direkte rolle i produktionen eller transporten, udover traditionelle områder som postvæsenet og jernbanedriften. Den har imidlertid spillet en omfattende økonomisk rolle gennem penge- og finanspolitikken, gennem skattepolitikken, gennem finanslovene osv., hvorved kolossale midler er blevet omfordelt fra arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser til direkte og indirekte tilskud til monopolka-

pitalen, storlandbruget og militariseringen af økonomien. Samtidig er der sket en kolossal udvidelse af den offentlige sektor, der i dag omfatter henvend en trediedel af de erhvervsaktive, en gigantisk bureaukratisering, der også har været anvendt som midler i den økonomiske politik til at lappe på det kapitalistiske systems love eller for at hindre dem i at komme til fuld udfoldelse. Ved siden af dette har den kapitalistiske stat spillet en væsentlig rolle i sin egenskab af 'kollektiv kapitalist' med hensyn til at forstærke den imperialistiske og neokolonialistiske udplyndring af de tidligere koloniale og afhængige lande og de danske kolonier og halvkolonier, Grønland og Færøerne.

Efter krigen er der også på andre felter sket betydelige forskydninger og udviklinger i klasseforholdene i det kapitalistiske Danmark. Mekaniseringen af landbruget og den intensiverede udplyndring af smålandbrugene har ført til en masseafvandring fra landet. Hundredtusinder af landarbejdere og småbønder har måttet søge arbejde i byerne. Også byernes traditionelle småborgerskab af småhandlende og håndværkere er blevet stærkt formindsket. En stor gruppe af mennesker, fortrinsvis beskæftiget indenfor den offentlige sektor, i uddannelses- og sundhedsapparatet såvel som gennem opsvulmningen af det statslige og kommunale bureaukrati og i forbindelse med militariseringen af økonomien, er kommet til. Samtidig er der sket en række ændringer indenfor industrien gennem rationaliseringer og indførelsen af ny teknik.

Alle disse fænomener har fået borgerlige og revisionistiske ideologer til at spekulere i, at arbejderklassen angiveligt skulle være i færd med at forsvinde. Dette er imidlertid blot et demagogisk bedrag. Arbejderklassen er til stadighed i absolut vækst, langt den største klasse, som omfatter mere end halvdelen af befolkningen. Hvad der sker er, at arbejderklassens sammensætning bliver mere differentieret, med flere grupper og lag. Den betydelige udvikling af antallet af 'funktionærer' i den offentlige og private sektor dækker over, at en betydelig del af disse tilhører arbejderklassen, f.eks. almindelige kontorfolk og lignende.

Kernen i proletariatet, industriarbejderne, er imidlertid en temmelig lille gruppe i Danmark som følge af sværindustriens og andre industrigrenes relativt ringe omfang. Selv, da højkonjunktoren stod på sit højeste i midten af 60'erne, arbejdede der kun ca. 300.000 produktive arbejdere i industrien. Siden krisens gennembrud har dette tal været konstant faldende. I dag arbejder der 250.000 produktive arbejdere i industrien; derudover er der i industrien ansat ca. 100.000 funktionærer, hvoraf en del tilhører arbejderklassen.

Den samlede mængde erhvervsaktive i Danmark er til sammenligning næsten 3 millioner.

Over halvdelen af arbejderne i industrien (60%) er beskæftiget i virksomheder med mere end 100 ansatte, og ca. 25% i virksomheder med over 500 ansatte.

Den vigtigste industrigren er jern- og metalindustrien, som omfatter ca. 40% af industriarbejderne; derefter følger nærings- og nydelsesmiddelindustrien med ca. 20%; tekstilindustrien, som traditionelt har været den trediestørste industrigren med hensyn til antallet af arbejdere befinder sig i en alvorlig krise, mens til gengæld den kemiske industri har øget sin procentdel af ansatte industriarbejdere til ca. 9%.

Hovedparten af den danske arbejderklasse er således beskæftiget udenfor industrien, i handels- og kontorvirksomhed, i den offentlige sektor, transportsektoren, byggeriet osv.

Differentieringen af arbejderklassens sammensætning og væksten i antallet af intellektuelle og ansatte i den offentlige sektor har fået en lang række revisionistiske ideologer til demagogisk at spekulere i, at proletariatet angiveligt ikke længere eksisterer, men skulle være afløst af en ny 'lønarbejderklasse'. Nogle af disse opportunister går så vidt som til at placere præster, journalister, universitetslærere osv. i denne 'lønarbejderklasse'. Dermed søger man at udviske enhver skillelinie mellem proletariatet og de intellektuelle med det formål at forhindre oprettelsen af proletariatets hegemoni i kampen for socialismen over alle de øvrige arbejdende klasser og lag, som den eneste konsekvent revolutionære klasse.

Men på trods af alle de forskydninger, som har fundet sted med hensyn til arbejderklassens sammensætning, og til trods for den stadige proletariseringsproces, som finder sted for store dele af intelligentsiaen, bekræfter disse forskydninger til stadighed marxismens teori, også på dette felt.

VOKSENDE MODSTAND MOD DANSK IMPERIALISME OG NEOKOLONIALISME

Dansk imperialism har også udviklet sig i lyset af denne situation. Den danske handels- og rederkapital har altid haft betydelige interesser, ikke mindst i Det fjerne Østen, samtidig med, at det opretholdt en status som kolonimagt i den nordlige Atlant, overfor Island, Færøerne og Grønland. Afslutningen af 2. verdenskrig medførte også en krise for det imperialistiske kolonisystem, som også det imperialistiske Danmark blev revet ind i. Island benyttede situationen til at udtræde af personalunionen med Danmark; det færøske folk kæmpede for sine nationale rettigheder, forlangte fuldstændig løsrivelse fra Danmark, men fik gennem manipulationer fra det danske bourgeoisie og det lokale pro-imperialistiske bourgeois side i stedet en hjemmestyreordning i 1948, som sikrede et vist politisk, kulturelt og økonomisk selvstyre, men integrerede dette område i dansk udenrigspolitik, i NATO-alliancen osv.

Det danske bourgeoisie integreredes fuldstændigt og bidrog aktivt til den omlægning af den imperialistiske politik fra kolonialisme til neokolonialisme, som gennemførtes igennem den sidste snes år eller mere under ledelse af USA-imperialismen som modtræk til de undertrykte folks og nationers stadig voksende frigørelsesbevægelse. Med henblik på at sikre sit politiske og økonomiske herredømme og for at sikre den fortsatte udplyndring af de vældige rigdomme og den billige arbejdskraft i de undertrykte og afhængige lande, udviklede verdenskapitalen stadig mere raffinerede, snedige og demagogiske metoder til at sikre denne fortsatte udplyndring og slavebinding. Sådanne former er det internationale kredit- og lånesystem, forskellige 'bistandsprogrammer' og lignende, som forvandler de tidligere kolonilande, der har opnået formel selvstændighed, til evige skyldnerlande, bundet på hænder og fødder til den internationale kapital. Danmark og dansk kapital indgår som et integreret led i rækken af internationale institutioner, som administrerer denne politik såsom Verdensbanken, Den Internationale Valutafond, Den Europæiske Udviklingsfond osv. Under udnyttelse af sin maske som et 'humant' og 'demokratisk' samfund, som en 'model for rolig social udvikling til fordel for både de rige og fattige' har det imperialistiske Danmark særlige opgaver indenfor det imperialistiske verdenssystem, som bl.a. består i at trænge ind i, underminere og slavebinde de lande, som har vundet selvstændighed gennem væbnet frigørelseskamp og truer med at fortsætte ad vejen mod virkelig uafhængighed. Direkte danske kapitalinvesteringer og kapitaleksport finder sted til en lang

række lande, herunder også udviklede kapitalistiske lande. Men kapital-eksporten også til tidligere kolonilande er heller ikke ubetydelig; der er omfattende investeringer i Det fjerne Østen og Kina, i Latinamerika, først og fremmest Brasilien, og i en række lande i Afrika, hvor den mest omfattende koncentration af investeringer ligger i Sydafrika, Azania, hvor den danske kapitalisme helt afkaster sig sin 'humane' maske for at udnytte den fascistiske apartheidpolitik til at sikre sig kæmpeprofitter.

Gennem denne kapitaleksport, udbytningen af den billige arbejdskraft og sikringen af adgangen til billige råstoffer, herunder til olie og andre former for energi, har det imperialistiske danske bourgeoisie hennet vældige ekstraprofitter, som også er blevet anvendt til at opbygge dansk industri og til at bestikke det øvre lag af arbejderklassen, arbejderaristokratiet, til at blive støtter for det kapitalistiske og imperialistiske system.

Den voksende anti-imperialistiske, anti-kolonialistiske og anti-neokolonialistiske kamp, som folkene i de undertrykte og afhængige lande fører, gør det stadigt vanskeligere for imperialismen at opretholde og udvide sine positioner. En række lande søger at sikre en selvstændig udvikling, søger kontrol over deres råvarer og energiresourcer. Den imperialistiske udplyndring kan ikke foregå så uhindret som tidligere. Eftersom Danmark har været fuldstændig afhængig af energi- og især olieimporten og fortsat er det i overvejende grad, og eftersom denne yderligere kontrolleres af nogle multinationale giganter, som også sikrer sig kæmpefortjenester gennem monopolpriser, er energispørgsmålet og energikrisen til stadighed blevet et vanskeligere problem for dansk kapitalisme, et problem, som medvirker til at forstærke virkningerne af den økonomiske krise. Overfor folkenes anti-imperialistiske kamp og de tidligere koloniale og afhængige lande, som forsvare deres selvstændighed og deres legitime interesser, optræder dansk imperialism hyklerisk og undergravende. Der tales meget fra de danske regeringspartiets side om u-landshjælp og -bistand, om støtte til 'skabelsen af en ny økonomisk verdensorden', om støtte til de nationale frigørelsesbevægelser, som kæmper med våben i hånd for at vinde deres legitime nationale og demokratiske rettigheder. men denne 'støtte' ydes med en fjendtlig og undergravende hensigt, hvis den bliver til andet end ord. Det imperialistiske Danmark optræder konsekvent til støtte for verdensimperialismens og sine stærkere allieredes positioner, imod folkene og de undertrykte nationer, sådan som det udtrykkes i den udtalte støtte til det aggressive, zionistiske Israel imod palæstinenserne og de øvrige arabiske

landes legitime krav, i den faktiske støtte til det brutale, fascistiske apartheidregime i Sydafrika, i støtten til og ofte deltagelsen i de utallige intriger og planer, som de vestlige imperialistmagter udklækker imod de kæmpende folk og de tidligere koloniale lande, som forsvarer deres selvstændighed. Det danske bourgeoisie og dets politiske partier er direkte og indirekte medansvarlige for de uhyrlige imperialistiske forbrydelser, som er blevet begået og til stadighed begås overfor verdens undertrykte folk. Under de nuværende betingelser af almen og alsidig krise for det imperialistiske verdenssystem, forstærker det imperialistiske danske bourgeoisie sit 'engagement' i udviklingslandene, dvs. søger efter evne og de midler, der står til dets rådighed, at forstærke den imperialistiske udplyndring og udvide sin del af 'kagen', som tilfalder det herigennem.

Den globale opløsning af det gamle kolonisystem og dets afløsning af neokolonialismen har også rejst spørgsmålet om afviklingen af den danske nordatlantiske kolonimagt, Grønland og Færøerne.

Grønland var længe Danmarks sidste egentlige koloni. Den 1. maj 1979 indførtes en 'hjemmestyre-ordning', som i en del ligner den tilsvarende, som gælder for Færøerne siden slutningen af 40'erne. Denne 'hjemmestyreordning' er imidlertid udformet således, at den kun omfatter mindre væsentlige sider af Grønlands forhold. Centrale funktioner som politi og militær, herunder de globalt strategisk vigtige amerikanske baser og NATO-militæranlæg, ligger stadig i hænderne på den danske centraladministration, der alene har kompetance til at indgå internationale traktater. 'Hjemmestyreordningen' er med andre ord en typisk halv-kolonial form, som ikke berører dansk imperialismes, USA-imperialismens og den øvrige vestlige imperialismes omfattende strategiske og økonomiske interesser på dette kontinent, som udviser lovende perspektiver for fremtidige kolossale profitter igennem udnyttelsen af den grønlandske undergrund, som endnu langt fra er udforsket. Det samme gælder for de betydelige rigdomme i havet, som fiskerflåder fra EF og det socialimperialistiske Sovjetunionen indbyrdes kappes om. Økonomisk set er det fortsat den danske imperialistiske stat og private danske virksomheder, som fuldstændigt dominerer det grønlandske erhvervsliv, ligesom også en række udenlandske selskaber, især canadiske, har foretaget betydelige investeringer i minedrift og i forberedende forskning i undergrunden. Gennem Danmarks medlemskab af EF blev Grønland også medlem af denne imperialistiske alliance, som ønsker at sikre sig dette rige, men i væsentlig grad uudnyttede område for sig selv.

Det grønlandske folk gennemløber en politisk opvågningsproces, som har fundet sted i takt med omformningen af det gamle fangersamfund og udviklingen af den moderne industri, minedriften, fiskeindustrien osv. Især i løbet af 60'erne og 70'erne er der blevet skabt en række nye klasser og sociale lag, der er foregået en social polariseringsproces, som omfatter dannelsen af et egentligt grønlandsk proletariat og dannelsen af en – af det imperialistiske Danmark uddannet – grønlandsk intelligentsia, hvis funktion var at administrere den danske kolonimagt, men som i væsentligt omfang har vendt sig imod denne. Disse sociale kræfter har for første gang i Grønlands historie igennem det seneste tiår skabt en række politiske partier, ikke uden stærk indflydelse fra de opportunistiske 'venstrefløjs'partier i Danmark. Den voksende nationale bevidsthed på Grønland og den voksende kamp for at sikre sig sine nationale, kulturelle, politiske og økonomiske rettigheder søgte borgerskabet at imødegå ved gennemførelsen af hjemmestyreordningen. Denne har imidlertid ikke kunnet forhindre et fortsat opsving i kampen for virkelig selvstændighed og fulde nationale rettigheder, som kraftigt vender sig imod dansk imperialism og det påtvungne medlemskab af monopolerne EF.

Denne retfærdige kamp foregår imidlertid under vanskelige betingelser. På grund af Grønlands militærstrategiske, økonomiske og politiske vigtighed og store potentiel skærpes også den inter-imperialistiske konkurrencekamp om adgangen til og udbytningen af de grønlandske ressourcer. Dette gælder ikke bare dansk imperialism og EF-imperialismen, men også den canadiske imperialism, som har territoriale ambitioner overfor Grønland og som er nært forbundet med og underlagt USA-imperialismen. Det gælder USA-imperialismen selv såvel som den sovjetiske socialimperialisme, der også har deres planer for dette område. I Grønland eksisterer der i dag ikke den marxistisk-leninistiske kraft, som kunne udgøre en pålidelig vejleder i denne komplicerede kamp, som det grønlandske folk fører, der kunne sikre, at de resultater, som opnås gennem denne kamp, ikke bliver undergravet af nye imperialistiske udbyttere.

Men det grønlandske folk har rejst sig til kamp; det vil ikke finde sig i at blive undertrykt, udbyttet og slavebundet, ja, tilintetgjort som folk og nationalitet, sådan som dansk og udenlandsk imperialism har forsøgt det i større eller mindre omfang. Det grønlandske folk indtager dermed sin berettigede plads i menneskehedens store befrielseskamp, i den nationale frigørelseskamp og revolutionens rækker.

Også det færøske folk har kæmpet og kæmper for sine rettigheder. Den hjemmestyreordning, som blev indført sikrer ligeså lidt som den grønlandske færøsk kontrol over centrale funktioner i statapparatet. Hæren, politiet, domstole osv. er en del af den danske statsmagt og under dennes kontrol. Færøerne blev indlemmet i NATO, uden at det færøske folk blev spurgt eller fik noget at skulle have sagt. NATO's militæranlæg på Færøerne udgør en væsentlig trussel imod det færøske folk. Det er en del af NATO's militærstrategiske varslingskæde for forberedelserne til en ny imperialistisk verdenskrig, som anbringer Færøerne som en allieret med den ene aggressive imperialistiske supermagt. I økonomisk henseende befinder Færøerne sig i en typisk neokolonialistisk, monokulturel situation med fiskeriet som det altdominerende erhverv; fisk og fiskeprodukter udgør 90-95% af eksporten, der i første række går til EF-landene. Omvendt stammer hovedparten af importen (70%) fra Danmark, hovedsageligt forbrugsvarer, rå- og brændstoffer samt maskiner, skibe og instrumenter. I de seneste år har Færøerne haft underskud på såvel handels- som betalingsbalancen, et underskud, der finansieres gennem øget gældsætning i udlandet. Hjemmestyreordningen tildeler ikke Færøerne nogen myndighed i internationale anliggender, men kræver blot, at sådanne traktater forelægges hjemmestyret til udtalelse. Den danske regering kan med andre ord til enhver tid tilside-sætte det færøske folks interesser og nationale rettigheder. De enorme summer, som fiskeriet i de færøske farvande indbringer, gør det til genstand for studehandler mellem Danmark og de øvrige imperialistiske magter, fortrinsvis i EF. Formelt er Færøerne i overensstemmelse med befolkningens udtrykte ønske ikke medlem af EF; reelt er de det alligevel gennem det danske medlemskab og den danske imperialismes kontrol.

Ligesom Grønland er også Færøerne inddraget i den kapitalistiske krises greb, som medvirker til en yderligere social polarisering, til en skærpelse af alle de antagonistiske modsætninger, til en skærpelse af klassekampen. De marxistisk-leninistiske kræfter på Færøerne kæmper imod de borgerlige og opportunistiske partier for at vinde arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser for en kamp til forsvar for de nationale rettigheder, imod dansk imperialisme, imod NATO og EF, imod begge de imperialistiske supermagter såvel som imod den kapitalistiske krisepolitik, som medfører skærpede angreb på og en hastigt forværret situation for de arbejdende masser. De udvikler denne kamp i erkendel-

sen af, at kun socialismen kan sikre det færøske folk sine fulde nationale og sociale rettigheder.

De undertrykte folks og nationers antiimperialistiske kamp såvel som specifikt det grønlandske og færøske folks kamp for deres nationale og sociale rettigheder skærper den danske imperialismes krise og udgør væsentlige reserver og allierede for den danske arbejderklasses kamp for et socialistisk Danmark under proletariats diktatur, der vil udslette enhver rest af dansk imperialisme og kolonialisme. Kun socialismen kan garantere en retfærdig løsning af det nationale spørgsmål.

Samtidig må den danske arbejderklasse understøtte det færøske og grønlandske folks kamp for deres nationale og sociale rettigheder. Dette er en vigtig kampopgave, så sandt et folk, som undertrykker et andet, aldrig selv kan være frit. Den nationale undertrykkelse af det færøske og grønlandske folk er skabt af den samme fjende, som undertrykker den danske arbejderklasse og holder udsalg af den danske nationale suverænitet: det imperialistiske bourgeoisie.

DET KAPITALISTISKE SYSTEM I KRISENS GREB OG 'VELFÆRDSSTATENS' FALLIT

Den danske økonomi er snævert integreret i den imperialistiske verdensøkonomi og overordentlig afhængig af alle bevægelser i denne. Derfor får udviklingen i de større imperialistiske lande, som Danmark er afhængig af også en væsentlig og umiddelbar indflydelse i den danske økonomi.

Da den nuværende økonomiske verdenskrise satte ind i 1973-74, blev dansk kapitalisme følgelig også umiddelbart og hårdt ramt. Svaghederne i den danske industri og i landbruget har gjort, at krisen i Danmark er blevet overordentlig dybtgående og langvarig og har bevæget sig i en stadig nedadgående spiral. Dette betyder ikke, sådan som Socialdemokratiet hævder, at krisen er 'importeret'. Krisen har sit udspring og sin kilde først og fremmest i de indre antagonistiske modsigelser i den danske kapitalistiske produktionsmåde. Den blev forberedt igennem 50'erne og 60'ernes udvikling, hvor trompetfanfarerne om den 'krisefri kapitalisme' gjaldede allerhøjest, den blev også forberedt gennem den statsmonopolkapitalistiske indvirkning i økonomien, som skubbede den for-

an sig og som, da den endelig brød ud, gjorde den ekceptionelt dyb og langvarig, uden udsigter til egentlig genoplivning. Den økonomiske krise er en traditionel overproduktionskrise, som udspringer af det antagonistiske forhold mellem den private besiddelse af produktionsmidlerne og den samfundsmæssige karakter af produktionen, af modsætningen mellem produktionen og massernes begrænsede købekraft. Den nuværende økonomiske krise skal ses på baggrund af og i sammenhæng med imperialismens almene krise, som virker ind på og gensidigt forstærker hinanden. Sammen med den øvrige kapitalistisk-revisionistiske verden befinder det kapitalistiske Danmark sig i en omfattende politisk, økonomisk, ideologisk og moralsk krise, som af en række faktorer gøres overordentlig akut i dette land, hvor alle de grundlæggende modsætninger i verden i dag virker ind og til stadighed skærpes. Det kapitalistiske Danmark bliver et stadigt svagere led i de højtudviklede vestlige kapitalistiske landes kæde.

Den økonomiske krises virkninger har været ødelæggende; krisen for industrien er blevet flettet sammen med en omfattende landbrugskrise. Arbejdsløsheden er vokset til rekordhøjder; på nuværende tidspunkt ved årsskiftet 1981 omkring 300.000.

Den reelle arbejdsløshed er langt større, når man ser bort fra det officielle talfusk og medregner det store antal ikke-registrerede arbejdsløse. Men selv dette kan ikke skjule, at arbejdsløsheden ifølge de officielle oplysninger i absolutte tal er større end nogensinde, inklusive rekordarbejdsløsheden i 30'erne. Arbejdsløsheden har i særlig grad ramt arbejderne i industrien, ligesom titusinder er blevet ledige som følge af landbrugskrisen og tvangsauktionerne på landet. I visse brancher som byggebranchen og i visse industrielt svagt udviklede områder er arbejdsløsheden desperat høj. På trods af den fortsatte vækst i den offentlige sektor, hvis udbygningstempo er blevet kraftigt beskåret, har det langt fra været muligt at opsuge tilgangen til arbejdsmarkedet. Dette rammer især ungdommen og kvinderne. Blandt de unge er arbejdsløsheden på mere end 33%.

Samtidig med, at tusinder af mellemstore og mindre virksomheder er gået konkurs, er industri- og landbrugsproduktionen stagneret eller i perioder direkte gået tilbage. Produktionskapaciteten udnyttes langt fra fuldt ud, og samtidig er investeringsraten i industri og landbrug faldet drastisk, til det laveste niveau siden 50'erne. Den har nået et punkt, hvor den ikke engang modsvarer den normale fornyelse af kapitalen. Samtidig medvirker den skærpede kapitalistiske konkurrence også til indførel-

sen af ny teknik indenfor visse brancher som den grafiske branche og indenfor kontor og handel, og til at yderligere tusinder sendes på gaden.

Industrikrisen, som har ramt nogle indenlandske industrigrene, såsom byggebranchen, testilindustrien, samt visse dele af metalindustrien, herunder nogle af skibsværfterne, overordentlig hårdt, suppleres af en omfattende krise for landbruget, som udvikler sig parallelt og sammenflettet med den økonomiske krise i øvrigt. Den har dog haft en mere langvarig karakter, og har været en kendsgerning hele vejen op gennem 50'erne og 60'erne, men er blevet overordentlig skærpet igennem de seneste år. De store forhåbninger, som næredes også af småbønderne og de mellemstore bønder har vist sig at være fuldstændig uberettigede. Medlemsskabet af EF førte til øgede profitter for storbønderne og godsejerne, men accellererede krakkene blandt de små og mellemstore brug, fremskyndede affolkningen af landet, som er foregået i et højt tempo lige siden krigens slutning. I de sidste år har antallet af tvangsauktioner slået nye rekorder.

Inflationen, som er en usynlig afgift i det herskende bourgeois tjeneste, der betales af de arbejdende masser i form af faldende realløn og stadig lavere levestandard, er vokset til nye rekordhøjder.

Den statslige og private indenlandske og udenlandske gældsætning er til stadighed vokset. Låntagningen i udlandet har slået nye rekorder. I 1980 lå den på 79 milliarder kroner og i 1981 på 94 milliarder kroner. Tilsvarende fortsætter betalingsbalancen med at være negativ på trods af ihærdige anstrengelser for at styrke 'konkurrenceevnen', fremme 'eksporterhvervene' osv., som den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik søger at sikre ved at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser.

Den danske økonomis fundamentale ustabilitet styrkes yderligere gennem udviklingen af energi- og råvarekrisen, som dansk industri i særlig grad er afhængig af gennem import, og gennem valutakrisen og den høje internationale rente, hvormed USA-imperialismen søger at vælte dele af krisens byrder over på sine såkaldte allierede. Disse forhold forværrer, forlænger og forstærker den økonomiske krises udvikling. Den hyppigt gentagne snak om, at krisen er 'midlertidig', og at der er et 'opsving på vej' er ren og skær demagogi, beregnet på at forhindre arbejderklassens og de øvrige arbejdendes protester og aktioner. Dette gælder også demagogien omkring krisen som påskud for at 'spænde livremmen ind' som har til hensigt at få arbejderklassen til at acceptere den reaktionære og arbejderfjendske krisepolitik.

Under krisens betingelser er vi vidne til en forstærket tendens til social polarisering, som er indbygget i loven for den kapitalistiske akkumulat-ion: at der i den ene pol af samfundet samles en stadig mindre håndfuld stenrige udbyttere, der lever et liv i formidabel luksus, mens der i den anden pol samles et stadigt større antal besiddelsesløse, hvis levevilkår og forhold til stadighed forværres, som forarmes relativt og absolut.

Det er i løbet af kriseårene lykkedes monopolerne og de multinationale selskaber generelt set ikke bare at sikre deres profitter, men tilmed at øge dem yderligere. Samtidig er der blevet gennemført det mest omfattende og akutte reallønsfald for arbejderklassen siden krigen. I løbet af kriseårene omfatter dette reallønsfald mere end 25%, hvoraf de seneste par år alene tegner sig for henved 14-15%. Dette fald i reallønnen har ramt alle grupper af arbejdere, men først og fremmest de ufaglærte og kvinderne, der ikke har haft de samme muligheder som de faglærte arbejdere for at tilkæmpe sig visse kompensationer. En stor del af reallønsfaldet hænger sammen med inflationen, prisstigningerne og udhulingen af dyrtidsreguleringerne, for den nominelle løn er vokset i perioden, skønt langtfra i takt med prisstigningerne, hvorved reallønsfaldet tilsløres endnu mere. Samtidig er ikke bare arbejderklassen, men også betydelige funktionærgrupper såvel som intellektuelle ramt af et akut fald i reallønnen.

Mens de rige kapitalister køber senge af guldbarrer til deres puddelhunde, lever, bor og spiser arbejderklassen og de øvrige arbejdende til stadighed ringere. De tvinges til at spise mindre kød, til at spare på opvarmningen og generelt nedsætte forbruget; titusinder tvinges til at forlade deres boliger og stille sig op i de boligløses stadig voksende rækker; de arbejdsløse, ungdommen og pensionisterne samt de unge og yngre ægtepar med små børn står i en særlig desperat situation og klarer kun til dagen og vejen gennem de største afsavn. Det har i årevis, også inden den økonomiske krise brød ud, været sådan, at en familie af arbejdere, en bondefamilie eller en familie af lavere intellektuelle ikke har kunnet klare sig med én løn. Dette har været den afgørende drivkraft i kvindernes massive indtræden på arbejdsmarkedet, som uafbrudt er fundet sted, især i 60'erne og 70'erne. Dette er én afspejling af proletariats absolutte forarmelse, som af de borgerlige og socialdemokratiske ideologer blev fordrejet til at være 'en bevidst bestræbelse for kvindens frigørelse' og et 'udtryk for, at den krisefri kapitalisme sikrer alle lige muligheder' under højkonjunkturrens periode. Ved blandt andet at knytte an til dette fænomen blev der talt i lange baner om arbejderklassens

- 'materialisme', om væksten i de 'materielle goder'. I dag, under den økonomiske krises betingelser og som følge af den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, er det en kendsgerning, at selv hvis både manden og kvinden i en arbejderfamilie har fuldtidsarbejde, kan de ikke blot ikke opretholde den hidtidige levestandard, men har vanskeligheder ved at forsørge deres familie.

I den hensigt at reducere antallet af overskydende arbejdskraft, som det kriseramte kapitalistiske samfund ikke evner at sætte i arbejde, har borgerskabet kraftigt propaganderet neo-malthusianistiske ideer om børnebegrænsning og reduktion af børnetallet. Ikke bare er det lykkedes igennem årtier at tilvejebringe et kraftigt fald i fødselstallet; i 1980 nåede fødselstallet et absolut lavpunkt, hvor antallet af døde oversteg antallet af nyfødte, og for første gang i dette århundrede – inklusive under besættelsen – faldt befolkningstallet absolut. Denne kyniske politik er også en afspejling af det imperialistiske samfunds forrådnelse og dekadence, af, at det er uden evne til at overleve og sikre en stadigt voksende befolkning.

På alle områder sætter krisen sine uhyggelige spor, sine nye makabre rekorder, som vidner om det forfaldsstadie, som det kapitalistiske samfund er trådt ind i, som vidner om, at det er overmodent til forandring og revolution, at det står for fald. Antallet af skilsmisser vokser til stadighed. De androg i 1978 ialt 13.000 skilsmisser eller 47% af de indgåede vielser (28.000). Tilsvarende falder hyppigheden i indgåelse af ægteskaber til stadighed; i dag er henvend en trediedel af alle parforhold papirløse. Antallet af børn født udenfor ægteskab vokser tilsvarende.

Selvmondsstatistikkerne viser nye rekorder; Danmark har verdens højeste selvmondsprocent i forhold til befolkningens størrelse, og den er stadig voksende.

Alkoholisme og brugen af narkotika tager til stadighed til, det sidste først og fremmest blandt ungdommen, hvor en ikke ubetydelig procentdel af den unge generation er blevet narkomaner siden slutningen af 60'erne og begyndelsen af 70'erne, hvor disse ødelæggende stoffer introduceredes i masseskala for første gang.

Tilsvarende vokser også alle former for kriminalitet, pornografi og prostitution. Dannelsen af ungdomsbander, der terroriserer befolkningen, især i storbyerne, opmuntres af borgerskabet; vi er vidne til en forrådnelse uden sidestykke, til en hastig vækst i antallet af mord, grove overfald osv.

Alle disse forhold er en afspejling af den dybtgående krise i det kapitalistiske samfunds basis og overbygning. Det er samtidig en afspejling af borgerskabets politik for at degenerere og korrumpere samfundslivet, for at forvirre, spalte og terrorisere befolkningen, for at korrumpere ungdommen og de opvoksende generationer.

BORGERSKABETS OFFENSIV FOR AT VÆLTE KRISENS BYRDER OVER PÅ ARBEJDERKLASSEN OG DE ØVRIGE ARBEJDEDE MASSER

Under disse betingelser af dyb krise er kapitalistklassen gået til alsidigt angreb på arbejderklassen, ungdommen, kvinderne og de øvrige arbejdende. Dette angreb er på alle felter en forstærket offensiv for at bevare og befæste den kapitalistiske magt og forhindre den truende revolution, som borgerskabet frygter og ser vokse sammen med den stadig kraftigere polarisering. I første række retter disse angreb sig imod arbejderklassen og dets marxistisk-leninistiske fortrosparti for at forhindre, at dets ledende rolle i revolutionen bliver bragt til udfoldelse, for at forhindre arbejderklassen i at spille sin historiske rolle som lederen af alle undertrykte og udbyttede klasser og lag i det endelige opgør med det kapitalistiske udbyttersystem og menneskets udbytning af mennesket. De retter sig mod proletarietets revolutionære ideologi, marxismen-leninismen, som er det sikre kompas, som kan føre til realiseringen af arbejderklassens aspirationer og forhåbninger, for at forhindre, at denne revolutionære teori bliver en materiel kraft, der lægger det gamle rådne samfund i grus, når den bliver grebet af masserne.

Alliancen med USA-imperialismen og den vestlige monopolkapital har skabt en situation, hvor disse angreb koordineres med disse internationale og supra-nationale organer på alle områder, fra den ideologiske aggression mod arbejderklassen og den nationale kultur til den økonomiske politiks område.

Underkastelsen under USA-imperialismen har betydet, at dørene er blevet åbnet på fuld gab for dennes ideologiske og kulturelle aggression, for en invasion af hele den dekadente amerikanske livsstil og chauvinistiske, racistiske og reaktionære kultur. De ideologiske og kulturelle angreb, om især rettes imod arbejderklassen og ungdommen, forbindes med tilsvarende angreb fra det danske borgerskabs side, som forsøger at fremstå som bærer af den nationale kulturarv, men som kun fremmer

de reaktionære træk i denne, de træk, som er uskadelige eller til støtte for bourgeoisiet selv.

Under den ideologiske og politiske pluralismes banner gennemføres et koordineret angreb imod arbejderklassen, som har til formål at forvirre den, at så tvivl om, hvad virkelig socialisme er, at miskreditere revolutionen. Denne pluralisme er ikke andet end borgerskabets internationalisme, kosmopolitismen, som fremmes gennem kontrollen over radio, tv, presse og de øvrige medier.

Den kapitalistiske kriseoffensiv har fundet sin parlamentariske udtryksform i den nuværende periode i den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, med eller uden Socialdemokratiet ved regeringsmagten, som udgør en forlængelse af den borgerligt-socialdemokratiske inden- og udenrigspolitik efter krigen for det kapitalistiske systems stabilisering, udviklingen af statsmonopolkapitalismen i form af den såkaldte velfærdsstat, alliancepolitikken med og integrationen i det imperialistiske verdenssystem gennem de aggressive imperialistiske militære og økonomiske blokke NATO og EF.

Den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik er blevet udviklet og gennemført i en periode, hvor der næredes forhåbninger til, at den økonomiske krise ville blive kortvarig, at den ville blive afløst af nye op-sving, af en ny højkonjunktur.

Denne politik, inklusive politikken for opbygningen af velfærdsstaten og anvendelsen af staten i den økonomiske politiks tjeneste til fordel for monopolerne, har savnet ethvert videnskabeligt grundlag. I stedet for at dæmme op for krisen, forhindre dens udbrud, regulere og styre krisen og forhindre arbejdsløsheden i masseomfang, sådan som den postulerede at kunne gøre det, har den tværtimod skubbet krisen foran sig, uddybet den, gjort den mere langvarig og tilspidset igennem alle de forskellige interventioner på alle områder, som er blevet gennemført.

Den nuværende krise er også en krise for statsmonopolkapitalismen, der har vist sig magtesløs overfor krisen, og tilmed har bidraget til at uddybe den. Den kapitalistiske planlægning gennem statsmonopolkapitalismen på den lange række felter, hvor den er forsøgt gennemført, har været fuldstændig ude af stand til at dæmme op for virkningen af det kapitalistiske systems lovmæssigheder eller sikre arbejde til de hundredtusinder, som står uden job. De økonomiske teorier, som de nuværende kapitalistiske samfund, 'velfærdsstaten' og 'forbrugersamfundet', har baseret sig på, er faldet fuldstændig på gulvet og har ført til en desperat søgen efter nye økonomiske 'teorier', som kan bringe disse systemer ud

af den akutte krise. Efter Keynes genoplives de ultrareaktionære og fascistiske økonomiske teorier som nye redningsplanker for det kapitalistiske system.

Den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik tog i begyndelsen udgangspunkt i den akutte sikring af de kapitalistiske profitter og forsøgene på at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende igennem 'indkomstpolitikken', igennem anvendelsen af metoden med 'løn-og prisstop' osv. Et hovedformål var og er at reducere reallønnen gennem 'loft over lønningerne', gennem udarbejdelsen af en form for såkaldt 'social kontrakt' og først og fremmest gennem at anvende den socialdemokratiske fagbevægelse og LO-apparatet som en løftestang for denne reaktionære og arbejderfjendske politik. Op igennem 70'erne suspenderedes den ene overenskomstssituation efter den anden gennem lovgivning eller forskellige former for indgreb. Udover dette forøgedes skatter og afgifter på forbruget og disse midler omfordeltes via statsbudgettet i form af direkte og indirekte tilskud til monopolkapitalen, storlandbruget og militæret. I samme retning virkede også den stadig stigende inflation.

Endvidere er der gennemført omfattende og systematiske reduktioner af de sociale budgetter; dette gælder først og fremmest budgetterne til børneinstitutioner, til skole-og undervisningsvæsenet, til sygehuse og sundhedsforvaltningen, til pensioner, understøttelser og bistandsydelse. I kapløbet om at gennemføre flest asociale 'besparelser' er alle de reformer, som gennemførtes under højkonjunkturperioden blevet udhulet og reduceret til intet; den arbejdsvenlige skal er slidt af, tilbage står kun det virkelige indhold i disse reformer som økonomiske tilskud til monopolerne, som nødvendige led i reproduktionen af arbejdskraften, uddannelsen af nye arbejdergenerationer og intellektuelle til brug ved administration af det kriseramte kapitalistiske samfund i monopolernes tjeneste. 'Velfærdssamfundets' fernis er blevet slidt fuldstændig af; under den viser sig det kapitalistiske udbyttersystems knokkelhånd.

Omfordelingen af midlerne via statsbudgettet sker systematisk til fordel for en forøgelse af militærbudgetterne og til fordel for monopolerne og storlandbruget.

Militariseringen af økonomien og den øgede militarisering er en følge af det imperialistiske Danmarks deltagelse i det imperialistiske verdenssystem og den aggressive alliancepolitik. Det er en almindelig og omhyggelig plejet myte, at de danske krigsbudgetter skulle være små, til stadighed blive reduceret og være uden et reelt økonomiske indhold, fordi

Danmark angiveligt skulle føre en fredspolitik. Kendsgerningerne viser det stik modsatte. Efter 2. verdenskrig øgedes militariseringen af det økonomiske liv, det blev en integreret del også af den danske kapitalistiske økonomi. De viser også, at Danmark ikke blot er en permanent deltager i rustningskapløbet, men også er et af de lande i verden med de højeste militærudgifter. I absolutte udgifter ligger Danmark som nr. 35 blandt verdens lande; sammenligner man i stedet militærudgifterne pr. indbygger ligger Danmark som nr. 13.

I en 20-årsperiode fra 1958-78 voksede militærudgifterne målt i faste priser med ikke mindre end 89%; i 73-priser en stigning fra 370 millioner dollars i 1958 til 702 millioner dollars i 1978. Og denne stigning er først og fremmest koncentreret om udgifter til anskaffelse af nye våben, til materialer; i løbende priser er udgiften til nye våben og materiel i samme periode 20-doblet, mens de løbende udgifter (inklusive lønninger og forplejning) er 7-doblet. Det danske militær er således udrustet med hypermoderne udstyr; i NATO-sammenhæng ligger Danmark kun efter USA og England, hvad angår procentvise udgifter til materiel. I virkeligheden er de reelle tal for oprustningen større end det her anførte, dels på grund af, at en del af de militære udgifter altid i de kapitalistiske lande skjuler sig under de civile budgetter, dels på grund af ekstrabevillinger til særlige indkøb, hvoraf nogle kan være på milliardbeløb, som med 'århundredets våbenhandel' omkring F16 flyene.

Borgerskabet hævder, at det danske militær overvejende skulle være af forsvarsmæssig og defensiv karakter. Det er en stor løgn. Det er en integreret del af de samlede NATO-styrker, som har en klar offensiv karakter, ligesom dansk territorium og militære installationer kan bruges som udgangspunkt for aggression og i en offensiv krig.

Den økonomiske betydning af militariseringen består i, at en stadig større del af færdigvarer og råstoffer forbruges uproduktivt; oprustningen foregår på bekostning af arbejderklassen og de øvrige arbejdende, der betaler for det i form af reduktion af lønningerne, øgede skatter, nedskæringer af de sociale budgetter, øget inflation, prisstigninger osv. Når kapitalisterne søger en udvej af krisen gennem øgede krigsbevillinger, hævder de ofte, at det 'skaber arbejdspladser'. Men militariseringen af økonomien kan aldrig ophæve årsagerne til de kapitalistiske kriser, den kan på kort sigt højst medvirke til en midlertid forøgelse af produktionen indenfor krigsindustrien og i brancher i forbindelse med denne, men er i virkeligheden til umådelig skade for den samlede økonomi, som den forvrænger, og hvis almindelige krise den bærer yderligere ved

til. Våbenindustrien i Danmark udgør ikke en omfattende selvstændig industri, men er især en integreret del af den almindelige industrielle produktion, som næsten altid har været delvis civil og delvis militær produktion (normalt henholdsvis 70-80% af førstnævnte mod 20-30% af sidstnævnte). Der findes dog også en egentlig våbenindustri. I løbet af kriseårene, nærmere bestemt i perioden 1970-79, er der sket en fordobling af værdien af den danske våbenindustri, inklusive reparationsarbejder.

I overensstemmelse med NATO's og USA-imperialismens diktat og rustningsindustriens ønsker vil de militære budgetter til materiel og anlægsarbejder vokse yderligere og med fornyet fart i den kommende tid.

Når det gælder direkte og indirekte tilskud til monopoler og storlandbruget, har den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik taget sigte på ikke bare at reducere lønomkostningerne, men også på at reducere disse foretagenders udgifter til skatter og forskellige andre ydelser, stimulering af produktionen for eksport (som i altovervejende grad er monopoliseret), oprettelse af gunstige kreditordninger, afskrivningsregler osv. Desuden er der hyppigt gennemført direkte tilskud til kriseramte virksomheder under påskud af hensynet til arbejdspladserne, som har sikret aktionærerne tårnhøje udbytter. Det samme gælder storlandbruget, som er blevet begunstiget af de forskellige tilskudsordninger. Monopolgruppernes profitter er ikke blot blevet bevaret, men også forøget igennem den økonomiske krise. Det er karakteristisk, at det ikke er blandt de monopolistiske grupper, at de store krak er sket under krisen. Der, hvor der er blevet rensset ud, er først og fremmest blandt de små og mellemstore virksomheder indenfor industri og de mindre brug indenfor landbruget, der så igen ofte er blevet opkøbt af de større konkurrenter.

Der snakkes ofte af de borgerligt-socialdemokratiske politikere om at 'sikre penge til investeringer i erhvervslivet, til produktive investeringer'. Og det er sandt, at investeringsraten er faldet omfattende og drastisk under krisen. Dette skyldes imidlertid ikke mangel på kapital, men den kendsgerning, at denne bliver anbragt i passive værdipapirer, i statsobligationer, i fast ejendom osv. eller anvendes til kapitaleksport til udlandet, hvor arbejdskraften er billigere og profitten højere. Det er den kapitalistiske overproduktionskrise selv og det herskende økonomiske kaos, som gør, at der ikke foretages produktive investeringer.

Blandt diskussionerne mellem borgerskabets partier om de 'redningsplaner' for det kapitalistiske Danmark, som de lægger frem, især i

forbindelse med de stadig hyppigere valg, eller for demagogiske formål i Folketinget, udvikler der sig stadig mere omfattende modsætninger omkring forholdet mellem den private og offentlige sektor. Det påstås fortrinsvis, at yderligere forbedringer af kapitalens og storlandbrugets stilling vil føre til øget eksport og øget produktion i den private sektor, og dermed til flere arbejdspladser. Modsvarende hævdes det fra reformistisk og revisionistisk side, at en udvidelse af den offentlige sektor vil kunne overvinde krisen og bringe de arbejdsløse i arbejde. Den praktiske borgerligt-socialdemokratiske politik både stimulerer 'erhvervslivet', og det er en hovedmålsætning, og foretager visse udvidelser af den offentlige sektor. Sandheden er, at ingen af disse former kan overvinde arbejdsløsheden, og at denne situation blot anvendes på demagogisk vis til yderligere beskæring af reallønnen, de arbejdende massers levefod og de sociale budgetter. Kapitalismen overhovedet, indbefattet statsmonopolkapitalismen, er ude af stand til at sikre arbejderne blot en tålelig eksistens som lønslaver.

DEN PARLAMENTARISKE KRISE OG KRISEN FOR SOCIALDEMOKRATIET, MONOPOLKAPITALENS FORETRUKNE REGERINGSPARTI

Før den nuværende krises gennembrud bestræbte borgerskabet og de reformistiske og revisionistiske ideologer sig ihærdigt på at fremstille det politiske system i Danmark og den kapitalistiske statsmagt som en 'neutral', 'uafhængig' og 'retfærdig' instans. Det politiske system fremstilledes og fremstilles som et folkestyre, baseret på en bred folkelig basis. Den kendsgerning, at Socialdemokratiet igennem det meste af dette århundrede har været monopolborgerskabets foretrukne regeringsparti er tilmed blevet udnyttet til at sprede den illusion, at det er arbejderklassen, som er og har været ved magten, at udviklingen har formet sig i overensstemmelse med arbejderklassens ønsker og forhåbninger. Også på dette felt river krisen imidlertid slørene tilside og lader den nøgne sandhed fremtræde usminket. Den afslører, at i Danmark hersker der ikke demokrati eller folkestyre, men her råder det herskende imperialistiske bourgeoisis diktatur, borgerskabets diktatur, som baserer sig på denne klasses herredømme over statsmagten og dens vigtigste elementer, bureaukratiet og voldsapparatet, hæren og politiet. Den politiske form

for udøvelsen af dette diktatur er det borgerlige demokrati, den pluralistiske parlamentarisme.

Som et redskab i det herskende bourgeois hænder benyttes det kapitalistiske statsapparat til en alsidig undertrykkelse og udbytning af arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser i monopolernes og de multinationale selskabers interesser. I stadigt stigende omfang kan den politiske demagogi og det parlamentariske spil ikke anvendes til at forhindre den voksende modstand imod den kapitalistiske kriseoffensiv fra arbejderklassens og de øvrige arbejdendes side. Voldsmagten bliver sat ind imod strejkende arbejdere, ungdommens retfærdige protester mødes med knipler og tåregas, hærens optrænes i at bekæmpe fredsdemonstranter osv. Også dette medvirker til at afsløre demagogien om 'folkestyret' og 'demokratisk styre i overensstemmelse med folkeflertallets ønsker' og afslører de virkeligt eksisterende uoverstigelige antagonistiske modsætninger mellem den lille herskende overklasse på den ene side, som besidder hele den politiske, økonomiske og militære magt, magten over propagandamidlerne og 'meningsdannelsen', og arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser på den anden, som udgør det store flertal af befolkningen, der ikke bare er besiddelsesløse, men berøvet enhver reel politisk og anden indflydelse.

Den almindelige stemmeret er ikke noget udtryk for et virkeligt demokrati, men et middel til at bedrage masserne, som med visse mellemrum kan øve indflydelse på, hvilke repræsentanter for den herskende klasse, som skal udøve regeringsmagten i en valgperiode, og som sådan kan den højst udtrykke graden af arbejderklassens politiske modenhed og bevidsthed. Et af symptomerne på dybden af den nuværende alsidige krise er også de hyppige regeringskriser, som har ledsaget den siden begyndelsen af 70'erne, hvor regeringsperioden er blevet nedsat til halvdelen af tidligere, hvor det er blevet reglen, at der udskrives 'valg i utide' i gennemsnit hvert andet år. Det har ikke været muligt og er ikke muligt at finde en stabil regering, som kan gennemføre den kapitalistiske krisepolitik, uden at den mødes af massiv modstand fra arbejderklassens side, uden en voldsom skærpelse af de sociale modsætninger og klassekampen. Den borgerlige og den socialdemokratiske krisepolitik er identisk i sit væsen; men bortset fra en kortvarig periode i begyndelsen af den nuværende krise, hvor borgerskabet i 1974 anbragte en åben borgerlig regering under Hartling ved magten, og hurtigt indså sin fejltagelse og fjernede den igen efter de mest omfattende strejker og protestakti-

oner siden 1956, har det været Socialdemokratiet, som har administreret den kapitalistiske krisepolitik.

Men forsøgene på at finde 'stabile flertal', 'regeringer hen over midten', 'forligspolitikken' har ikke tilvejebragt nogen stabil situation, og har heller ikke kunnet gøre det. Den hyppige udskrivning af folketingsvalg, som ikke bringer nogle ændringer, gennemføres for at bringe den borgerlige regeringsmagt over akutte kriser som opstår, såvel som for at skabe det indtryk, at nu vil skeen blive taget i den anden hånd, nu vil der blive gjort noget ved den stadigt voksende arbejdsløshed, for ungdommen osv. Denne dårlige farce miskrediterer omfattende parlamentarismen og det borgerlige demokrati.

Med krisens gennembrud skete der alvorlige rystelser også i det parlamentariske system, som tildels afspejlede faktiske allerede stedfundne forskydninger i klasseforholdene i perioden efter krigen, dels en voksende krise i det parlamentariske system. De traditionelle partier, industrikapitalens Konservative, landbrugskapitalens Venstre, det mindre landbrugs Radikale Venstre og det borgerlige arbejderparti Socialdemokratiet, som gennem hele dette århundrede har samlet et numerisk flertal af arbejderne omkring sig, mens kommunisterne havde repræsenteret flertallet af klassebevidste arbejdere, kom alle i en yderst vanskelig situation. I løbet af 60'erne havde de alle på demagogisk vis omskabt sig til 'folkepartier', til partier, som påstod at repræsentere ikke særlige klasseinteresser, men hele folkets interesser, i sammenhæng med den midlertidige højkonjunktur og udformningen af 'velfærdssamfundet'.

Valgene i de første kriseår ændrede denne relativt stabile parlamentariske situation, som var genopstået efter besættelsen med kapitalismens midlertidige stabilisering. En række nye og også gamle partier blev repræsenteret i Folketinget, som fordoblede antallet af repræsenterede partier i perioden. Dette var et tegn på begyndende krise i borgerskabets evne til at fortsætte sit herredømme under de samme former som hidtil, et udtryk for den øgede sociale polarisering, såvel som et udtryk for splittelse indenfor borgerskabet selv om, hvilken vej der kunne følges under krisens betingelser, uden at sætte dets politiske magt over styr. De åbent borgerlige og reaktionære partiers antal voksede, først og fremmest gennem skabelsen og styrkelsen af det pro-fascistiske Fremskridtsparti, hvis ledelse har snævre forbindelser med den internationale nynazisme og nyfascisme, som borgerskabet holder i baghånden som en åben fascistisk styrke til brug i mere skærpede situationer. Blandt de åbent borgerlige partier fandt der til stadighed forskydninger sted, en rasende

konkurrencekamp om, hvilke kræfter, personer og partier, som skulle udgøre 'det borgerlige alternativ' for endnu hurtigere og mere skærpet gennemførelse af den kapitalistiske kriseoffensiv på arbejdernes bekostning end den, som Socialdemokratiet har administreret.

Det er den socialdemokratiske reaktionære administration af den kapitalistiske stat, som har skabt den objektive grobund og udviklingsmulighederne for de pro-fascistiske og fascistiske og nynazistiske partier og grupper, som er skudt op gennem 70'erne.

Socialdemokratiet gennemlever i øjeblikket en yderst alvorlig og akut krise, den dybeste nogensinde, inklusive i perioden under og efter besættelsen, hvor det kompromitteredes dybt i de klassebevidste arbejdermassers øjne på grund af sin kollaborationspolitik med besættelsesmagten. Socialdemokratiets krise er en afspejling af kapitalismens almindelige krise, af den borgerlige ideologiske krise, hvoraf også reformismen og revisionismen er varianter. I virkeligheden har denne krise, som udtrykkes i stadig større skepsis og forbitrelse imod dette parti, i dalende vælgerantal og i faldende medlemstal, i dets fuldstændigt manglende evne til at begejstre og mobilisere arbejdermasserne, været i en årrække og begyndte længe inden den nuværende krise satte ind. Men den er blevet langt dybere og mere akut gennem kriseårene, hvor Socialdemokratiet har haft hovedansvaret for gennemførelsen af den reaktionære og arbejderfjendske borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik. Især fra tiden omkring EF-afstemningen, hvor dette parti endnu engang forrådte de grundlæggende nationale interesser sammen med de øvrige borgerlige partier, er krisen for partiet blevet endnu mere skærpet og akut; i løbet af de sidste 10 år er dette partis medlemstal blevet næsten halveret og er nu på kun godt 100.000, hvoraf hovedparten er ældre, fordi ungdommen i masseomfang har vendt dette parti ryggen.

Socialdemokratiet er gennem en årrække blevet mere og mere miskrediteret blandt de bredeste arbejdermasser og de øvrige arbejdende, fordi det åbent har optrådt som regeringsparti til administration af den kapitalistiske stat, fordi det har ført en åben borgerlig politik, både for opbygningen af den kapitalistiske velfærdsstat med det medfølgende øgede arbejdstempo og øgede udsvedning, for dets gennemførelse af den reaktionære alliancepolitik i EF og NATO, for dets åbne støtte til den ene imperialistiske supermagt USA-imperialismen, og dets krigsforberedelser, dets udvikling af statsapparatet i en stadig mere reaktionær retning, dets begyndende fascisering såvel som gennem skabelsen af den korporative stats træk gennem integrationen af den socialdemokratiske fagbe-

vægelse i statsapparatet. I 1960'erne under den midlertidige højkonjunktur erklærede dette parti, at det ikke længere var et klasseparti, et arbejderparti, men derimod et 'folkeparti' og afbrød dermed enhver selv nok så overfladisk forbindelse med socialismen og marxismen. Det socialdemokratiske parti blev en åbenlys administrator af det kapitalistiske system; dets politik bestod i at administrere dette system til monopolborgerskabets tilfredshed og bedrage arbejderklassen og de øvrige arbejdende til at tro på løfterne om 'social udligning', 'større retfærdighed', at 'gøre gode tider bedre'. Den 'demokratiske socialisme', som dette parti angiveligt baserer sig selv på, blev udtrykt i det statsmonopolkapitalistiske velfærdssamfund, der var et ægtefødt barn af klasse-samarbejdsideologien, som står i kapitalens tjeneste. Derfor kunne dette parti ikke andet end komme i en akut krise sammen med den kapitalistiske krises udbrud, som det havde lovet for evigt at have begravet.

De socialdemokratiske politikere på Folketings- såvel som kommunalt plan betragtes med voksende skepsis. Stadig flere korruptionsskandaler, som involverer borgmestre, rådmænd, folketingsmedlemmer og endnu mere højtstående politikere er dukket op og vil fortsat dukke op.

Dets ledende og mindre ledende levebrødspolitikere, borgmestre, embedsmænd foruden alle de faglige ledere, LO og forbundstoppene har fjernet sig fuldstændig fra arbejderklassen og er selv blevet kapitalister, administratorer af uhyre formuer, banker og fonds, der aflønnes og lever som det øvrige borgerskab. Toppen af Socialdemokratiet og den socialdemokratiske fagbevægelse tilhører monopolborgerskabet. Dette parti er således blevet en tumleplads for opportuniste og karrieremagere af enhver art, som af klassebevidste arbejdere omfattes med afsky. Det, vi oplever er, at arbejderklassen i stadig stigende omfang vender sig fra Socialdemokratiet; de klassebevidste arbejder har forlængst forladt det. Nu begynder også de øvrige arbejdermasser at følge efter. Tilmed visse dele af arbejderaristokratiet, dets hovedsagelige sociale basis, er utilfreds med dets varetægelse af deres interesser og vender sig i stigende omfang imod de revisionistiske partier, især SF, men også DKP.

Socialdemokratiets virkelige styrke har bestået og består i dets organiserede kontrol over arbejdermasserne gennem den socialdemokratiske fagbevægelse, LO, som betegnes som 'enhedsfagbevægelse', men som åbent manipuleres af det socialdemokratiske parti. LO-fagbevægelsen er fuldstændig integreret i det borgerlige statsapparat, den er forlængst blevet forvandlet til et redskab i borgerskabets hænder vendt imod den arbejderklasse, hvis interesser den angiveligt skulle forsvare. Ikke desto

mindre eksisterer der fortsat visse illusioner om karakteren af fagbevægelsen, forestillinger om, at den i det mindste forsvare de mest akutte økonomiske og andre interesser for arbejderklassen.

Disse illusioner er imidlertid blevet voldsomt rystet gennem krisen, fordi LO-apparatet ikke bare åbent har optrådt som forsvare af den reaktionære socialdemokratiske krisepolitik, men også har gennemtrumfet løntilbageholdenhed og elendige overenskomster, minusoverenskomster, for arbejderklassen, ikke mindst de ufaglærte og kvinderne på trods af demagogien om den såkaldte 'solidariske lønpolitik'. Samtidig har de socialdemokratiske fagbureaukrater været særdeles aktive som strejkeslukkere for det stadig voksende antal 'vilde' strejker, ligesom de har ført en stadig hårdere linie med trusler og eksklusioner fra fagforeningerne overfor oppositionelle kræfter, ligesom de ikke har undladt at organisere fyringer af klassebevidste arbejdere, som kæmpede for deres rettigheder.

Oprettelsen af en lang række classesamarbejdsinstitutioner på arbejdspladserne, på lokalt plan mellem Socialdemokratiet og fagbevægelsen, arbejdskøberne og den kapitalistiske statsmagt, har tjent til at styrke Socialdemokratiets og LO-apparatets organisatoriske greb om arbejderklassen, men har ikke kunnet forhindre den voksende krise, som både Socialdemokratiet og LO-fagbevægelsen befinder sig i. Også for LO-apparatet gælder det, at det har vanskeligt ved at rekruttere nye classesamarbejdsfolk, nye socialdemokratiske tillidsfolk, og at de eksisterende udsættes for stadig stærkere pres fra de klassebevidste arbejdere, inklusive de partiløse masser.

Som regeringsparti, som instrument til at bedrage arbejdermasserne er Socialdemokratiet blevet stadig mere udslidt, ikke bare i arbejdermassernes øjne, som i stadigt stigende omfang vender sig mod den borgerligt-socialdemokratiske politik, også når det er Socialdemokratiet som administrerer krisen, men også i det herskende bourgeois øjne, som igennem årtier har foretrukket dette parti som regeringsparti. Det indser, at dets evne til at bedrage arbejdermasserne er ved at være udtømt, og leder derfor efter nye alternativer til Socialdemokratiet for at bevare og befæste sit herredømme.

Under indtryk af denne situation og i angst for, at arbejdermasserne skulle bevæge sig bort fra Socialdemokratiet, bevægede det sig 'til venstre', begyndte igen at anvende nogle 'socialistiske' floskler og en mere militant retorik, som også nedfældedes i programatiske artikler og dokumenter.

Men dette, ligeså lidt som formaliseringen af den socialdemokratisk-revisionistiske alliance, på folketings- eller kommunalpolitisk plan, i fagbevægelsen eller andre steder, kan forhindre uddybningen af Socialdemokratiets krise. De revisionistiske partier, og først og fremmest DKP og SF, har lagt en alliance med Socialdemokratiet til grund for deres politik, strategi og taktik. Imidlertid tvinger denne alliance dem til at stå åbent frem som forsvarere af det kapitalistiske system, som administratorer af den kapitalistiske krise skulder ved skulder med det reaktionære Socialdemokrati og LO-apparatet, og de drages derfor øjeblikkeligt med ind i Socialdemokratiets akutte krise, og endda med endnu voldsommere umiddelbare konsekvenser som juniorpartnere. Dette ses af talrige eksempler. Senest af sammenbruddet for Socialdemokratiets og DKP's kommunalpolitiske alliance omkring budgetterne.

Perspektiverne for de borgerlige arbejderpartier er dystre. Socialdemokratiets langvarige, uheldbrede og stadig mere akutte krise er en faktor, som i høj grad bidrager til den voksende politiske og parlamentariske ustabilitet, som øger og forstærker den parlamentariske krise og tvinger monopolborgerskabet til at søge efter nye udveje for at sikre sit herredømme og skabe ro på bagsmækken.

Socialdemokratiet, bistået af de revisionistiske og opportunistiske partier, DKP, SF, VS osv, fremstiller stadig Socialdemokratiet som 'det mindre onde' i forhold til de åbent borgerlige partier og regeringsemner. Desillusioneringen omkring Socialdemokratiet er imidlertid så dyb, at dette ikke vil kunne hindre dets yderligere forfald, ligeså lidt som dets radikaliserende retorikken, udarbejdelse af flere 'redningsplaner', 'kriseløsninger', 'jobskabelsesordninger' eller nok så mange løfter om guld og grønne skove.

Socialdemokratiet har sendt politi mod strejkende arbejdere for at knægte deres kamp; dette parti har mødt ungdommens berettigede krav med knipler og tåregas; det har brugt det kapitalistiske voldsapparat mod aktionerende fiskere og landmænd, mod antiimperialistiske demonstrationer osv. Nok så megen demagogi om, at det forsvarer arbejderklassens og de små folks interesser kan ikke hjælpe det; det har fuldstændig afsløret sig som et korrupt redskab for monopolkapitalen.

Denne vedvarende tilstand af politisk og parlamentarisk kaos skaber en overordentlig ustabil og vanskelig situation for borgerskabet med hensyn til at gennemføre den kapitalistiske kriseoffensiv i det omfang og tempo, som det ønsker, det skaber voksende mistillid til selve det parlamentariske system og det borgerlige demokrati. Langsomt, men

sikkert, undermineres fundamenterne for det borgerligt-kapitalistiske system, dets politiske og andre institutioner. Borgerskabet søger at forberede og skabe 'nye veje'; på den ene side forberedes gennem de revisionistiske partier ideen om et 'arbejderflertal', en 'arbejderregering' med en angiveligt ny politik, sådan som SF, DKP, SAP og VS gør sig til talsmænd for. På den anden side forberedes det åbent fascistiske diktatur, evt. oprettet på 'parlamentarisk vis'. Men disse 'nye veje' er hverken nye eller farefri, de indebærer store risici på kortere og længere sigt for den herskende klasse.

Der bedrives megen spekulation og demagogi omkring den såkaldte 'højrebølge', som skulle eksistere på nationalt og internationalt plan. Denne 'højrebølge' er imidlertid skabt af, og et udtryk for imperialismens ideologiske og politiske offensiv, for dens parlamentariske manipulationer. Det er samtidig en kendsgerning, at en sådan 'højrebølge' ikke eksisterer i Danmark. Hvad der finder sted er en politisk polarisering, som afspejler skærpsen af klassekampen mellem de antagonistiske hovedklasser og omkring deres forskellige allierede lag. Først og fremmest oplever vi en udtalt bevægelse mod venstre, en vågnende klassebevidsthed i brede dele af arbejderklassen, som vender sig imod den reaktionære og arbejderfjendske karakter af Socialdemokratiet og dets politik, en tendens, som endnu er delvis spontan, men dog eksisterende. Dette modsvarer den tendens, som findes hos dele af borgerskabet og småborgerskabet, blandt de mest reaktionære og chauvinistiske elementer, til at samle sig om en stadig mere reaktionær, profascistisk og arbejderfjendsk politik. De revisionistiske partier har netop til formål og særlig opgave at bremse denne radikaliserings af arbejdermasserne på halvvejen, at forhindre, at den føres frem til den revolutionære vej, til marxismen-leninismen og det marxistisk-leninistiske parti.

For den grundlæggende kendsgerning er, at samtlige eksisterende åbent borgerlige partier, samtlige reformistiske og revisionistiske partier, samtlige parlamentspartier, er borgerskabets repræsentanter og agenter, som fører en politik i borgerskabets interesser, søger at finde veje til at befæste og bevare det kapitalistiske system, til at bedrage arbejdermasserne og afvende revolutionen. Ingen af disse partier – på trods af deres betegnelser som 'folkepartier' eller 'arbejderpartier' – repræsenterer folkeflertallets eller arbejderklassens interesser, men et lille mindretal af udbytteres interesser sammen med interesserne hos nogle sociale lag som dele af småborgerskabet, de intellektuelle og arbejder-

aristokratiet, som er afhængige af og korrumperet af det kapitalistiske system og udgør dets støtter.

De to antagonistiske hovedklasser, som står overfor hinanden i det kapitalistiske Danmark, det imperialistiske bourgeoisie og arbejderklassen, som udgør over halvdelen af befolkningen, grupperer omkring sig forskellige allierede klasser og lag. På det partipolitiske plan udmønter dette sig i modsætningen mellem samtlige borgerskabets partier og agentpartier, samtlige fascistiske, reaktionære, åbent borgerlige, reformistiske og revisionistiske partier, og på den anden side DKP/ML, det marxistisk-leninistiske parti, som udgør proletariatets fortrobsparti, den socialistiske revolutions arkitekt, den kraft, som kan og vil realisere arbejderklassens enhed på revolutionens vej og de øvrige arbejdende massers enhed omkring arbejderklassens mål.

Inddelingerne i 'højre og venstrebløkke', i 'den borgerlige blok' og 'arbejderblokken' er et demagogisk kneb, som skal tilsløre den grundlæggende kendsgerning, at begge disse blokke står i bourgeoisieiets og kapitalismens tjeneste, at de virkelige 'blokke' består og vil bestå af proletariatet og dets allierede, som udgør et stort folkeflertal, overfor det lille mindretal af udbyttere og reaktionære og fascistiske elementer og lag. Bortset fra disse indre reserver støtter det imperialistiske bourgeoisie sig først og fremmest på USA-imperialismen, på NATO og EF, på planerne om en reaktionær borgerkrig mod arbejderklassen og de øvrige arbejdende i en skærpet og revolutionær situation. Sådanne planer findes fuldt udarbejdede for alle NATO-lande og også for andre lande, hvor de bliver bragt til udførelse i sådanne situationer.

ARBEJDERKLASSEN OG DE ØVRIGE ARBEJDENDE MASSER PÅ KLASSEKAMPENS BARRIKADER

I disse år gennemlever vi en situation, hvor den borgerligt-socialdemokratiske politiks grundlæggende fundament løber ind i stadig større vanskeligheder, hvor den politik, som der har hersket enighed om i bourgeoisieiet og dets regeringspartier på alle afgørende spørgsmål, befinder sig i en dyb krise, hvor tilliden til og opbakningen bag denne politik

undermineres og forsvinder, hvor demagogen ikke længere kan sælge denne arbejderfjendske og reaktionære politik.

Den borgerligt-socialdemokratiske politik i almindelighed, som udformede de generelle retningslinier for det kapitalistiske Danmark efter krigen, og den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik i særdeleshed, som har været bragt til udfoldelse siden den nuværende økonomiske krites udbrud, er løbet ind i særdeles alvorlige vanskeligheder, uanset om det er Socialdemokratiet eller åbent borgerlige partier, som sidder ved magten.

Dette gælder så vigtige elementer som politikken for opbygningen af 'velfærdsstaten' og den borgerligt-socialdemokratiske, kapitalistiske krisepolitik såvel som den reaktionære alliancepolitik med USA-imperialismen og den vestlige monopolkapital i NATO og EF. I kampen mod disse grundlæggende elementer i det kapitalistiske danske system udformes arbejderklassens kampenhed og den folkelige enhed omkring arbejderklassen med det marxistisk-leninistiske parti, DKP/ML, i spidsen.

Dette betyder ikke, at vi i Danmark står umiddelbart overfor en revolutionær situation. Den reformistiske indflydelse i arbejderklassen er stadig overordentlig dyb, hele det system af love og regler, som borger-skabet og Socialdemokratiet har lagt omkring arbejderklassens hals som en tung lænke, eksisterer og har sin virkning, ligesom også hele den socialdemokratisk-revisionistiske splittelsespolitik dæmper og lammer arbejderklassens aktivitet og søger at forhindre den i at opnå en revolutionær bevidsthed. Men vi understreger og fastholder – i modsætning til de revisionister af forskellig type, som kun ser arbejderklassens 'reformisme' eller 'defensive situation' og som arbejder på at cementere en sådan situation – at også revolutionens subjektive faktorer er i vækst og modnes, at selvom tingene på overfladen kan se ret rolige og 'stabile' ud, så er dette ikke i overensstemmelse med virkeligheden. Omsvinget bort fra reformismens positioner henimod revolutionens positioner er begyndt i arbejderklassen, som på trods af reformismens og revisionismens undergravende virksomhed og indflydelse af de objektive sociale udviklingsprocesser drives over mod et revolutionært standpunkt, og denne udvikling vil tage yderligere fart gennem de kommende kriseår og de kommende stadig mere skærpede konfrontationer.

Igennem kriseårene har arbejdernes strejkebevægelse, såvel som de brede folkemassers kamp taget nye opsving på trods af de stadigt vanskeligere kampbetingelser som følge af den skærpede kapitalistiske kriseseoffensiv, Socialdemokratiets og LO-toppens åbne angreb på strejke-

bevægelsen, de omfattende politiske fyringer af klassebevidste arbejdere, revisionisternes strejkebryderaktivitet såvel som politiets øgede voldsanvendelse.

Arbejdernes strejkebevægelse har først og fremmest rettet sig imod virkningerne af den kapitalistiske krise, imod den kapitalistiske kriseoffensiv, som en kamp for at forsvare reallønnen, imod massefyringer og arbejdsløsheden, imod politiske fyringer, tempoopskruningen osv. Strejkebevægelsen har nået et niveau, som ligger højt over 60'ernes højkonjunkturperiode, hvor det nærmest var risikofrit at strejke for højere løn, og hvor de socialdemokratiske fagbureaukrater og tillidsmænd tog æren for at hente en krone mere hjem bare ved at true med at strejke. Fra 5-årsperiode til 5-årsperiode er strejkebevægelsen vokset til et højere niveau, også i kriseårene.

Majstrejkerne i 1974 imod Hartling-regeringens kriseforligspolitik, som antog en udtalt politisk karakter, medvirkede til at fælde denne regering. I den situation tog Socialdemokratiet, der befandt sig i opposition, og først og fremmest DKP gennem det såkaldte formandsinitiativ ledelsen af disse massekampe, førte den konkrete bevægelse i sæk ved at aflede den fra dens politiske og økonomiske krav til krav om lokale forhandlinger om 1-kroner, ligesom den førtes ind i spørgsmålet om en 'arbejderregering' med en 'ny politik', med andre ord til en tilbagevenden af Socialdemokratiet til regeringsmagten med DKP's støtte, til en udvikling af den socialdemokratisk-revisionistiske alliance. Anker Jørgensen vendte som bekendt tilbage til regeringsmagten blot for at fortsætte den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, og tilmed ved at gennemføre endnu mere omfattende angreb på arbejderklassen end Hartling-regeringen, men uden at møde den massive modstand i arbejderklassen, som den åbent borgerlige regering havde mødt.

Den politiske karakter af strejkerne blev mindre udtalt; de koncentreredes hovedsageligt omkring økonomiske krav. Samtidig er de normalt blevet mere militante, langvarige og forbitrede; de 'vilde' strejkers antal har ikke kunnet holdes nede, og de gennemføres på trods af åben sabotage, eksklusions- og fyringstrusler fra de socialdemokratiske fagbureaukraters side og på trods af revisionisternes uophørlige undergravnings- og sabotageforsøg. Under visse omstændigheder, såsom ved overenskomsterne 1981 strejkede hele brancher som slagteriarbejdere på trods af den socialdemokratiske fagforeningsledelses indædte modstand og sabotage, forkastede 2 gange forhandlingsresultater og mæglingsforslag og opgav først kampen, da den socialdemokratiske regering op-

højede et mæglingsforslag til lov, og dermed endnu engang beviste, at de såkaldte 'frie forhandlinger' kun er 'frie' i det omfang, de bevæger sig indenfor de af kapitalen, Socialdemokratiet og LO-toppen udstukne rammer. Under sådanne betingelser antager de forskellige 'vilde' strejker ofte en udtalt politisk karakter, fordi de, selvom de begynder som rent økonomiske strejker, hurtigt kommer i konflikt ikke bare med den enkelte arbejdskøber, men med fagforeningstoppen og arbejdsgiverorganisationen, med LO og DA, med politiet og voldsmagten, som sættes ind ved blokader og lignende, samt tilmed med regeringen og Folketinget, som har grebet ind ved en række strejker, såsom tankvognschaufførernes, flyveledernes og andres. Disse strejkekampe har ikke bare omfattet industriarbejderne, og heller ikke i første række de faglærte arbejdere, maskinarbejdere, bygningsarbejdere og lignende, men har inddraget nye lag af arbejdermasserne og nye områder, sådan som fiskepigerens kamp i Skagen viste det, som var betydningsfuld både på grund af den kendsgerning, at det var de dårligst betalte, kvindelige arbejdere, som gik til kamp, og fordi det fandt sted i et område, hvor borgfreden har været den absolutte norm; det gælder også en række af strejker, gennemført af fremmedarbejdere og med de danske arbejderes støtte; ligesom det gælder kampe indenfor den offentlige sektor, som har inddraget helt nye lag i strejkekampen, såsom børnehavepædagoger, hospitalsarbejdere og tilmed yngre læger.

Dette er et udtryk for bredden i modstanden mod den reaktionære borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, som har udviklet sig med Socialdemokratiet ved regeringsmagten og på trods af LO-toppens omfattende forsøg på at undertrykke den, bistået af revisionisterne i DKP, SF og andre. Det er et udtryk for, at arbejderklassen og dens allierede ikke passivt vil acceptere gennemførelsen af den kapitalistiske kriseoffensiv, men går til modstand imod den for at lade udbyterne selv, de rige, betale krisen! Det er et hårdt slag imod den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, imod de vanvittige krigsforberedelser og oprustningen; det er den væsentligste faktor for den politisk og parlamentarisk ustabile situation, som hindrer og har hindret borgerskabet i at gennemføre de reaktionære planer i det tempo, som de kunne forestille sig. Denne kamp har naturligvis ikke kunnet forhindre et ikke ubetydeligt fald i reallønnen, massefyringerne og arbejdsløsheden, de asociale nedskæringer eller intensiveringen af arbejdstempoet og udbytningen. Men den har bremset og forhindret langt mere omfattende planer for reallønsfald, reducering af arbejdsløshedsunderstøttelsen til et yderligere minimum,

yderligere reduktion af de sociale budgetter og et endnu vanvittigere tempo i oprustningen, sådan som kapitalen og dens partier havde ønsket sig det. Den har uddybet krisen i bourgeoisiets herredømme og tvunget det til at sætte voldsapparatet ind for at knægte de stadig mere militante strejker og protester. Disse omfattende konfrontationer, som daglig finder sted mellem arbejdere og kapital, afslører Socialdemokratiets og revisionismens forræderiske rolle overfor arbejderklassens kamp, deres undergravende sabotagevirksomhed, fremskynder og uddyber reformismens og revisionismens krise og letter de klassebevidste arbejderes og de brede arbejdermassers overgang til revolutionære positioner, til at søge en revolutionær udvej af krisen.

Arbejderklassen er ved at komme i bevægelse; den har allerede indtaget sin plads som kernen i de arbejdende massers kamp imod den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik. I modsætning til situationen i slutningen af 60'erne, hvor det først og fremmest var ungdommen, inklusive den studerende ungdom, der gik på barrikaderne og gennemførte studenteroprøret og det såkaldte ungdomsoprør, så har det i 70'erne i udtalt grad været proletariatet, som har stået i centrum for alle de øvrige arbejdende massers kamp.

I arbejderklassen har det ikke været de faglærte arbejdere og slet ikke den ikke ubetydelige del af disse, som udgør arbejderaristokratiet, det af imperialismen bestukne, borgerliggjorte lag af arbejdere, som lever af krummerne fra imperialismens ekstraprofitter, og som har en fuldstændig spidsborger livsførelse og indstilling, der er gået i spidsen for kampen. Under krisens betingelser har de reageret som andre småborgere og i første række tænkt på at hytte deres eget skind, bevare deres små ben og er først gået til kamp, når de for alvor er blevet trængt, sådan som det skete med dagbladstypograferne, hvis fag truedes af udslettelse gennem indførelsen af ny teknik, afledt af den intensiverede kapitalistiske konkurrencekamp og forsøgene på at øge profitten.

Det har heller ikke været de hundredtusinder af midlertidig eller langvarigt arbejdsløse, hvoraf mange står i en desperat situation, men som endnu ikke har været i stand til at udvikle en omfattende og slagkraftig arbejdsløshedsbevægelse i forening med de arbejdere, som endnu har arbejde.

I løbet af kampen imod den kapitalistiske kriseoffensiv har gruppen af specialarbejdere og tillærte, såsom lastbil-, Falck- og buschauffører, slagteriarbejdere, bryggeriarbejdere, stilladsarbejdere og andre udmærket sig som de mest kampvillige og militante arbejdergrupper, som har

rejst sig og trodset ikke bare arbejdsgivernes diktat, men også den reaktionære krisepolitik i almindelighed og de socialdemokratiske og revisionistiske fagbureaukrater i særdeleshed, ofte også i konflikt med grupper af arbejderaristokratiet, som ofte – og især på de større industrivirksomheder – udøver et kvælende greb om de tillærte og ufaglærte arbejdergrupper.

De seneste kriseår, som akut har skærpet situationen i arbejderklassen, viser også, at endnu dybere lag af proletariatet, blandt de ufaglærte, kvinderne (som i altovervejende grad er ufaglærte) og fremmedarbejderne er begyndt at gå til kamp for deres rettigheder.

Fremmedarbejderne er en meget sammensat gruppe på henved 40.000. De største grupper er jugoslaver, tyrkere og pakistanere. De har ofte de hårdeste og dårligst betalte job som ufaglærte arbejdere. Der er betydelige forskelle mellem disse nationaliteters kampvillighed og klassebevidsthed. Under krisen er de racistiske angreb mod de udenlandske arbejdere blevet forstærket. Det er de danske arbejderes pligt at sikre, at enheden med fremmedarbejderne på et klassekampgrundlag bliver skabt og udviklet, og herunder aktivt at imødegå den diskrimination, som de udsættes for på alle felter.

Tilsvarende gælder det, at også andre grupper og klasser blandt proletariatets allierede er gået til kamp imod reallønsfaldet, inflationen, skatteflåningen osv. Dette gælder mange husmænd og små- og mellemstore bønder, som af landbrugskrisen og flåningen fra kredit- og hypotekforeningernes, bankernes såvel som de store foderstof- og grovvarereselskabers side ruineres og står overfor tvangsauktion. Hundreder af små landmænd må hvert år forlade deres gård på trods af et næsten uudholdeligt slid, som de har lagt for at få det til at løbe rundt, ofte også ved at tage arbejde som industriarbejdere eller daglejere ved siden af pasningen af deres egen bedrift. Disse landmænd vender sig imod tvangsauktionerne og går til aktioner mod dem, de har organiseret omfattende protestaktioner og demonstrationer. Desværre bliver denne bevægelse, der burde forene sig med arbejderklassens kamp imod de samme udbyttere – en kapitalistisk stat, mod finanskapitalen og monopolerne, mod gods-ejerne og storlandbruget – ofte manipuleret af godsejerne og storbønderne, der søger at vende situationen til deres egen fordel ved at sætte småbønderne op imod arbejderklassen, ved at appellere til privatejendomsmentaliteten hos disse arbejdende bønder, og ved at udbrede teorierne om, at 'landbruget må stå sammen mod byerne' for at benægte de antagonistiske klasse modsætninger på landet. Politisk søges disse tusin-

der af små landmænds desperate situation udnyttet til at omforme dem til en social basis for de fascistiske kræfter, i dag i LFO, LR 80, Fremskridtspartiet og andre steder.

En tilsvarende situation eksisterer blandt fiskerne, hvor de mindre fiskere og kystfiskerne i lighed med husmændene og de fattige bønder rammes hårdt af EF's politik til fordel for den store kapital, trawlerflåderne og industrifiskeriet. Fiskerne har gennemført en række militante aktioner, herunder afspærringer af en række havne ved blokering med deres kuttere. Men også disse bevægelser og aktioner manipuleres ofte af fascistiske eller reaktionære kræfter, ofte fra Fremskridtspartiet.

Også store grupper blandt de offentligt ansatte, for det meste lavere funktionærer som børnehavepædagoger, socialrådgivere og andre er gået til kamp til forsvar for deres interesser, imod det øgede arbejdstempo, faldet i reallønnen og nedskæringerne i budgetterne indenfor deres områder. De er vågnet til bevidsthed om nødvendigheden af den faglige kamp, men de er lette ofre for revisionistiske manipulationer, har store illusioner om den kapitalistiske stats klassekarakter. De bliver imidlertid i praksis belært om, at den kapitalistiske stat ikke er en mindre behård arbejdsgiver end de private i DA, men tværtimod har som opgave at presse lønningerne ned under de tilsvarende i den private sektor. Forskellige tendenser til at organisere de offentligt ansattes kamp på tværs af fagskel og til at forbinde den med arbejderklassens kamp er overordentlig positive.

Ungdommen, der rammes overordentlig hårdt af den kapitalistiske krise og som udgør mere end en trediedel af arbejdsløshedshæren, kæmper for retten til en uddannelse og retten til arbejde, og ofte også imod de imperialistiske krigsforberedelser, hvor den mandlige ungdom er udset til kanonføde for Wall Streets og den danske monopolkapitals imperialistiske interesser. I ungdommens kamp gælder det også, at arbejderungdommen indtager førstepladsen som de mest aktive og kampvillige. Dette gælder lærlingene, som går for en sulteløn, og ofte som EFG-lærling andrager sig en betydelig gæld uden sikkerhed for at kunne afslutte lærlingeuddannelsen, endsige for at kunne få arbejde, hvis den gennemføres. Også de arbejdsløse unge, hvis situation er overordentlig desperat, fordi de ofte ikke kan blive medlemmer af en fagforening eller modtage arbejdsløshedsunderstøttelse, men henvises til forældrenes midler eller til nogle krummer fra bistandskontorerne, er gået til kamp for deres interesser. Dette manifesterede sig blandt andet i slaget om Byggeren i København, i kampen for ungdomshuse i København og År-

hus osv. Den kapitalistiske statsmagt møder disse unges harme og oprør med kæmpeopbud af politi, med knipler og tåregas, med massearrestationer og domfældelser. Dette skaber et vældigt had til det kapitalistiske samfundssystem, men disse unges kamp må, for at opnå videre perspektiver, og også konkrete resultater, forbindes med arbejderklassens kamp; den spontane og anarkistiske karakter, der er meget udpræget og også naturlig for sådanne bevægelser, må ændres til fordel for den proletariske disciplin og beslutsomhed. Disse kampe må forbindes med kampen for at få arbejde, imod ungdomsarbejdsløsheden. Selv de helt unge, skoleeleverne, er gået ud på klassekampens barrikader og protester imod nedskæringerne på skolebudgetterne og udsigterne til arbejdsløshed efter endt skolegang, mod adgangsbegrænsninger til videre uddannelse osv.

Studererungdommen, som er klassemæssigt meget sammensat, men hvoraf mindre end 1/10 af de studerende ved de højere læreanstalter kommer fra arbejderklassen, går til kamp imod deres elendige økonomiske situation, som tvinger dem ud i en gæld til bankerne, som opnår fede renter, der kan forfølge dem resten af livet. De protesterer også mod adgangsbegrænsningerne, mod militariseringen af forskningen, mod de ringe forhold på kollegierne osv. De har ofte gennemført huslejeboykotaktioner på kollegiebyggerierne og lignende. Overfor borgerskabets pres og under indflydelse af den småborgerlige mentalitet er der dog udprægede symptomer på passivitet og kapitulation, på at gå ind i en 'upolitisk' tilværelse og blot sikre sig sin eksamen. Krisen for skole- og uddannelsessystemet viser sig i ekstrem grad på universiteterne og de højere læreanstalter, hvor den gennemsnitlige studiealder er 25 år, og hvor den gennemsnitlige studietid er det dobbelte af normeringen.

Ungdommens organisationer kontrolleres for arbejderungdommens og de iavere og mellemuddannelsernes vedkommende normalt af DKP og -U, mens universiteternes interesseorganisationer som oftest kontrolleres af VS. Disse revisionistiske organisationer manipulerer disse interesseorganisationer til deres egne formål og ønsker ikke at udløse ungdommens og de studerendes store kamppotentiel.

Også kvindernes kamp for ligestilling og frigørelse har gennemgået en positiv udvikling. Den har i stadig højere grad frigjort sig fra den borgerlige og småborgerlige feminisme's indflydelse, fra at opfatte kvindernes kamp som en kamp mod manden henimod en mobilisering af kvindemasserne omkring store politiske spørgsmål som kampen for freden,

for en fælles kamp og optræden på arbejdspladserne imod de fælles klassefjender.

Ved siden af kampen imod virkningerne af den kapitalistiske krise, intensiveres også kampen på en række andre områder, først og fremmest imod de imperialistiske supermagter og deres krigsforberedelser. Den såkaldte fredsbevægelse har udpræget pacifistiske træk og rekrutteres hovedsageligt fra småborgerlige, intellektuelle lag. Den manipuleres let af den imperialistiske pacifisme, af den socialdemokratisk-revisionistiske alliance, der ønsker at aflede kampen mod krigen fra dens virkelige mål, årsagerne til krigen, de virkelige krigsanstiftere, nemlig de imperialistiske supermagter og det hjemlige reaktionære bourgeoisie, som slutter op i disse forbryderiske planer. Men ikke desto mindre er denne bevægelse, som endnu ikke har udviklet sig i samme omfang i Danmark som i Vesttyskland, Holland og andre steder, der umiddelbart trues af placeringen af de nye amerikanske raketsystemer, et udtryk for den omfattende modstand, som eksisterer imod den imperialistiske krigspolitik.

Også modstanden mod Danmarks medlemsskab af EF, imod udviklingen af en politisk union, det europæiske monopolbourgeois drømme om at gøre EF til en ny imperialistisk supermagt, der forsvare og udvider sine imperialistiske interesser overalt på kloden, er ikke blevet mindre siden medlemsskabet i 1972, men er tværtimod konstant vokset. Imidlertid manipuleres modstanden først og fremmest af den opportunistiske organisation Folkebevægelsen mod EF, som kontrolleres af DKP, og som ikke på noget tidspunkt har ført eller vil føre en militant og konsekvent kamp imod Danmarks medlemsskab af monopolernes EF med det formål at bryde med denne reaktionære alliance.

Bevægelserne imod forurening og miljødelæggelse som følge af den kapitalistiske rovdraft på naturen og hensynsløshed overfor denne såvel som befolkningens helbred og sundhed er blevet yderligere ansporet gennem de omfattende forureningsskandaler, som i stort antal er blevet afsløret, deriblandt Cheminovas forurening af store dele af de vigtige fiskeriområder ved Vesterhavet. Disse sager vidner tydeligt om den kapitalistiske hensynsløshed; i Cheminovas tilfælde blev der ikke draget nogen til ansvar, der blev ikke givet bøder, ingen blev fængslet til trods for, at denne skandale har truet hundreders og tusinders helbred.

Også kampen imod indførelsen af A-kraft såvel som imod det eksisterende Barsebäck-værk, som er placeret få kilometer fra en millionby, København, der ville være overordentlig udsat i tilfælde af atomudslip

eller en reaktorulykke, retter sig imod den kapitalistiske energi- og krisepolitik. Borgerskabet og Socialdemokratiet er principielt for indførelsen af atomkraft, men har ikke vovet at gennemføre det af hensyn til den overordentlig omfattende folkelige modstand. Sådanne forsøg vil imidlertid blive gjort, en beslutning blive truffet; indførelsen af atomkraft vil imidlertid udløse overordentligt omfattende kampe fra brede befolkningsgruppers side.

Beboer og boligbevægelser er blevet yderligere udviklet, ofte i form af kamp imod de omfattede saneringer i storbyerne, som tjener byggemonopolerne og jordspekulanterne, og som tvinger mange af de berørte ud i endnu vanskeligere situationer. Tilsvarende har huslejeboykotaktioner, kampe imod byggesjusk, fupmoderniseringer osv. rettet slag imod flåningen gennem huslejen og dens konstante stigninger, som idag udgør henimod halvdelen af en arbejderløn og en kilde til umådelig berigelse af banker, kreditforeninger, husejere og allehånde spekulanter. Disse kampe har ofte ført til omfattende konfrontationer med den politiske magt og politiet.

På talrige og helt centrale felter udvikles således modstanden imod de grundlæggende bestanddele i det imperialistiske borgerskabs politik. Dette kan og vil skabe eksplosive situationer, skærpede konfrontationer og forstærkede massekampe i den kommende periode, hvor det kapitalistiske bourgeoisie står overfor vigtige politiske afgørelser og hvor de indre og ydre modsætninger, problemer og situationer vil udvikle sig.

Afgørende for udviklingen af kampen imod den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, for kampen imod krigsforberedelserne, medlemsskabet af NATO og EF osv. er sikringen af arbejderklassens enhed på et klassekampgrundlag og skabelsen af den folkelige enhed af de allierede klasser og lag omkring denne. Spørgsmålet om skabelsen af arbejderklassens enhed, som opnås i kamp for dens daglige interesser og ved at fravriste de reformistiske og revisionistiske ledere og ideologi deres indflydelse, er et nøglespørgsmål for sikringen af en revolutionær udvej af krisen, for at kunne udnytte og fremme de objektive betingelser for revolution, som til stadighed modnes.

DKP/ML viser den revolutionære vej gennem krisen, kampens vej til forsvar for arbejderklassens og de øvrige arbejdendes daglige interesser, imod den kapitalistiske krisepolitik, den imperialistiske alliancepolitik osv., altid med henblik på at vinde ledelsen af arbejderklassens og de øvrige arbejdendes kamp for at lede disse over på revolutionære positioner på basis af deres egne erfaringer, for at fremme den revolutionære

situation, som udvikler sig af skærpelsen af de kapitalistiske og imperialistiske modsætninger. Kun revolutionen, kun et socialistisk Danmark under proletariats diktatur er i stand til at sikre en bedre fremtid for arbejderklassen og de øvrige arbejdende, kun den kan forhindre den imperialistiske krig, som forberedes, kun den kan løse det nationale spørgsmål på en korrekt måde; kun den kan afskaffe udbytningen og undertrykkelsen og anbringe Danmark på de fremskridtsvenlige, progressive og revolutionære nationers side, på fredens og socialismens side.

Borgerskabet er særdeles vel klar over den fare, som truer det fra det marxistisk-leninistiske partis side, fordi det er den eneste kraft, som er i stand til at forene, organisere og udvikle arbejderklassens kampen og kampkraft, og forene dens allierede omkring den for at forberede kapitalismens grav.

Derfor søger det på enhver måde at miskreditere marxismen-leninismen, som den betegner som 'forældet' og 'dogmatisk' og uden samsvar med virkeligheden af i dag; derfor opmuntrer den og spreder alle mulige ideer og teorier, politiske organisationer og strømninger, som går til kamp imod marxismen-leninismen og proletariats enhed, opportunistiske, revisionistiske, feministiske, pacifistiske og andre ideer af tilsvarende art, i mange forskellige varianter for at så forvirring og for at hindre opslutningen omkring det marxistisk-leninistiske partis revolutionære program.

Borgerskabet søgte af al magt at forhindre, at det marxistisk-leninistiske parti blev genopbygget efter den moderne revisionismes likvidering af det gamle kommunistiske parti. Med maoismens greb i den marxistisk-leninistiske bevægelse i slutningen af 60'erne og begyndelsen af 70'erne kunne det føle sig tryk, for maoismen kunne aldrig føre til stormløb mod den kapitalistiske magt. Det lykkedes imidlertid ikke at forhindre stiftelsen af DKP/ML, ideologisk og politisk stærkere end den kommunistiske bevægelse i Danmark nogensinde før havde været. Derfor søger borgerskabet af al magt at forhindre, at partiet vokser sig stærkt og slår dybe rødder i arbejderklassen og blandt masserne, det søger at isolere det og ved at øge presset mod det at få det til at kapitulere og skifte karakter til et revisionistisk, borgerligt arbejderparti. I denne hensigt forstærkes det ideologiske pres på partiet, den generelle kamp imod marxismen-leninismen, undergravnings- og infiltreringsforsøgene. Borgerskabet forsøger at fremstille det marxistisk-leninistiske parti som ubetydeligt, som en sekt, som fuldstændig isoleret, som 'dog-

matisk', 'stalinistisk' osv., for at forhindre det i at udvikle sig og vokse sig stærkt.

Udviklingen af det marxistisk-leninistiske parti til den bevidst ledende kraft i arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp er den opgave, som vi stiller op til løsning og som kan blive løst under den nuværende krises betingelser, der giver overordentlige positive udsigter for en hurtig udvikling af både partiet og arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp, for nye og skærpede konfrontationer, for stadig mere omfattende massekampe.

Den fortsatte styrkelse af partiet og dets nærmeste kampopgaver

Stiftelsen af det marxistisk-leninistiske parti var en historisk sejr for det danske proletariat, fordi skabelsen af det revolutionære kommunistiske parti, det leninistiske parti, et parti af en ny type, er den første nødvendige forudsætning for overhovedet at tage spørgsmålet om den proletariske revolution og skabelsen af et socialistisk samfund under proletariats diktatur op til løsning.

Men vort parti betragtede også selve stiftelsen, som udtrykte den ideologiske, politiske og organisatoriske sammenslutning og forening af de danske marxister-leninister, som det første skridt på en lang og kompliceret, revolutionær vej, som kræver en bestandig styrkelse og fortsat opbygning af partiet og dets kampkraft, dets evne til at forudse og mestre de forskellige komplicerede situationer, som opstår og udvikler sig.

Partiet opfattede sig fra den første dag som den revolutionære handlings parti, som et parti, der ikke adskiller ord og handling, men dristigt gennem sine aktiviteter og aktioner går i spidsen for arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers daglige kamp og tilføjer den det revolutionære perspektiv, revolutionens og socialismens perspektiv.

I løbet af de år som er gået siden den 1. kongres er partiets bolsjeviske, marxistisk-leninistiske karakter yderligere blevet styrket. Ved konsekvent at basere sig på marxismen-leninismens lære og skabende anvende den, ved at sikre kampen for gennemførelsen af korrekte lenini-

stiske partinormer, ved til stadighed at revolutionere og bolsjevisere partiet, har vi overvundet alle de farer, som umiddelbart truede partiet, da det tog sine allerførste skridt, og eftertrykkeligt belært fjenderne såvel som overbevist vennerne om den revolutionære karakter af vort parti.

I kampen for at blive den ledende kraft på alle klassekampens felter, ideologisk, politisk, økonomisk osv., og i kampen for at gennemføre og udvikle partiets korrekte linie, strategi og taktik, har partiet vundet nye og værdifulde erfaringer, som har stålsat og hærdet det, som yderligere har cementeret dets monolitiske enhed, dets enhed i tanke og handling.

Situationen i partiet er sund, revolutionær, præget af dets dybe ansvarsfølelse overfor arbejderklassen og de arbejdende masser, overfor dets historiske rolle og opgaver, og præget af en dyb forståelse for nødvendigheden af at yde ofre, af hengivenhed og selvopofrelse, på ethvert plan og ethvert tidspunkt, hvor det måtte kræves.

Derfor har partiet udviklet sig i et hurtigt, bolsjevikisk tempo. Derfor er det parat til at påtage sig endnu større opgaver, sådan som det forlanges af den objektive situation, og som den 2. kongres udstikker vejene og retningslinierne for.

PARTIETS LEDENDE ROLLE PÅ ALLE FELTER ER ET MARXISTISK-LENINISTISK PRINCIP

Det spørgsmål og den strategiske hovedopgave, som stiller sig for vort marxistisk-leninistiske parti, som kæmper i et udviklet kapitalistisk, imperialistisk land, er spørgsmålet om forberedelsen af den socialistiske revolution, knusningen af den borgerlige statsmagt og oprettelsen af proletariats klasseherredømme. Selvom de konkrete begivenheder ikke vil gå og ikke kan gå ad en lige vej, efter et forudberegnet skema, fordi alle de grundlæggende imperialistiske modsigelser virker og skærpes i vort land, og selvom både historien i vort land og den internationale erfaring har vist, at vejen til og formerne for overgang til revolutionen kan antage mangfoldige former, afhængige af nationale og internationale omstændigheder, vil ingen begivenheder kunne ændre dette strategiske mål for partiet. Det gamle kommunistiske parti fastholdt ikke dette strategiske mål under den nazistiske besættelse og undlod dermed

at sikre at sejren over fascismen blev ført over i spørgsmålet om magten, i spørgsmålet om revolutionen. Samtlige revisionistiske og opportunistiske partier i dag benægter, at spørgsmålet om forberedelsen af revolutionen er et aktuelt spørgsmål og de opfinder alle mulige teorier om 'faser', 'stadier' og 'etaper', som arbejderklassens kamp ifølge dem må gennemløbe for at komme frem til socialismen. Disse revisionistiske 'strategiske planer' er intet andet end revisionistiske forsøg på at aflede arbejderklassen fra den revolutionære vej gennem krisen, fra at udvikle skærpelsen af den kapitalistiske krise til et spørgsmål om statsmagten. Disse planer, som opportunisterne søger at give et videnskabeligt anstrøg, hvadenten det er DKP's 'antimonopolistiske demokrati', KAP's '3-verdens-teori' og 'alliancefri Norden', VS' 'demokratisk-revolutionære kamp eller demokratiske socialisme' eller SF's 'strukture reformer' er alle kontrarevolutionære konstruktioner, baseret på den socialdemokratiske og revisionistiske 'teori' om den 'fredelige overgang' til socialismen; det er redningsplaner for det nuværende kapitalistiske samfund, som de ønsker at forsvare og bevare, mod at borgerskabet yder arbejderklassen nogle få indrømmelser, nogle enkelte reformer.

For marxist-leninisterne stiller sagen sig diametralt modsat: Efter vores opfattelse er det imperialistiske system modent for revolution, det er et historisk udlevet system, hele den objektive situation er moden til gennemførelsen af lige præcis den voldelige socialistiske revolution og ikke nogensomhelst anden type 'revolution' eller 'revolutionære reformer' osv., som revisionisterne fabler om. For os ligger problemet om revolutionens modning, om udviklingen og udnyttelsen af den revolutionære situation, ikke først og fremmest i den objektive faktor, men i den subjektive: i spørgsmålet ikke bare om partiets eksistens, men i virkeliggørelsen af dens ledende rolle på alle klassekampens felter, i spørgsmålet om arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers bevidsthed om revolutionens nødvendighed, i deres organisering, mobilisering og kampkraft, i overvindelsen af de rodfæstede parlamentariske illusioner, i overvindelsen af reformismens og revisionismens stadig ikke ubetydelige indflydelse over arbejdermasserne. At vinde arbejderklassens flertal for revolutionen, at sikre arbejderklassens ledelse over de øvrige arbejdende klasser og lag, som kan gennemføre revolutionen sammen med denne, er således en nødvendig betingelse for gennemførelsen af den proletariske revolution. At opdrage arbejderklassen til den revolutionære kamp om magten, opdragelsen i revolutionens ånd, er en opgave, som kun kan gennemføres af det marxistisk-leninistiske parti, der aldrig

tillader sig at forvandle sig til halehæng til den spontane bevægelse, men netop er og bliver dens fortrop, dens generalstab.

»Partiet må fremfor alt være arbejderklassens fortrop. Partiet må optage i sig arbejderklassens bedste elementer, deres erfaring, deres revolutionære ånd, deres grænseløse hengivenhed for proletariats sag. Men for virkelig at være fortrop, må partiet være udrustet med en revolutionær teori, med kendskab til bevægelsens love, kendskab til revolutionens love. Ellers er det ikke i stand til at lede proletariats kamp, at føre proletariatet med sig. Partiet kan ikke være et virkeligt parti, hvis det indskrænker sig til at registrere, hvad arbejderklassens masser føler og tænker, hvis det trasker bagefter den spontane bevægelse, hvis det ikke formår at overvinde den spontane bevægelses træghed og politiske ligegyldighed, hvis det ikke formår at hæve sig over proletariats øjeblikkelige interesser, hvis det ikke formår at hæve masserne op til proletariats klasseinteressers niveau. Partiet må være forud for arbejderklassen, det skal føre proletariatet med sig og må ikke trække bagefter den spontane bevægelse«. (J.V. Stalin)

Det centrale spørgsmål i enhver revolution er spørgsmålet om magten, i og med at revolutionen er den revolutionære klasses voldelige omstyrtelse af en reaktionær klasses herredømme, dens statsmagt. Den borgerlige stat baserer i sidste ende sin magt på og udøver den gennem vold, først og fremmest gennem den borgerlige hær, som er hovedhjørnestenen i det borgerlige voldsapparat og dets statsapparat. For revolutionens sejr er det ikke nok at vinde arbejderklassens flertal og de øvrige arbejdende masser for at kaste sig ud i kampen for revolutionen med grænseløs heroisme og offervilje; det er nødvendigt at forhindre, at de borgerlige hære bliver brugt efter deres formål: at knuse opstanden.

Enver Hoxha siger om dette:

»Således står revolutionen overfor to hovedproblemer. For det første må den vinde arbejderklassen og de arbejdende masser, for uden dem er det umuligt at gennemføre revolutionen, for det andet må den demoralisere og opløse den borgerlige hær, som undertrykker revolutionen. I fagforeningerne benytter bourgeoisiet arbejderaristokratiet til dets egne formål, mens det i de borgerlige hære anvender officerskassen, som dér udfører de samme funktioner som pamperne i fagforeningerne«.

Der foreligger intet i den objektive situation, som udvikler sig, der modsiger, at spørgsmålet om revolutionens forberedelse er et aktuelt spørgsmål, som må stilles konkret. Udviklingen af de antagonistiske modsigelser i verden og i Danmark peger på muligheden for udviklingen

af en revolutionær krise, også i vort land i løbet af firserne. Revolutionens hovedproblemer rejser sig også i vort land.

Nøglen til løsningen af de spørgsmål, som revolutionen stiller os overfor, ligger i styrkelsen af partiet og i tilkæmpelsen af og sikringen af dets ledende rolle. Styrkelsen af partiet og udfoldelsen af dets ledende rolle i arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp er to sider af samme sag, som ikke kan adskilles, fordi partiet ikke lever en tilværelse isoleret fra klassens kamp og massebevægelsen. Som den revolutionære handlings parti har partiet og dets medlemmer taget initiativ til og deltaget i konkrete kampe og aktioner, det har til stadighed bestræbt sig på at trænge dybt ind i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende masser for at smede nære bånd til disse og sikre sig et solidt rodfæste blandt dem. Partiet deltager i og understøtter overalt arbejdernes og de øvrige arbejdende massers kampe, uanset om det er partiet, der har taget initiativ til disse aktioner, om de er opstået på trods af og i kamp mod de revisionistiske og reformistiske ledere eller om de er under indflydelse af og manipuleres af disse. Når partiet deltager i disse kampe og aktioner sker det med det formål at styrke deres slagkraft, at give dem en mere organiseret, militant og revolutionær karakter og for at anvende dem som en skole i kommunisme, som et led i den revolutionære opdragelse af arbejdermasserne og de øvrige arbejdende til at forstå den absolutte nødvendighed af den socialistiske revolution, til at forstå, at årsagerne til den elendige situation, som de befinder sig i og gør oprør imod, ligger i selve det kapitalistiske system selv, som ikke kan bringes til at fungere til fordel for arbejderklassen, sådan som borgerskabet, socialdemokraterne og revisionisterne påstår det i et fælles kor.

Samtidig er vi ikke blinde for, at både socialdemokrater og revisionister udnytter massebevægelsen og arbejderklassens kamp til deres egne formål, at de undertiden kalder masserne på gaderne og organiserer demonstrationer og aktioner. Det gør de lige præcis med det formål at bevare og styrke deres greb om masserne, at 'lukke dampen ud' af den spontane bevægelse, at forhindre at den udvikler sig udover de snævre og økonomistiske rammer, som de stiller op for dem. Især DKP-revisionisterne, som fortsat råder over en betydelig organiseret styrke, og som anvender det gamle kommunistiske partis erfaringer til at undergrave kommunismens mål, har søgt og søger at bringe arbejdermasserne og de øvrige arbejdende til at demonstrere og aktionere efter deres formål og hensigter. Dette gjaldt i udpræget grad for arbejderklassens strejkeaktioner i begyndelsen af 70'erne, det gjaldt i kampen imod dansk medlem-

skab af EF, det gælder i dag i forbindelse med den voksende kamp imod de imperialistiske krigsforberedelser, som DKP søger at aflede fra at rette sig imod de virkelige krigsanstiftere, USA og den sovjetiske social-imperialisme, såvel som deres aggressive alliancer og blokke. DKP har forsøgt at udnytte disse bevægelser og deres organisatoriske og politiske indflydelse i dem til at smede en strategisk alliance med Socialdemokratiet, såvel som de understøtter samarbejdet og 'nedrustningsforhandlingerne' mellem de to supermagter. Derfor har DKP i høj grad haft den rolle at fastholde Socialdemokratiets greb i arbejdermasserne i de situationer, hvor dette greb var ved at slippe for Socialdemokratiet og LO-toppen selv. Partier som VS og SF, der også begge er revisionistiske og opportunistiske organisationer udspreder vild forvirring omkring arbejderklassens kamp ved at traske i halen på den spontane bevægelse og benægte nødvendigheden af ledelse, organisation og disciplin i denne, ved at benægte fortroppens ledende rolle.

Det er det marxistisk-leninistiske partis opgave at gå ind i disse kampe og bevægelser som foreligger, også når de er under revisionisternes og socialdemokraternes indflydelse, og igennem vores aktive deltagelse i dem give dem en anden retning og karakter, end den som socialdemokraterne og revisionisterne ønsker de skal fastholdes i, og gennem et langvarigt og tålmodigt arbejde føre dem over på virkelig revolutionære kamppositioner.

DKP/ML står i spidsen for og leder den danske arbejderklassens kamp for revolutionen og socialismen gennem sin korrekte politik, sin strategi og taktik. Samtidig besidder reformismen og revisionismen stærke positioner i arbejderbevægelsen og søger at gribe ledelsen i arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kampe for at forhindre dem i at komme til militant og revolutionær udfoldelse. DKP/ML's ideologiske, politiske og ikke mindst organisatoriske indflydelse er imidlertid fortsat utilstrækkelig. Dette hænger naturligvis sammen med partiets ungdom, med den utilstrækkelige kamp, som siden DKP's degeneration har været ført imod reformismens og revisionismens indflydelse i arbejderklassen, med det maoistiske forræderi, såvel som med en række andre forhold af objektiv karakter. Opportunister af forskellig type kommer ustandselig med påstande om vores angivelige 'isolation fra masserne'. Denne isolation eksisterer ikke og har ikke eksisteret. Denne påstand er et led i den demagogiske hetz mod partiet netop for at opnå en sådan isolation fra masserne. Alle vores erfaringer viser os, at partiets korrekte politik, dets alvorlige handlinger og revolutionære karakter bliver

forstået og understøttet af arbejderne og de øvrige arbejdende, overalt hvor partiet kæmper og går i spidsen for kampen, som det er kommunisternes pligt. Tværtimod: på felt efter felt, omkring alle de grundlæggende spørgsmål i klassekampen; vinder vores revolutionære linie og synspunkter stadig større udbredelse, såvel som vores handlinger og initiativer møder stadig større opslutning og skaber betydelige vanskeligheder for socialdemokraterne og revisionisterne af forskellig type. Dette gælder for en lang række centrale spørgsmål af politisk og ideologisk såvel som organisatorisk karakter. Vort parti har imødegået hele den opportunistiske passivitet og spredningen af desillusion og mistillid til egen kampkraft i kampen mod den kapitalistiske kriseoffensiv, imod den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, ved at rejse parolen **LAD UDBYTTERNE BETALE KRISEN!** og fulgt den op med handlinger; vi har afsløret Socialdemokratiets og LO-toppens reaktionære karakter, og den socialdemokratiske fagbevægelses karakter som et instrument for borgerskabet; vi har insisteret på at kampen mod krigsforberedelserne skulle føres som en kamp imod begge de to hovedkrigsanstiftere, USA- og Sovjetimperialismen, og deres aggressive militærblokke, som en militant og revolutionær kamp, og ikke som en pacifistisk, pro-imperialistisk bevægelse, som et led i den imperialistiske 'afspændingspolitik'. Vi har rejst parolen 'Aktiv kamp mod fascismen', imod fascisternes ret til at organisere sig og propagandere og har fulgt det op med handling, som har tvunget nogle af de nynazistiske og fascistiske organisationer tilbage under jorden, fordi vi har rettet slagene imod dem, så snart de dukkede op. Vi har rejst diskussionen, og rejst den bredt i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende masser, om socialismen, om proletariats diktatur, om den væbnede revolution, som alle revisionisterne uden undtagelse modsætter sig. Og man kan ikke sige, at disse og andre spørgsmål har været uden indflydelse i arbejdermassernes kamp; tværtimod er den voksende indflydelse een af årsagerne til den skærpede hetz fra revisionisternes side imod vort marxistisk-leninistiske parti.

Partiets og partimedlemmernes direkte arbejde blandt masserne er en permanent, vigtig opgave. Partiet arbejder på arbejdspladserne, i boligkvartererne osv., såvel som i de reaktionære fagforeninger, som manipuleres af socialdemokrater og revisionister samt i andre organisationer, som kan stå under borgerlig eller revisionistisk indflydelse, for så vidt de har en ægte massekarakter. Uden dette daglige arbejde blandt masserne og i de reaktionære masseorganisationer vil det ikke være muligt at be-

kæmpe revisionismens og reformismens skadelige indflydelse på masserne og påbegynde arbejdet med at drage dem over på revolutionære positioner og vinde dem for det marxistisk-leninistiske parti.

Af overordentlig stor betydning for styrkelsen af partiets forbindelser med masserne, for at bringe vores revolutionære politik til udfoldelse, og af helt uundværlig betydning er imidlertid også skabelsen og aktiviseringen af partiets løftestænger, de revolutionære masseorganisationer og fronter, som står under partiets ledelse. Disse evner at organisere og mobilisere brede masser af arbejdere, ungdommen, kvinderne og andre, som partiet ikke direkte ville være i stand til at mobilisere; de bringer partiets politik og linie ud i stadig bredere kredse og øger til stadighed vores indflydelse blandt de brede lag af de arbejdende masser. Skabelsen af de revolutionære masseorganisationer, som et helt system af organisationer under partiets ledelse, i løbet af partiets første kongresperiode er sejre af den største betydning.

Gennem sin korrekte linie, gennem sit alsidige og planmæssige arbejde, ideologisk, politisk, organisatorisk osv. i forhold til proletariatet og de øvrige arbejdende masser, igennem sin propaganda såvel som i første række gennem sine revolutionære initiativer og aktioner, tilkæmper partiet sig lidt efter lidt stadig større indflydelse blandt masserne og svækker revisionisternes og reformisternes indflydelse, tilkæmper sig skridt for skridt den ledende rolle, som tilkommer proletariatets fortrøpsti.

Det marxistisk-leninistiske parti adskiller sig fra alle de borgerligt-revisionistiske partier gennem hele sit formål, sin opbygning, sin ideologi, teori, politiske og organisatoriske linie såvel som i sin arbejdsstil.

Vort parti skjuler ikke at det er et klasseparti, at det er proletariatets parti, som repræsenterer, forsvaret og kæmper for at virkeliggøre den mest fremskredne, revolutionære klasses interesser, som er i tråd med det menneskelige samfunds historiske udviklingsforløb; det skjuler ikke at det er revolutionens parti. Partiet afviser alle de opportunistiske teorier om, at en 'koalition af partier' kan sikre overgangen til socialismen, teorierne om eksistensen af mange 'arbejderpartier', som hver især kan yde et positivt bidrag til socialismens indførelse. Eftersom proletariatet udgør en klasse, med identiske historiske interesser, i et antagonistisk modsætningsforhold til det herskende imperialistiske bourgeoisi, og udgør en hær, som vil være i stand til at sønderbryde det borgerlige samfunds mur, har det ikke og kan det ikke have behov for flere partier til at lede dets kamp, eller for en 'koalition' af partier til at lede det frem til

socialismen. Disse opportunistiske teorier bliver udbredt med det formål af retfærdiggøre eksistensen af de talrige opportunistiske og revisionistiske partier, organisationer og fraktioner, som spalter proletariats enhed i borgerskabets interesse, som udfører et dagligt undergravningsarbejde mod marxismen-leninismen og revolutionen, og som i realiteten forsvarer arbejderariatokratiets og visse lag af intellektuelles interesser, forsåvidt som de overhovedet har nogen virkelig social basis.

Det ægte marxistisk-leninistiske parti befinder sig i en uforsonlig kampstilling imod disse revisionistiske partier, grupper og fraktioner. Proletariats fortrobsparti, dets virkelige marxistisk-leninistiske parti, er den eneste kraft, som er i stand til at organisere revolutionens sejr ved at bringe arbejderklassen og masserne frem til partiets revolutionære positioner og målsætning. Partiets ledende rolle er en objektiv nødvendighed, som bygger på den kendsgerning, at partiet bygger på samfundets mest fremskredne klasse, det revolutionære proletariat og på denne klasses videnskabelige teori, marxismen-leninismen, på Marx', Engels', Lenins og Stalins revolutionære doktrin, der sætter det i stand til at analysere samfundets objektive udviklingslove og til at lede arbejderklassens og dens allieredes kamp på videnskabelig vis og med resultat.

På baggrund af sin forståelse og anvendelse af marxismen-leninismens revolutionære lære er partiet i stand til ikke bare at forstå historien eller nutiden, men også til at forudbestemme fremtidige udviklinger og forløb. Partiets evne til at forudse begivenhederne, til at advare arbejderklassen og masserne om de farer, som truer fra reaktionens, borgerskabets og dets revisionistiske agents side, bidrager til at overbevise arbejderklassen om rigtigheden i partiets ledelse og dets revolutionære linie.

Sikringen af partiets ledende rolle er et marxistisk-leninistisk princip. Uden at partiets usvækkede og udelte rolle bliver sikret i forhold til arbejderklassen som dets anerkendte fortrobsparti, uden at arbejderklassens hegemoni over de øvrige arbejdende masser bringes til udfoldelse under partiets ledelse, uden partiets ledelse af de revolutionære masseorganisationer, som til stadighed må styrkes og ikke tåler nogen form for afsvækkelse, er revolutionens forberedelse og gennemførelse umulig, ligeså lidt som opbygningen af socialismen og oprettelsen og styrkelsen af proletariats diktatur kan finde sted, hvis partiets udelte ledelse ikke sikres.

»Ledelse...«, siger Stalin, »betyder evnen til at overbevise masserne om, at partiets linie er korrekt; evnen til at fremsætte og fremføre så-

danne paroler, der bringer masserne over på partiets standpunkt og hjælper dem til af egen erfaring at indse korrektheden af partiets politik; evnen til at hæve masserne til partiets politiske bevidsthedsniveau, og således sikre massernes støtte og deres kendskab til den afgørende kamp».

Betydningen af ikke at adskille ord fra handling hos det kommunistiske parti er indlysende. Deri adskiller det sig fra samtlige borgerlige og revisionistiske partier, hvis formål og funktion er et bredt anlagt bedrag mod masserne, hvis interesser de hævder at repræsentere, mens de i realiteten er redskaber for borgerskabets forskellige fraktioner og snævre lags interesser.

Kommunisternes personlige eksempel er af stor vigtighed. Uden at kommunisterne gennem deres eksempel, gennem deres dristighed, gennem deres kampvillighed og offervilje stiller sig i forreste række i kampen, kan de aldrig vinde arbejdernes fulde tillid. Kommunisterne må i praksis fungere som fortropekæmpere, de må ikke under påskud af at forene sig med masserne traske i halen på dem og nedsætte deres aktivitet, ligesom de heller ikke må forfalde til hovedløs aktivisme og snæver praktikisme, til at blive 'den bedste aktivist blandt aktivister', men må bringe partiets ledende rolle til udtryk gennem sin virksomhed, gøre den konkret. I denne forbindelse må kommunisternes holdning til masserne altid være korrekt, aldrig overlegen, arrogant eller kommandistisk, men disciplineret, hensynsfuld og værdig.

Partiets ledende rolle virkeliggøres ikke gennem direktiver, ikke gennem propaganda alene, men i kraft af partiorganisationernes og partimedlemmernes virksomhed. Det er gennem disse, at partiets beslutninger, retningslinier og direktiver sættes i værk og føres ud i livet. Partiet er i stand til at handle på en helstøbt måde, som en organiseret kraft af kolossal styrke, når dets frivillige, bevidste disciplin til stadighed styrkes, når den demokratiske centralismes princip bliver bragt til at fungere fuldt ud, når partilivet til stadighed forbedres og revolutioneres.

DEN FORTSATTE ALSIDIGE OPBYGNING AF PARTIET OG STYRKELSEN AF DETS SOCIALE SAMMENSÆTNING

Overfor borgerskabets styrke, som hviler på kontrollen med statsapparatet og voldsmagten, kontrollen med propagandaen, uddannelserne

osv., kontrollen over parlamentet og de forskellige borgerlige-revisionistiske partier, har proletariatet ikke andre midler end den styrke, som udtrykkes i dets organisering og klassebevidsthed, hvor det kommunistiske parti udgør kernetroppen. Ved siden af at vie sin opmærksomhed til udviklingen af partiets ideologiske og politiske linie, har DKP/ML altid viet den største opmærksomhed til udviklingen og gennemførelsen af sin organisatoriske linie. Forskellige revisionister søger at aflede opmærksomheden fra det organisatoriske arbejde ved at adskille dette fra den ideologiske og politiske linie, f. eks. ved som maoisterne at påstå, at når den politiske linie er korrekt, så vil resten gå af sig selv. Det modsatte er tilfældet: når den politiske linie er fastlagt og korrekt, så afgør det organisatoriske arbejde, kadrerne, alt; det er dette arbejde som sikrer gennemførelsen af den politiske linie med succes. Det er vort partis opfattelse, at politikken ikke kan forstås adskilt fra organiseringen af at sikre dennes gennemførelse i praksis, og at begge disse dele må baseres på og ledes af den marxistisk-leninistiske ideologi.

Men partiets organisatoriske arbejde, dets arbejdsformer og metoder, dets revolutionære arbejdsstil er ikke noget, som er evigt og uforanderligt, men derimod i bevægelse, dynamiske og foranderlige i overensstemmelse med udviklingen af de objektive og subjektive situationer, med nye problemer og opgavers opståen osv. samtidig med at det bekæmper og eliminerer alle tendenser til spontanitet i arbejdet.

Partiets ledende rolle er samtidig udtryk for dets organiserede og organiserende kraft. Ved stiftelsen af partiet stillede der sig en lang række opgaver for at styrke partibygningen, som fastlagdes af den 1. kongres, og som er blevet gennemført med betydelige resultater.

Fra starten så partiet det som sin opgave at udbygge partiet systematisk på landsplan, samtidig med at det koncentrerede sig om de vigtigste byer, i første række de industrielle centrur, og samtidig med at det koncentrerede hovedvægten af sit arbejde imod at vinde et solidt rodfast på industriarbejdspladserne, først og fremmest i sværindustrien.

Dette mangesidede arbejde har udviklet sig særdeles positivt og i et hurtigt, bolsjevisk tempo. Fra ved sin start først og fremmest at have partiafdelinger i hovedbyerne og enkelte andre steder, har partiet nu afdelinger i en række af de vigtigste byer i de fleste distrikter og amter. Denne udvikling er sket planmæssigt, uden at forårsage en uønsket spredning af kræfterne, men på basis af partiets generelle voksende styrke og evne til at påtage sig nye opgaver og uden at den har medført en svækkelse af arbejdet noget steds. I den kommende periode vil vi fort-

sætte og afslutte den grundlæggende landsudbygning, samtidig med at vi indenfor de enkelte distrikter vil øge antallet af afdelinger også udenfor de allervigtigste industribyer. De nye afdelinger som er oprettet i byer som Ålborg, Esbjerg, Randers, Vejle, Næstved og andre steder er også et udtryk for partiets hastigt voksende indflydelse og stadig stærkere rodfæste i arbejderklassen over hele landet. Dette systematiske arbejde over hele landet betyder, at partiets politik og synspunkter, dets vurderinger af de forskellige politiske situationer, som udvikler sig, dets atiltingtagen i politiske og faglige spørgsmål bliver kendt blandt alle industriarbejderne, og at partiet fører en konstant propaganda og agitation, ledsaget af et omfattende organisatorisk arbejde, rettet imod arbejderklassen og i særlig grad de vigtigste og største industriarbejdspladser.

Det er imidlertid nødvendigt at forstærke og intensivere arbejdet i retning af og på industriarbejdspladserne. Det er en kendsgerning, at fabrikkerne fortsat i overvejende grad er bastioner for Socialdemokratiet og revisionismen, som de søger at bevare på denne måde med alle midler. De har opstillet den parole at rense industriarbejdspladserne for revolutionære, og de spiller her en overordentlig beskidt rolle som lakajer for fabriksejerne. Talrige af vores kammerater er blevet fyret for deres revolutionære aktiviteter, truet med eksklusion fra fagforeningerne og bliver forfulgt selv som arbejdsløse; dette gælder også andre revolutionære og klassebevidste arbejdere, men socialdemokraternes og revisionisternes skadegører arbejde retter først og fremmest sin brod mod DKP/ML og også RFO. Vort parti fastholder og følger parolen: at gøre hver fabrik til en fæstning for kommunismen, og må i væsentlig grad forøge sine anstrengelser for at virkeliggøre denne parole, fordi industriarbejdspladserne og industriproletariatet er og vil være kernen ikke bare i kampen for socialismen, men i enhver virkelig revolutionær bevægelse, som udfolder sig imod det reaktionære bourgeoisie og dets arbejderfjendske og anti-nationale politik. Det er på arbejdspladserne, at Socialdemokratiets og revisionisternes styrke skal nedbrydes og de skal slås for at reducere deres kontrarevolutionære indflydelse som helhed. At vinde et solidt rodfæste på industriarbejdspladserne er en overordentlig vanskelig opgave, fordi borgerskabet og dets agenter opstiller hundreder af barrierer imod de revolutionære, det er en opgave som kræver betydelige ofre, en høj grad af kommunistisk moral, mod og klogskab. Der findes også adskillige positive eksempler, hvor det ikke er lykkedes reformisterne og revisionisterne at få fyret de revolutionære, hvor det store påskud om krisen og fyringer pga. manglende arbejde ik-

ke har kunnet tages i anvendelse, men hvor vore kammerater har sikret sig et solidt rodfæste og systematisk fortrænger reformisternes og revisionisternes indflydelse. Generelt set øges opslutningen om vores revolutionære politik på arbejdspladserne i hastigt tempo, vores indflydelse, organisation og kontakter vokser til stadighed, fordi arbejderne ser, at vort parti og dets kammerater kæmper for og forsvarer deres interesser med stort mod og uden hensyn til de personlige ofre.

Men det er samtidig nødvendigt, at alle svagheder, som har ligget i denne retning, enhver svækkelse af perspektivet og den konkrete praksis i retning af at styrke vores rodfæste på arbejdspladserne, som er kommet til udtryk forskellige steder i partiet og ved forskellige lejligheder, resolut bliver overvundet og erstattet med en højere grad af opmærksomhed, en stadig forstærket indsats omkring løsningen af dette problem.

Det marxistisk-leninistiske parti er proletariatets parti, ikke blot i sin ideologi og sin politiske linie, som er den nødvendige forudsætning for opfyldelsen af proletariatets historiske mission, for socialismens sejr, men også i sin organisatoriske linie, struktur og opbygning og sociale sammensætning. Partiet tæller i sine rækker først og fremmest proletariats mest fremskredne, klassebevidste elementer, og det er konstant opmærksom på nødvendigheden af at forbedre partiets sociale sammensætning, at fremme og udvikle revolutionære arbejderkadrer osv. Ved partistiftelsen stod vi i den situation, at den sociale sammensætning af partiet var overordentlig positiv. Dette skal ses på baggrund af, at partiet voksede frem igennem opgøret med maoismen i KAP, og at det først og fremmest fik støtte fra denne maoistiske organisations arbejderkadrer som i stort tal fastholdt og fulgte den marxistisk-leninistiske vej.

Ved partistiftelsen bestod flertallet af partimedlemmer af arbejdere; derudover fandtes en gruppe proletariserede intellektuelle (dvs. tidligere studenter og lignende, der er blevet arbejdere, men som har mindre end 6 års produktionserfaring) samt et noget større antal intellektuelle. Ved denne kongres udgør antallet af arbejdere og proletariserede intellektuelle godt halvdelen af partiets medlemmer, mens der er sket en betydelig forholdsmæssig vækst i antallet af intellektuelle og funktionærer af forskellige kategorier. Forholdet mellem mandlige og kvindelige medlemmer er ca. 1:1.

Det marxistisk-leninistiske parti adskiller sig fra alle de borgerlige og revisionistiske partier, der opbygger sig som og fungerer som parlamentariske redskaber, som vælgerpartier, og derfor åbner dørene på vid gab

for alle og enhver uden nogensomhelst restriktioner, uanset ideologiske, politiske og religiøse opfattelser, ved at være een klasses parti, et redskab for denne klasse og dens historiske mission, at gennemføre den socialistiske revolution og opbygningen af socialismen og kommunismen. Det kommunistiske parti optager i første række proletariatets mest klassebevidste, revolutionære og prøvede elementer i sig, ligesom det også optager revolutionære intellektuelle og andre, som fast stiller sig på proletariatets klassestandpunkt og mål, og som kan udfylde de opgaver og pligter som det organiserede arbejde i partiet pålægger dem.

Set på baggrund af den særlige historiske situation, som partiet udsprang af, er svækkelsen i andelen af arbejdere i dets sociale sammensætning ikke uforståelig og slet ikke nogen katastrofe. Men det skal tilføjes, at den realtvt svagere rekruttering blandt arbejdere (for det absolutte antal af arbejdere i organisationen er til stadighed vokset, omend ikke i samme takt som de andre kategorier) også er en afspejling af de førnævnte svagheder i partiets arbejde i forhold til arbejdspladserne og med at sikre sig et fast rodfæste i industrien. Det er indlysende, at løsningen af disse problemer hænger nøje sammen.

En stadig forbedret social sammensætning, en stadig forøgelse af antallet af proletarer i forhold til øvrige grupper i partiet, er af principiel og strategisk betydning, ligesåvel som det er af overordentlig stor betydning, hvilke metoder der anvendes i opdragelsen af arbejderne og andre, der træder ind i partiet, for at de kan udvikle sig til helstøbte kommunister, til virkelige ledere af masserne, nye mennesker, som bærer fremtidens kendetegn med sig, som er i stand til at blive ledende i kampen for revolutionen og opbygningen af det nye socialistiske samfund. En stadig forbedret social sammensætning er ikke den eneste, men det er een vigtig barriere mod revisionistisk udartning og degeneration af partiet selv, sådan som vi har set det med DKP og senere KAP, hvor det var elementer fra arbejderaristokratiet og blandt de intellektuelle, som udgjorde den sociale basis for disse partiers forvandling fra revolutionære til borgerlige, revisionistiske partier.

Med hensyn til det høje antal af kvinder i organisationen set i forhold til kvindernes situation som ofre for dobbelt undertrykkelse i det kapitalistiske samfund, så er dette en positiv afspejling af de kvindelige kommunisters store indsats i kampen for skabelsen og opbygningen af det marxistisk-leninistiske parti, men ikke en afspejling af den almindelige situation i samfundet som helhed. Vort parti har ikke anvendt og vil ikke anvende særlige 'kønskvoteringsordninger' o. lign., som feminister

og revisionister, som foregøgler at kvindernes ligestilling og frigørelse kan opnås i det kapitalistiske samfund uden revolution og socialisme, anbefaler. Vort parti værdsætter de mange positive egenskaber og træk, som de kvindelige kammerater bidrager med i det revolutionære arbejde, og bestræber sig på til stadighed at styrke de kvindelige kammeraters revolutionære egenskaber, ligesåvel som det bekæmper udslag af borgerlig ideologi og tankegang overfor kvinder i partiet selv.

Den intellektuelle, som oftest stammer fra småborgerlige eller borgerlige lag, tilhører klassebæstigt set et særligt socialt lag, som tjener den herskende klasse i enhver samfundstype, under kapitalismen det herskende bourgeoisie. Økonomisk står han ikke i modsætning til proletariatet, men den intellektuelles livssituation og arbejdsbetingelser er ikke proletariske. Individualisme og intellektualisme, troen på at ord og argumenter afgør alt, og deraf følgende parlamentariske og pacifistiske illusioner, sætter sit præg på de intellektuelle. Selv blandt de bedste elementer blandt de intellektuelle, som tilslutter sig proletariatets parti og kæmper for at tilegne sig proletariatets klassestandpunkt og verdensanskuelse, findes disse træk ofte i mere eller mindre udpræget grad. I modsætning til dette præges den klassebevidste proletar af den disciplin som storindustrien påtvinger ham; hans forståelse for organisationens betydning og for sig selv som et lille hjul i et større maskineri, som han kæmper for med fuldstændig hengivenhed og selvopofrelse, er en vældig kraft i at drive partiets virksomhed fremad. Det må samtidig tilføjes, at indflydelsen fra arbejderaristokratiets småborgerlige livsstil og tankegang, for dette sociale lag er ikke helt ubetydeligt og har efterhånden langvarige vaner og traditioner, også kan sætte sig sine spor hos nogle arbejderkammerater. Som vores erfaring viser os er det ofte en vanskelig og langvarig proces for den intellektuelle at overvinde disse negative træk, som har en social karakter, og en særlig vejledning kan undertiden være nødvendig.

Partiet åbner ikke sine døre for hvemsomhelst, som måtte ønske at gå ind i det, det prøver at gøre sig til et uigennemtrængeligt bolværk imod karrieremagere, politiagenter og spioner, imod arbejderaristokrater og intellektuelle, som ønsker at fremme deres egne og ikke partiets og klassens sag, såvel som degenererede og desorganiserende elementer, som ikke kan acceptere det proletariske partis jernhårde, men bevidste og frivillige disciplin. Partiet er ikke noget 'masseparti', et vælgerparti, et parti for hvemsomhelst, som måtte ønske at indtræde i det. Det stiller

store krav til sine medlemmer og forstår betydningen af medlemmernes kommunistiske kvalitet fremfor deres kvantitet.

Partiet er et kadreparti, men det er ikke en lukket klub for frelste individer sådan som revisionisterne og opportunisterne søger at fremstille det, og der er intet mystisk eller uforståeligt ved det. Partiet åbner sine døre for klassebevidste arbejdere, som søger imod marxismen-leninismen og partiet, og støtter deres udvikling bedst ved at optage dem i partiet; der lægges ingen hindringer på denne vej. Vi afviser og har afvist alle sekteriske teorier om, at partiet kun skulle optage 'skolede kammerater med et højt marxistisk-leninistisk niveau', som er et påskud for at fylde partiets rækker med intellektuelle og studenter.

Vort parti har imidlertid brug for mange nye kammerater i sine rækker for på endnu bedre vis at kunne løse de store opgaver, som det har stillet sig som proletariats fortrøstningsparti, først og fremmest et stort antal revolutionære, klassebevidste arbejdere, som nyder deres arbejdskammeraters tillid, men også flere revolutionære intellektuelle og andre, hvis kvaliteter vil styrke partiets arbejde og slagkraft. Som tallene viser, har partiet haft en ikke ubetydelig antalsmæssig fremgang siden stiftelsen. Denne betydelige fremgang er imidlertid ikke tilfredsstillende og ikke i overensstemmelse hverken med de faktiske muligheder for at øge rekrutteringen og udvidelsen af partiets rækker eller behovene for dette.

Partiet, dets afdelinger og grundorganisationer har ikke viet tilstrækkelig opmærksomhed generelt til spørgsmålet om rekruttering til partiet og til spørgsmålet om tilknytning og organisering af sympatisører, som udgør en stærk og betydelig reserve for partiets organiserede arbejde. Der er dog tale om betydelige forskelle fra distrikt til distrikt og fra afdeling til afdeling. Nogle steder er de planlagte opgaver og mål på dette område blevet opfyldt til punkt og prikke, mens der er andre steder, hvor der har vist sig alvorlige mangler her. Hvor manglerne i dette arbejde er blevet klarlagt og overvundet, er der også umiddelbart sket betydelige fremskridt, fordi de faktiske muligheder for en betydelig rekruttering af nye kammerater til partiets rækker, for en styrkelse og højere grad af faste og organiserede bånd til sympatisører og venner til partiet afgjort er til stede og et udtrykt ønske hos mange kammerater, som søger tilknytning til partiet.

Med overvindelsen af manglerne i dette arbejde og en nøje gennemførelse af partiets retningslinier på dette område, som må udføres omhyggeligt og på en ensartet måde af alle grundorganisationer og partiafde-

linger overalt i landet, vil partiet opleve en betydelig tilgang til sine rækker, som er nødvendig for udførelsen af partiets mål, og som betyder en omfattende skolings- og uddannelsesopgave for partiet, som det er fuldtud parat til at løse med held.

PARTIET – EN SKOLE I KOMMUNISMEN

Partiet selv udgør en skole for kommunisterne, som igennem partiet opdrages til at blive helstøbte revolutionære, med et godt greb om marxismen-leninismen, i stand til at kæmpe for og udføre partiets politik og retningslinier på forskellige felter, med en høj proletarisk og kommunistisk moral, med brede kundskaber og et højt kulturelt niveau, som virkelige ledere af arbejderklassen og de arbejdende masser.

Denne opdragelse og skoling af den enkelte kommunist til at blive en virkelig organisator, propagandist og agitator sker naturligvis ikke i klasseværelser, men ledt af partiet, gennem grundorganisationerne og de øvrige partiorganisationer, i nær forbindelse med den praktiske daglige revolutionære aktivitet og virksomhed. For kandidatmedlemmernes vedkommende tages der særlige skridt til at indføre dem i de leninistiske partinormer, i kendskabet til partiets historie, erfaringer, opgaver og arbejdsmetoder, for at sikre at de hurtigt udvikler sig til at fungere som det kræves af partiets medlemmer.

Kravene til medlemmerne af det kommunistiske parti er store. Dette har vi aldrig lagt skjul på, men tværtimod altid opdraget partiet til at forstå, at det kræver ofre at være medlem af partiet, at det kræver en betydelig arbejdsindsats, at 'fritiden' bliver begrænset og altid vil bære præg af, at man er kommunist, at forholdet til familien må følge proletariske linier, men at også familien må opdrages til at forstå nødvendigheden af ofre; disse ofre betinges af nødvendigheden af at sætte partiets og arbejderklassens interesser over de personlige interesser og er mangesidede, fra økonomiske til personlige. En kommunist i det kapitalistiske samfund, selv under det frieste 'borgerlige demokrati', udsættes konstant for forfølgelse, for klapjagt, fyringer, berufsverbot og i skærpede situationer med fængsel eller det, der er værre. Dette har de danske kommunister altid forstået, som heroisk og forbilledligt gik til kamp imod Franco for det republikanske Spanien under den spanske borger-

krig, hvor hundredvis fandt døden eller såredes, og senere under den nazistiske besættelse af Danmark, hvor det var kommunisterne, der som arbejderklassens fortroede ydede de største ofre i form af døde, fængslede, internerede i kz-lejre osv.

Dette er naturligvis ikke det samme som at sige, at kommunister ikke kan leve en tilværelse med familie, få børn osv. Tværtimod opmuntrer og understøtter partiet et familieliv, baseret på en sund proletarisk moral, hvor der hersker et solidt kammeratskab og en sund kærlighed mellem ægtefællerne indbyrdes og også børnene. Vort parti arbejder i et af de kapitalistiske lande, hvor den borgerlige dekadence og nedbrydningen af den proletariske moral er mest fremskreden som et led i borgerskabets forsøg på at splitte proletariatet og svække dets kampeevne. Til den høje grad af disciplin i produktionen, som bestandig øges og i stadig højere tempo, føjer borgerskabet parolen om, at 'alt er tilladt i fritiden', det spreder en omfattende sky af liberalisme på alle livets øvrige felter, en småborgerlig og borgerlig smag, smagen for dekadence og forfald, som det ses i moden, musikken, litteraturen, i skilsmisserne, det faldende fødselstal, pornografien, alkoholismen og narkomanien, væksten i homoseksualitet og de forskellige 'samlivseksperimenter'.

Denne giftige atmosfære af liberalisme kan ikke undgå også at øve en vis indflydelse i proletariatets eller det proletariske partis rækker, fordi det ikke lever isoleret fra det øvrige samfund. Dette forudsætter igen, at partiet øger sin vagtsomhed overfor disse negative manifestationer, styrker partimedlemmernes proletariske moral og ansvarsfølelse, sådan at de kan være eksemplariske i deres egen livsførelse. Samtidig må partiet behandle sådanne spørgsmål på materialistisk vis, med klogskab og uden elementer af subjektivismen eller idealisme.

Den stadige revolutionering af grundorganisationernes og de øvrige partiorganisationers arbejde er en betingelse for, at partiet fremgangsrigt kan gennemføre sine opgaver. Grundorganisationerne, partiets celler, er den vigtigste organisme for tilegnelsen og udførelsen af partiets politik, for den kommunistiske opdragelse af partiets medlemmer og kandidatmedlemmer, for skabelsen af tætte og sunde bånd til arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser. Uden at grundorganisationerne fungerer på revolutionær vis, uden at der er en levende demokratisk atmosfære, uden at de selvstændigt og initiativrigt træffer beslutninger for udførelsen af partiets linie og direktiver, uden at de skabende og aktivt deltager i udformningen af partiets politik og taktik, vil deres arbejde ikke komme ud af stedet, men de vil degenerere til slappe og døde

forummer, til evigt snakkende diskussionsklubber, til vindtørre skollingsgrupper. Vort partis grundorganisationer må være kollektive kampenheder, som energisk og selvstændigt udfører partilinen og partibeslutningerne indenfor deres område og med stadig større resultater. Det må fuldtud forstås, at grundorganisationens arbejde ikke består i dens møder, men at disse kun er toppen af isbjerget, at det består i medlemmernes samlede aktivitet, individuelt som i fællesskab, hele tiden, for at udarbejde og udføre partiets retningslinier og beslutninger. At holde gode og interessante møder er ikke nok, hvis ikke møderne sætter de rigtige problemer i centrum, løser de spørgsmål som er nødvendige for at bringe grundorganisationens arbejde videre, hvis man ikke tilegner sig og forstår partiets retningslinier og direktiver på en korrekt vis, men overfladisk eller forvrænget. Partiets ånd og organiserede kontrol må være til stede ved hver enkelt kommunistes daglige arbejde.

Grundorganisationsmøderne må være velforberedte, ikke bare fra cellelederens side, men også fra de øvrige kammerater; de må konstant sikre udarbejdelsen af rigtige beslutninger omkring vigtige spørgsmål for cellens arbejde og sikre en systematisk kontrol med udførelsen af beslutningerne såvel som med hver enkelt kammerats arbejde, på som udenfor møderne, på hans arbejde eller hvor han bor. Grundorganisationernes liv og møder bliver kun revolutionære, hvis de gennemføres af revolutionære kammerater, som har en korrekt indstilling til betydningen af dette centrale partiforum, og som bestræber sig på at få det til at spille denne rolle. Diskussionerne, kritikken og selvkritikken må være levende og præcis, enheden i grundorganisationen må være en enhed i tanke og handling, et fællesskab omkring udførelsen af partiets linie og opgaver, og ikke en formel og overfladisk enhed, fordi man af bekvemmelighedsgrunde, af liberalisme eller på bureaukratisk og formalistisk vis undlader at gå til bunds i problemerne, undlader at få reelle uenigheder frem osv. Ligeledes kan situationen i grundorganisationen ikke være sund, hvis den præges af skænderier, subjektivism, personlige angreb og lignende, som også forhindrer skabelsen af en sund, handlingsrettet kampenhed.

At sikre, at grundorganisationerne får en sådan revolutionær karakter, at de virkelig kommer til at opfylde den rolle, som de tilkommer i partiets organiserede virksomhed, er ikke nogen let opgave, men kræver selvstændighed, initiativ, marxistisk-leninistisk overblik, en revolutionær brug af kritikken og selvkritikkens skarpe våben, organiseret kontrol med cellens såvel som den enkelte kammerats virksomhed, et grun-

digt arbejde med tilegnelsen af marxismen-leninismen, med forståelsen og udførelsen af partiet linie og direktiver.

Samtidig står vores grundorganisationer som hele partiet midt i en opbygningsproces, som med partiets vækst undertiden har betydet omorganiseringer, hvor negative konsekvenser i form af midlertidig svækkelse af arbejdet på forskellige felter ikke er blevet undgået.

Partiets vigtigste celleform er fabrikscellen, ligesom det også opretter celler i boligkvarterer. På grund af et for lille antal partimedlemmer i enkelte områder eller på enkelte fabrikker, har det imidlertid ofte været nødvendigt at skabe overgangsformer henimod rene bedriftsceller eller rene boligceller, som har stillet disse celler overfor situationer, som krævede en særdeles høj grad af selvstændighed og revolutionært initiativ for at løse fremgangsrigt. Det taler til kammeraternes fortjeneste, at disse problemer ofte er blevet overvundet med held, at partiets celledeling udvikler sig på en korrekt måde, hvad der også er et udtryk for, at partiets arbejde bliver mere omfattende, mere detaljeret og mere konkret, ligesom det er et udtryk for, at partiet er i stand til at påtage sig endnu større opgaver. I den kommende kongresperiode må det sikres, at der opbygges et betydeligt antal rene bedriftsceller i de vigtigste industri-virksomheder i overensstemmelse med den almindelige styrkelse af partiets arbejde i retning af at vinde rodfæste på industriarbejdspladserne, såvel som tilsvarende celler i andre større virksomheder af forskellig art.

Hvad angår udviklingen, udvælgelsen og forfremmelsen af kadrer, så sikrer partiet til stadighed, at hver enkelt kommunist bliver stillet overfor opgaver, som kræver at han yder sit bedste, at han udvikler sig og vokser med opgaverne, samtidig med at partiet sikrer hans kommunistiske opdragelse og marxistisk-leninistiske skoling. Ved udvælgelsen og forfremmelsen af kadrer tager vi hensyn til kammeratens kvalifikationer og resultaterne i hans arbejde, hans marxistisk-leninistiske initiativ, kommunistiske moral og andre kriterier. Vi går ind for dristige forfremmelser, som ofte har været nødvendige for et lille parti, der sætter sig store mål og stiller sig omfattende opgaver, men udnævnelserne må være realistiske, sådan at vi undgår enkelte situationer, hvor kammeraterne knækker halsen på opgaverne. Forfremmelser og udnævnelser på baggrund af venskabs eller familiebånd er utilladelige, de opmuntrer til klikevæsen og undergraver de leninistiske partinormer. Sammenblanding af personlige interesser og partiets politiske opgaver og krav er absolut utilladelig og yderst skadelig. Sådanne tendenser og manifestationer må afsløres og bekæmpes hårdt og de nødvendige disciplinære sank-

tioner foretages, ikke mindst i forhold til ledende kammerater, som må sætte et korrekt eksempel for de øvrige kommunister.

Igennem kongresperioden er partiet ledende organer på forskellige niveauer og dets centrale apparat blevet opbygget og styrket. I foråret 80 afholdtes en ekstraordinær kongres med det ene punkt på dagsordenen at udvide den centralkomité, som blev valgt ved partistiftelsen med endnu et antal kammerater. Dette skridt førte til styrkelsen af centralkomitéen, til at politbureauet i endnu højere grad kom til at spille den rolle, som det tilkommer, og til fastlæggelsen af et korrekt forhold imellem sekretariatet, politbureauet og centralkomitéen som helhed.

Den grundlæggende opbygning af det centrale apparat med dets udvalg og forskellige organer vil blive afsluttet i den kommende kongresperiode i takt med opbygningen af partiet i øvrigt for at sikre, at partiet griber fat og kan løse de opgaver, som det står overfor, i tide og i en rigtig rækkefølge. Generelt set vil partiet udbygge sin revolutionære arbejdsdeling, sin evne til at fungere og gennemføre sin linie på mange felter som et alsidigt og systematisk arbejde. Dette kræver en yderligere grad af specialisering og professionalisering af en række sider af partiarbejdet.

Det er en permanent kampopgave at værne partiet imod alle anslag fra klassefjenden, fra efterretningstjenester, danske såvel som udenlandske, som søger at kortlægge partiets struktur og opbygning. Borgerskabet vil altid forsøge at knuse det marxistisk-leninistiske parti, også igennem at illegalisere det, gennem massearrestationer osv. Dette så vi under besættelsen, da DKP blev erklæret illegalt i 1941, og på en nat arresteredes og interneredes 200 ledende kommunister på basis af det rakerarbejde, som efterretningsvæsenerne allerede havde foretaget igennem 30'erne. Det danske politi stillede sig til rådighed for Nazi-Tyskland i korstoget mod kommunisterne. I denne retning har situationen ikke ændret sig. I en skærpet situation kan og vil borgerskabet, det danske, det amerikanske eller andre, i forening eller hver for sig, søge at rette knusende slag imod partiet for at tilintetgøre det som organisation.

Derfor bekæmper partiet alle udslag af legalisme, af tillid til det borgerlige demokratis spilleregler, som borgerskabet til enhver tid selv bryder, når det passer deres klasseinteresser. Partiet udnytter altid de legale muligheder for dets virksomhed, og kæmper for at sikre et korrekt forhold mellem legalt og illegalt arbejde i forståelsen af, at det illegale arbejde altid er den grundlæggende side af det marxistisk-leninistiske partis virksomhed. I den kommende kongresperiode må dette arbejde yder-

ligere perfektioneres, vores revolutionære årvågenhed yderligere skærpes.

Den demokratiske centralisme som partiets grundlæggende organisationsprincip er generelt set blevet anvendt korrekt; i partiet hersker der en god forståelse for den dialektiske enhed, som disse to principper udgør, at uden demokratiet, diskussionen og meningsudvekslingen, kritikken og selvkritikken for at opnå en stadig højere grad af revolutionær enhed, såvel som centralismen, der udmøntes i partiets jernhårde, men frivillige disciplin, dets evne til at handle som en monolitisk enhed, til at træffe og udføre vigtige beslutninger, inklusive skift i taktikken over en yderst kort periode, uden at lammes eller brække over, kan det kommunistiske parti ikke fungere og udvikle sig, vil det være ude af stand til at løse sine kolossale opgaver.

Partiet anvender princippet om kollektiv ledelse ved siden af princippet om den jernhårde disciplin som to hovedelementer i gennemførelsen af den demokratiske centralisme. Den kollektive ledelse, som intet har at gøre med opløsende og undergravende ultrademokrati, tager sigte på at sikre, at partibeslutningerne på ethvert plan er resultatet af den kollektive opfattelse, ikke forstået som et kompromis mellem forskellige opfattelser, men som summen af erfaringer, som den mest modne og omfattende vurdering af problemerne. Den tager ligeledes sigte på at forhindre, at ledelse bliver enkelte individers monopol, hvad der udgør en betydelig fare for partiets udartning og degeneration. Når vi er for kollektiv ledelse på alle planer og imod personlig ledelse, betyder det naturligvis ikke, at vi er imod det personlige ansvar; det personlige ansvar og det kollektive ansvar fungerer ved siden af hinanden, baseret på partidisciplinen. Den kollektive ledelsesmetode, som udmøntes i konkrete retningslinier, målsætninger og opgaver indenfor hvert eneste felt af partiets virksomhed og organiseringen af kampen for deres udførelse, betyder samtidig, at alle partiets kræfter og ressourcer bliver mobiliseret og udnyttet fuldt ud.

Der forekommer tilfælde af ultrademokratiske tendenser, af enkelt-personer, som sætter sig selv over partilinen, af sektortænkning, der skader helheden til fordel for delinteresser o.lign., såvel som forvrængninger af partiets direktiver og beslutninger eller en utilstrækkelig energi i udførelsen af disse. Desuden forekommer der visse tilfælde af bureaukratiske, kommandistiske og formalistiske tolkninger og udførelse af partidirektiver og de leninistiske partinormer. Partiet bekæmper til staidhed alle sådanne negative manifestationer, som undergraver den vil-

jens enhed og faste disciplin, som partiet skylder sin hurtige og positive udvikling.

Vi værner om og anvender permanent kritikkens og selvkritikkens skarpe våben, som et konstant led i revolutioneringen af partiets indre liv, til at korrigere fejl og mangler, til at forhindre, at fejlagtige opfattelser eller praksiser udvikler eller breder sig. Vi bestræber os altid på at undgå fejl og eliminere dem, så snart de opstår. Naturligvis kan og vil der forekomme fejl og mangler i partiets og de enkelte kammeraters virksomhed. Problemet ligger i at undgå fejlene, at se dem lige i øjnene og fjerne dem, hvis de forekommer, uden nogen former for liberalisme overfor disse fejl. Når vi anvender kritikkens og selvkritikkens våben, og det er et våben, som hele partiet, alle kammerater er udrustet med og må betjene korrekt, så gør vi det i forståelsen af, at dets indhold er opdragende, at det til stadighed bruges for at forhindre eller rette fejl, for at styrke enheden og disciplinen. Der forekommer tilfælde af fejlagtig anvendelse af kritikken og selvkritikken. Der er visse steder, hvor brugen af dette våben er overfladisk og formalistisk, hvor det ikke trænger i dybden, ikke går til roden af problemerne, men blot bliver anvendt for at fralægge sig selv ansvaret for en fejl, som man ser, men uden at påtage sig et virkeligt ansvar for, at den bliver rettet. Der forekommer også tilfælde af, at kritikken bliver gjort til et personligt våben i hænderne på den ene eller den anden kammerat, som anvender det udfra personlige motiver, og ikke udfra et partimæssigt standpunkt. En sådan brug af kritik er absolut forkastelig, den er underminerende for partidisciplinen. Kritikken må under ingen omstændigheder anvendes overfladisk, den må altid være kammeratlig og opdragende og aldrig anvendes i form af nådesløse slag og må ikke fungere på den måde, at man kaster barnet ud med badevandet. Kammeratlig kritik betyder, at dens formål og sigte er opdragende, at den ikke har skjulte hensigter, at den ikke baserer sig på nedrakning og bagtalelse, at den ikke har karakter af gengældelse, for at såre kammerater eller 'sætte dem på plads'. Det væsentlige i en sådan kritik er ikke formen og tonen, men, at dette revolutionære indhold er tilstede. Det må være velovervejet og velunderbygget, og ikke bare påpege fejl, men også drage konklusioner af politisk, organisatorisk og anden art. En kammerat, som kritiseres, også en kammerat, som har begået alvorlige fejl, må ikke blive ladet i stikken, men føle sig styrket gennem kritikken.

Også selvkritikken må anvendes på en korrekt, revolutionær måde. En kommunist må være i stand til at se sine fejl i øjnene, vedgå, at disse

fejl eksisterer og er begået, uden at søge at tilsløre dem, i tillid til partiets og kollektivets korrekte behandling af disse spørgsmål og i tillid til dets retfærdighed. Selvkritikken må aldrig blive tom og indholdsløs, eller have karakter af et skrifte med påfølgende syndsforladelse, som i den katolske kirke. Der findes mange eksempler på kammerater, som indrømmer deres fejl, men uden at rette dem. Og det er her problemet med en korrekt behandling af kritikken og selvkritikken kommer ind: I at finde vejene og metoderne til overvindelsen af fejlene. Derfor forstår vi kritikken og selvkritikken som de første skridt i kuren, men ikke som den endelige helbredelse og følger den op med passende foranstaltninger og kontrol. Ved anvendelse af kritikken og selvkritikken går vi ud fra, at i en atmosfære, hvor kritikken anvendes korrekt og revolutionært, får selvkritikken også denne karakter, men hvor den anvendes ukorrekt, på en subjektiv, personlig måde, bliver selvkritikken også derefter, sådanne fejl uddyber og forstærker hinanden, og må omhyggeligt undgås.

En vigtig side af partiets organisatoriske arbejde er det økonomiske arbejde. En sund økonomi er en af de grundlæggende forudsætninger for den konstante udvidelse af partiaktiviteterne. Partiet følger princippet om udelukkende at stole på egne kræfter også i økonomisk henseende, på medlemmernes, sympatisørernes og vore venners store offervilje. De store økonomiske kampagner, som er blevet gennemført, har til stadighed overopfyldt målsætningerne, og har først og fremmest skabt muligheden for Arbejderens overgang til ugeavis, ligesom for en generel omfattende udvidelser af forlags- og propagandavirksomheden. Dette er stik modsat de borgerlige og opportunistiske partier, som alle modtager tilskud fra den borgerlige stat, fra de reaktionære fagforeninger eller fra udenlandske kilder. I det daglige økonomiske arbejde, i alle led af partiet, fører vi et strengt spareregime, som anvendes på revolutionær vis. Som følge af dette er partiets økonomi sund og udvikler sig i takt med, og delvis som grundlag for, partiets øvrige virksomhed.

Partiet lader sig i al sin virksomhed lede af marxismen-leninismen, af arbejderklassens videnskabelige teori og ideologi, som det anvender på en skabende måde. Dette betyder, at hele partiet og alle dets medlemmer og ikke mindst de ledende kammerater, må tilegne sig og opnå et solidt greb om Marx', Engels', Lenins og Stalins lære. For alle partimedlemmer er det en pligt at studere og til stadighed hæve deres marxistisk-leninistiske niveau. Partiet gennemfører i denne forbindelse forskellige skolekursus på forskellige planer, såvel som i forbindelse med grundorganisationernes daglige arbejde. Partiet har udarbejdet en række ret-

ningslinier for skolings- og studiearbejdet, idet det går ud fra, at hovedmetoden til tilegnelsen af klassikernes teori, metode og verdensanskuelse er selvstudiet. For vort parti er det grundlæggende, at vi ikke studerer teori for teoriens skyld, men for at anvende den, sådan som hele den revolutionære karakter i marxismens væsen fordrer det. Vi studerer, for at forstå alle de problemer, vi står overfor, i marxismen-leninismens lys, for at kunne anvende dens principper, for at kunne vejledes af den i alle vores handlinger og bedømme alting i dens ånd. Derfor er vores studiemetode heller ikke den borgerlige skoles, isoleret fra livet og samfundet, men i nær tilknytning til livet og den revolutionære praksis. Studiet af marxismen-leninismens klassikere tjener også til at udvikle den kommunistiske hærdning og karakter af den enkelte kammerat, sådan at hans revolutionære kvaliteter udvikles og han ikke degenererer, men uforsonlig bekæmper alle fremmede og fjendtlige ideologier og praksis.

For at højne partiets marxistisk-leninistiske niveau udgiver partiet til stadighed tekster af klassikerne såvel som dokumenter fra den internationale kommunistiske bevægelses erfaringer fra KOMINTERN's tid, ligesom det har udgivet og vil udgive materiale fra Albaniens Arbejds Parti, og især kammerat Enver Hoxhas værker, som opsummerer en vigtig periode i den internationale arbejderbevægelses erfaringer, perioden efter 2. verdenskrig og den moderne revisionismes gennembrud, såvel som kampen for opbygningen af det socialistiske samfund idag under den kapitalistisk-revisionistiske omringnings betingelser.

I denne retning virker også oprettelsen af Marx-Engels-Lenin-Stalin Partiskolen, som igennem en række seminarer og konferencer har bidraget til at uddybe partiets analyse og forståelse for den nationale og internationale situation, kampen mod revisionismen, den internationale kommunistiske bevægelses erfaringer ligesom også partiets teoretiske tidsskrift Partiets Vej og centralorganet Arbejderen.

Studiet af marxismen-leninismens klassikere og den internationale kommunistiske bevægelses erfaringer, ligesom også partiets teoretiske DKP/ML's partidokumenter og dets erfaringer. Kun ved at blive sat i forbindelse med de danske kommunisters erfaringer og opgaver vil studiet af klassikerne fuldstændig tjene til at styrke og vejlede den revolutionære praksis.

Der eksisterer i dag visse mangler i partiets studiearbejde på forskellige niveauer, der gør, at kontrollen med studiearbejdet og gennemførelsen af selvstudierne må forbedres væsentligt, samtidig med, at det må

sikres, at hver enkelt kammerat får mulighed og lejlighed til at studere. Der kan eksistere svagheder og mangler i den enkelte kammerats holdning til studiearbejdet, liberalistiske tendenser til at betragte det som 'vanskeligt' eller tendenser, som i virkeligheden er et udtryk for en undervurdering af teoriens betydning, et udslag af højreopportunisme og prakticisme. Men samtidig eksisterer der ikke så få eksempler på, at kammerater gennem længere tid reelt set er blevet forhindret i at gennemføre sit studiearbejde, som må foregå dagligt og til stadighed, mere eller mindre intensivt i forskellige perioder, fordi han har fået pålagt for mange opgaver, som kræver al hans tid. I virkeligheden må man forstå, at løsningen af partiets opgaver såvel som den enkelte kammerats opgaver altid lettes gennem en stadig større beherskelse af marxismen-leninismen.

Uden revolutionær teori kan der ikke eksistere nogen revolutionær bevægelse, ligeså lidt, som der uden den revolutionære bevægelses praksis og erfaringer kan gives nogen revolutionær teori, fordi teorien er sammenfatningen af den praktiske bevægelses erfaringer på et nyt plan. Den revolutionære teori må vejlede og kaste lys over den revolutionære bevægelse, ellers famler den i blinde og går vild. Dette er vort partis indstilling. Uden et grundigt kendskab til marxismen-leninismen, til arbejderklassens historiske erfaringer nationalt og internationalt, uden evnen til at anvende disse erfaringer på skabende vis til at belyse vejen til revolutionen i Danmark, med en dogmatisk eller teorifjendsk holdning til marxismen-leninismen, står partiet i alvorlig fare for før eller senere at afvige. Derfor er spørgsmålet om studiet og tilegnelsen af marxismen-leninismen efter partiets anvisninger altid et spørgsmål af førsterangs betydning, som yderligere må styrkes i en situation, hvor partiet alsidigt udvikler sin revolutionære praksis på alle felter og samtidig forbereder optagelsen af mange nye kammerater, hvis marxistisk-leninistiske niveau af naturlige årsager ikke kan være særligt højt, og som bringer mange levn af borgelig ideologi med sig. Det er imidlertid vores erfaring, at arbejderkammerater tilegner sig marxismen-leninismen med dyb opmærksomhed og ofte med en fremragende forståelse, selvom de ikke er så trænede i at udtrykke sig 'teoretisk', som studenter og intellektuelle er det, som ofte har let ved at forstå ordene hos klassikerne, men svære ved fuldstændig at tilegne sig det dybe klasse-mæssige indhold. Vort parti har altid bekæmpet intellektuelle sludrechatoller, som brillerer med en overfladisk tilegnet viden, og skabt en sund indstilling til teoriens og studiernes betydning, som til stadighed må udbygges yderligere.

KAMPEN PÅ DE TO FRONTER OG FOR OVERVINDELSEN AF INDFLYDELSEN FRA DEN HØJREOPPURTUNISTISKE, KAPITULATIONISTISKE STRØMNING

Det marxistisk-leninistiske parti, som går i spidsen for arbejderklassens interesser og kamp, udgør den farligste, bedst organiserede kraft imod borgerskabet og dets agenter, imod hele det kapitalistiske system. Netop derfor retter borgerskabet til stadighed spydspidsen af sine angreb imod arbejderklassen på dets fortrosparti. Når borgerskabet føler sin magt alvorligt truet, søger det at gribe til indførelsen af finanskapitalens åbne terroristiske diktatur, fascismen, som forbyder det kommunistiske parti, fængsler og dræber kommunisterne for derigennem at lamme arbejderklassens kampkraft. Men borgerskabet har også en mangfoldighed af andre metoder til rådighed, hvormed det søger at angribe og likvidere det marxistisk-leninistiske parti. At erobre fæstningen indefra, at få det marxistisk-leninistiske parti til at degenerere og skifte farve, forvandles fra et revolutionært parti til et kontrarevolutionært, borgerligt arbejderparti er en prøvet metode. Til dette formål øger borgerskabet det ydre pres mod partiet, men søger også at infiltrere det, at benytte sig af de svage og vaklende medlemmer, at iværksætte fraktionskampe, splitte og spalte det. Et omfattende og systematisk angreb på proletariats revolutionære ideologi, marxismen-leninismen, på de kommunistiske partiers kompas bliver gennemført af imperialismen, som til dette formål blandt andet betjener sig af den moderne revisionisme i alle dens varianter.

Der eksisterer også indre kilder i det kommunistiske parti selv, som kan åbne vejen for den revisionistiske degeneration, sådan som vi har set det i de tidligere kommunistiske partier, som forrådde. Disse ligger først og fremmest i ideologiske svagheder, i et manglende greb om marxismen-leninismen, såvel som i mangelen på en principfast gennemførelse og opretholdelse af de leninistiske partinormer og i svagheder i den politiske linie, i partiets strategi og taktik. Hver eneste sådan svaghed er en sprække, som borgerskabet og revisionismen vil gribe fat i og forvandle til et dødeligt sår, såfremt den ikke bliver opdaget og elimineret i tide gennem partiets revolutionære årvågenhed.

Forvandlingen af de revolutionære partier til revisionistiske partier er ikke nogen naturlov, sådan som borgerskabet og dets agenter søger at fremstille det; det kan modvirkes gennem at føre klassekampen udenfor

såvel som i partiet korrekt, ved bestandigt at tage det revolutionære initiativ i hænderne og basere sig solidt på marxismen-leninismens grund, sådan som det bevises af Albanis Arbejds Parti og hele den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, som aldrig kapitulerede for imperialismens og den moderne revisionismes koordinerede pres, men i stedet gik ud i en åben kamp imod den moderne revisionisme af alle afskygninger, den jugoslaviske, sovjetiske, kinesiske såvel som 'eurokommunismen', til forsvar for marxismen-leninismens renhed og er gået ud af denne kamp sejrrigt og styrket.

DKP/ML er et barn af denne store kamp imod den moderne revisionisme, som har pågået i årtier og som stadig fortsætter og vil fortsætte, indtil den moderne revisionisme er endeligt elimineret.

På partiets 1. kongres definerede vi korrekt den moderne revisionisme som hovedfaren for partiet og fastslog nødvendigheden af at føre klassekampen i partiet på to fronter, såvel mod højreopportunismen som mod 'venstreopportunismen'. Vort partis opfattelse af klassekampen i partiet har intet tilfælles med den maoistiske teori om, at partiet udvikler sig i 'kamp mellem to linier', en såkaldt borgerlig og en proletarisk linie. Vort parti har én, marxistisk-leninistisk linie, som det kæmper for at forsvare, udbygge og virkeliggøre, og i denne forbindelse fører det kamp imod alle forsøg på at forvrænge eller forkaste denne revolutionære linie, imod alle højreopportunistiske såvel som venstreopportunistiske tendenser, som truer med at vinde indflydelse, imod liberalisme såvel som bureaukratisme, imod revisionistiske agenter, karrieremagere, stikkere og andre fjender, som sniger sin ind i det marxistisk-leninistiske parti. Vi forsvare vort partis enhed på dets korrekte marxistisk-leninistiske linie som et princip. Vi tolererer ikke eksistensen af fraktioner eller partifjendtlige grupper i partiet, som arbejder for at undergrave og splitte partiet, for at få det til at skifte farve. Klassekampen i partiet føres aktivt, ved at tage initiativet, frontalt og uforsonligt på alle felter til forsvar for partiets ideologiske, politiske og organisatoriske linie mod alle forvrængninger eller forsøg på at undergrave eller omstøde dem.

Partiet opstod af kampen imod i særdeleshed den maoistiske variant af den moderne revisionisme, som i årevis havde bedrevet sit undergravningsarbejde imod den marxistisk-leninistiske bevægelse i Danmark såvel som på internationalt plan, og som havde skabt betydelig ideologisk, politisk og organisatorisk forvirring i marxist-leninisternes rækker. På det ideologiske plan søgte maoismen at erstatte marxismen-leninismen

med Mao Zedong-Tænkningen, som den udgav for at være marxismen-leninismens højeste udvikling, en 'ny etape af marxismen-leninismen', større end Marx, Engels, Lenin og Stalin tilsammen. I virkeligheden er maoismen en ekletisk, kontrarevolutionær teori og praksis, som har tjent de kinesiske revisionister igennem årtier til at realisere deres anti-proletariske, antimarxistiske mål om at gøre Kina til en kapitalistisk stormagt, og ikke en socialistisk stat, som de påstod. For de kinesiske revisionister var den store polemik imod den sovjetiske revisionisme kun et skalkeskjul for deres egne revisionistiske hensigter, og de forsøgte fra starten af at gøre den nye marxistisk-leninistiske bevægelse, som voksede frem i kampen imod Hrustjov-revisionismens forræderi i løbet af 60'erne og 70'erne til et instrument for deres egne interesser. På politikens område barslede de kinesiske revisionister med en række globale strategier, senest teorien om 'de tre verdener', som de forsøgte at påtvinge den nye marxistisk-leninistiske partier som den internationale kommunistiske bevægelses generallinie.

Da denne kamp udviklede sig i løbet af 70'erne i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, hvor de marxistisk-leninistiske kræfter forsvarede sig imod dette generalangreb fra en ny variant af den moderne revisionisme, viste det sig, at i alle de nordiske lande forrådte de partier, som var erklæret marxistisk-leninistiske, men som også byggede på Mao Zedong-Tænkningen, kampen. Dette bastardægteskab mellem opportunisme og marxisme-leninisme kunne aldrig holde, fordi marxisme-leninisme og revisionisme er som ild og vand, i kampen mellem dem indenfor en konkret organisation må den ene eller den anden sejre. Derfor var de maoistiske partier i Norden konstant præget af indre partikampe, som yderligere styrkedes af den principløse fraktionsdannelse og magtkamp mellem forskellige grupper, som udviklede sig på basis af teorien om 'kampen mellem to (eller flere) linier' som en udviklingslov for partiet. Undertiden var disse maoistiske fraktioner samlet i én organisation, undertiden spaltet i en række.

Stiftelsen af DKP/ML blev en objektiv nødvendighed efter adskillige års intern kamp i det maoistiske parti KAP på et tidspunkt, da det blev klart, at dette parti gjorde op med alle spor af marxismen-leninismen og udviklede en fuldstændig revisionistisk linie. Kampen for at forene de danske marxister-leninister, som var blevet splittet igennem kampen i KAP, varede fra april 1978 indtil stiftelsen af DKP/ML lige før nytår 1979, og blev gennemført som en kamp for at forene marxist-leninisterne i et parti med et korrekt program og en marxistisk-leninistisk linie,

som i denne proces gjorde op med og fordømte den revisionistiske Mao Zedong-Tænkning. En partifjendtlig gruppe, som søgte at forsvare Mao Zedong-Tænkningen og var imod det konsekvente opgør for at oprette korrekte marxistisk-leninistiske principper og normer i partiet blev elimineret i forbindelse med foreningen af de marxistisk-leninistiske kræfter, som i det væsentlige havde organiseret sig i to grupper, KS(ml) og MLF, som begge blev opløst ved partistiftelsen.

Selvom partiet var en realitet, og havde fordømt Mao Zedong-Tænkningen som en variant af den moderne revisionisme, selvom det havde fastlagt en korrekt ideologisk og politisk såvel som organisatorisk linie i dens hovedtræk, var partiet overbevist om nødvendigheden af at fortsætte kampen imod resterne af indflydelsen fra maoismen, som igenem år havde sat sig sine spor i de revolutionæres tænkning og praksis. Partiet begyndte at kæmpe for udviklingen af sin revolutionære linie, strategi og taktik for dens gennemførelse i praksis. I den første periode eliminerede den alle forsøg, som blev planlagt og gjort for at skabe to eller flere såkaldte 'marxistisk-leninistiske' partier eller organisationer, sådan som det blev planlagt eller forsøgt af Mao Zedong-kredsen og andre, og senere af de såkaldte 'Afklaringsgrupper', som stammer fra den maoistiske organisation KAML, der ligesom KAP gik fuldstændig i opløsning som følge af den kamp, marxist-leninisterne førte mod maoismen og i forbindelse med sin egen indre degeneration og opspaltning i talrige fraktioner.

I partiet selv koncentreredes opmærksomheden om at etablere korrekte marxistisk-leninistiske partinormer, om at udvikle en korrekt leninistisk partiopfattelse og en modsvarende praksis, som var blevet saboteret og undergravet ikke alene af maoismen, men også af det tidligere kommunistiske partis, DKP's, degeneration. En række skadelige tendenser, såsom manglende forståelse for den organisatoriske linies betydning, tendenser til at betragte klassekampen som en ideologisk og teoretisk kamp, tendenser til at teoretisere og afvise det praktiske arbejdes betydning, til at undervurdere arbejdet med taktikken, tendenser til at bringe den maoistiske partikamps fraktionalistiske stil og ånd med sig, herunder anvendelsen af 'de hårde slags metode' overfor kammerater, som havde begået fejl, forskellige tendenser af hovedsagelig venstreopportunistisk, dogmatisk og sekterisk karakter, som også var blevet forstærket igennem den årelange periode, hvor hovedkampen var ideologisk for at forsvare marxismen-leninismens renhed imod de maoistiske

likvidationsforsøg, for at sikre det marxistisk-leninistiske partis blotte eksistens, blev elimineret igennem partiets arbejde i de første år.

I kampen for at udvikle partiets linie på alle felter og bringe den til udførelse, for at styrke opbygningen af partiet og sikre dets ledende rolle, i kampen for at opbygge revolutionære masseorganisationer og forbinde sig nært med arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser, for at uddybe og konsolidere partiets revolutionære praksis, har borgerskabet øget sit pres imod det marxistisk-leninistiske parti. Efter at maoismen, som igennem lang tid havde gennemført sit undergravende arbejde imod den marxistisk-leninistiske bevægelse, var blevet afsløret, søger borgerskabet af al magt at forhindre, at det nye marxistisk-leninistiske parti vokser sig sundt og stærkt; det søger at bremse og forstyrre dets vækst, mens det endnu er relativt lille, for borgerskabet undervurderer ikke den fare, som det marxistisk-leninistiske parti repræsenterer for dets eksistens. I forbindelse med udviklingen af partiets forbindelser med arbejderklassen og masserne iværksattes en hysterisk hetz om, at partiet var 'dogmatisk' og 'sektersk', 'udemokratisk', at dets disciplin var en 'kadaverdisciplin' osv., alt sammen forsøg på at skræmme vaklende elementer, forhindre fremskredne arbejdere i at slutte sig til partiet eller at masserne organiserede sig i masseorganisationer under partiets ledelse. Alle de borgerlige og revisionistiske strømninger og grupper blev mobiliseret for at sprede forvirring ikke bare i arbejderklassens rækker, men også i det marxistisk-leninistiske parti selv; aldrig har mængden af 'marxistisk-leninistiske' organisationer været større, de formerer sig ved knopskydning fra DKP, såvel som Fælles Kurs Klubben og ved videre knopskydning fra denne, samt gennem KAP's og de andre maoistiske organisationers opløsningsproces. Samtidig bringes de trotskistiske fraktioner, først og fremmest SAP, som stiftedes et stykke tid efter dannelsen af DKP/ML i aktion, for yderligere at skabe forvirring i arbejderklassen under borgerskabets velvillige bevågning.

I denne situation udviklede der sig i efteråret og vinteren 1980 og begyndelsen af '81 en række negative tendenser og manifestationer i DKP/ML, som politbureauet og centralkomiteen afslørede og fordømte som begyndelsen til en højreopportunistisk, liberalistisk og kapitulationistisk strømning i partiet.

Denne negative strømning, som aldrig udviklede sig til en fraktion eller til en liniekamp i partiet, fordi den blev afsløret og overvundet i tide, nåede dog at forvolde en ikke ubetydelig skade for partiets arbejde. Denne strømning blev aktiv og gik til angreb på partiet, lige præcis i en

situation, hvor partiet for alvor var i færd med at styrke sin rolle som forstropsparti og udvikle sin revolutionære taktik og initiativer i mange retninger.

I første række rettede denne strømning sit angreb imod partiets karakter af et handlingens parti, imod den bolsjevikiske partibygningsslinie og anvendelsen af de leninistiske partinormer. I stedet for et sådant parti, som er i stand til at opfylde sin rolle som forstropsparti, ønskede denne højreopportunistiske strømning repræsentanter at begrænse partiets ledende rolle til at være 'ideologisk' og 'propagandistisk', men ikke alsidig og konkret. Den fremmede tendenser til at gøre grundorganisationerne til diskussions- og snakkeklubber, til studiekredse, under påskud af partiets lave marxistisk-leninistiske niveau. Den gik til angreb på partiets korrekte kadrepolitik, som den hævdede var til fordel for de intellektuelle og på arbejdernes bekostning, hvor den i realiteten fremmer og styrker alle kammerater og opdrager dem til virkelige kommunister, og systematisk sikrer arbejdernes overvægt i partiets ledende organer og partiorganisationerne. Den angreb det bolsjevikistiske tempo i partiets arbejde og forlangte, at man skulle 'sætte farten ned'.

Samtidig med dette, søgte den at svække partiets ledende rolle i forhold til sine løftestænger, til masseorganisationerne, som den søgte at selvstændiggøre i forhold til partiet, hvad der ville åbne vejen for deres sammensmeltning med revisionistiske og opportunistiske strømninger og organisationer.

Til syvende og sidst ville denne strømning eliminere partiets korrekte enhedstaktik og enhedspolitik, som afviser at forene sig med de revisionistiske partiers ledelser for at bane vejen for en sådan opportunistisk 'aktionsenhed', for partiets underlæggelse under revisionisterne.

Særlige konsekvenser fik denne negative strømning i forhold til det kommunistiske ungdomsarbejde og i forhold til partiets faglige arbejde og arbejdets indretning mod industriarbejdspladserne.

Under påskud af, at KUF skulle udvikles til en 'bred ungdomsorganisation', at det ikke skulle være 'ungdommens kommunistiske parti', og at det ikke skulle efterligne partiets arbejdsstil og metoder, hvad der ikke er ukorrekt, forsøgte denne strømning at selvstændiggøre ungdomsforbundet, at løsrive det fra partiets politiske ledelse, som det foretrak at ville hylde på afstand. Den søgte at ændre indretningen af KUF's arbejde hovedsageligt imod arbejderungdommen og i stedet rette det ind mod ungdommen i almindelighed, at gå bort fra arbejdspladserne og ind i 'fritiden', at erstatte den kommunistiske opdragelse af ungdom-

men med liberalisme overfor borgerlig ideologi og dens degenererende ungdomskultur, rockmusik osv. Repræsentanter for denne strømning, som sad centralt placeret i ledelsen af KUF, lagde også planer om at vælte ungdomsforbundets førstesekretær. Denne tendens kom endvidere til udtryk i en optagethed med at skabe 'aktionsenhed' med de forskellige revisionistiske og opportunistiske ungdomsorganisationer.

Indflydelsen fra denne strømning er også en årsag til de utilstrækkelige resultater i arbejdet i retning af at vinde rodfæste på industriarbejdspladserne i det faglige arbejde i almindelighed, såvel som RFO i særdeleshed.

På dette område manifesterede denne strømning sig i en underprioritering af indretningen af arbejdet mod arbejdspladserne på trods af, at der forelå ganske klare retningslinier i denne retning; i tendenserne til at koncentrere partiorganisationernes opmærksomhed bort fra arbejdspladserne og imod andre problemer. Blandt kammeraterne, der arbejdede på arbejdspladserne og enkelte ledende kammerater i det faglige arbejde, gav det sig udtryk i passivitet, i mangelen på revolutionære initiativer, i at forveksle arbejderaristokraternes synspunkter og opfattelser med de almindelige arbejderes opfattelser og lade sig skræmme af disse arbejderaristokrater, i stedet for at basere sin aktivitet på de sunde elementer, som udgør et af arbejderaristokratiet undertrykt flertal på enhver arbejdsplads. I virkeligheden fører sådanne tendenser til en underlæggelse under arbejderaristokratiet og til opgivelsen af den uforsonlige kamp imod disse agenter for borgerskabet i arbejderklassens rækker.

Også i andre sider af partiets og masseorganisationernes arbejde kom sådanne tendenser til udtryk. Afsløringen og fordømmelsen af disse højreopportunistiske tendenser, og ikke mindst rapporten til Centralkomiteens møde i slutningen af maj '81 satte fokus på denne strømning, begyndte at eliminere de skadelige konsekvenser af den og skabte en sund revolutionær situation i alle led af partiet.

Selv om denne strømning ikke udviklede sig til en fraktion eller vovede at påbegynde åbne angreb mod partiets marxistisk-leninistiske linie, udgjorde den et yderst farligt angreb imod partiet i en situation, hvor det for alvor begyndte at styrke sin rolle som fortrobsparti. Denne strømnings indflydelse blev øget af en manglende årvågenhed, som viste sig i adskillige partiorganisationer og også blandt de ledende organer, som ved deres passivitet indirekte understøttede denne udvikling.

I opgøret med denne strømning, der var et udtryk for kapitulation overfor borgerskabets øgede pres på det marxistisk-leninistiske parti, og

som også havde visse internationale kilder, styrkede partiet sin ideologiske, politiske og organisatoriske enhed, det øgede tempoet i gennemførelsen af sin linie og korrekte retningslinier, og tog endvidere en række organisatoriske skridt og forholdsregler. I forbindelse med opgøret med denne strømning ekskluderedes eller forlod en håndfuld medlemmer og kandidatmedlemmer partiet, som i særlig grad havde gjort sig til talsmænd for disse kapitulationistiske synspunkter, heriblandt et medlem og et kandidatmedlem af partiets centralkomité. Nogle kammerater modtog disciplinære sanktioner i henhold til partiets vedtægter.

I forbindelse hermed skal det bemærkes, at partiet foretager en omhyggelig skelnen mellem partifjender og fjendtlige elementer på den ene side, overfor hvem det handler uforsonligt, og på den anden side kammerater, som begår fejl, men som kan opdrages, eller kammerater som ikke hører hjemme i det kommunistiske parti, men er blevet optaget ved en fejltagelse eller som er blevet passive, men som er venner af og støtter til partiet. Disse kammerater må tilknyttes partiet på forskellig vis og behandles som kammerater. Men partiet vil altid følge den linie at styrke sig ved at rense sig for opportunistiske elementer.

Hovedfaren for partiet er fortsat den moderne revisionisme, hvis indflydelse kan komme til udtryk i forskellige former og forklædninger. Partiet vil fortsat styrke sin kamp mod den moderne revisionisme til forsvær for marxismen-leninismens renhed, imod revisionistiske og opportunistiske partier, grupper og strømninger, imod enhver indflydelse fra disse i partiet selv. Ved at skærpe sin revolutionære årvågenhed, gennemføre partilinen og dets retningslinier og direktiver til punkt og prikke, ved at føre klassekampen i partiet på de to fronter osv. vil partiet til stadighed blive styrket og overvinde alle angreb og fælder, som dets åbne eller skjulte fjender gennemfører eller opstiller. Partiets resultater, fremgangen i dets arbejde, vil altid være en afspejling af, hvorvidt klassekampen i partiet gennemføres korrekt og resultatrigt.

PROPAGANDAEN MÅ VÆRE LEVENDE OG KONKRET; DEN MÅ TIL STADIGHED STYRKES

Uanset borgerskabets og imperialismens vedvarende hetz imod marxismen-leninismen, uanset de omfattende og systematiske forsøg på at for-

dreje og forvanske dens revolutionære indhold, som foretages til stadighed gennem de borgerlige propagandamedier, gennem udsendelsen af hundredvis af 'revolutionære' og 'marxistiske' bøger og pjecer, hvis eneste formål er at angribe marxismen-leninismen i 'marxistisk' forklædning, er det ikke lykkedes og vil det aldrig lykkes at udslette marxismen-leninismens tiltrækningskraft for arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser, som i den ser nøglen til deres frigørelse.

DKP/ML ser det som sin pligt at sikre udgivelsen af marxismen-leninismens klassiske værker på dansk, at sikre, at enhver klassebevidst arbejder har mulighed for at tilegne sig den revolutionære teori. I forbindelse med 100-året for den store marxist-leninist J.V.Stalins fødsel i 1979 udgav Forlaget Arbejderen en række af hans værker, som i årevis ikke har været tilgængelige på dansk. I den kommende kongresperiode vil antallet af udgivelser af marxismen-leninismens klassikere blive kraftigt øget, sådan at værker, der tidligere ikke har foreligget på dansk vil blive udgivet, ligesom vigtige bøger og udvalg vil blive sammensat og genudgivet.

En særlig opgave har bestået i at gøre den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses erfaringer tilgængelige for vort lands arbejderklasse. Det drejer sig først og fremmest om erfaringerne i kampen mod den moderne revisionisme, som har foregået uafbrudt siden dennes fremkomst i forbindelse med og efter 2. verdenskrig, såvel som de nye erfaringer, som er indhøstet i opbygningen af socialismen. Disse erfaringer er i første række formuleret af Albaniens Arbejders Parti, som har stået i forreste række i kampen mod den moderne revisionisme af enhver afskygning, som til stadighed har forsvaret marxismen-leninismens renhed og på den basis fortsat og styrket opbygningen af socialismen og proletariatets diktatur og forhindret alle forsøg på at forvandle det socialistiske Albanien til et revisionistisk, kapitalistisk land, og igennem denne heroiske kamp har forhindret socialismens udslettelse som system på trods af imperialismens og revisionismens forenede og uafbrudte angreb. Forlaget Arbejderen har i den forløbne periode udgivet en række centrale marxistisk-leninistiske værker af den største aktualitet for hele den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse af den fremragende marxist-leninist Enver Hoxha, førstesekretær for Albaniens Arbejders Parti. Det drejer sig om så centrale værker som Imperialismen og revolutionen, Den jugoslaviske selvforvaltning – en kapitalistiske teori og praksis, Betragtninger over Kina 1 og 2 (Uddrag), Eurokommunisme er antikommunisme, såvel som erindringsbøgerne Med Stalin og Hrus-

tjoviterne. I den kommende periode vil DKP/ML sikre udgivelsen af Enver Hoxhas udvalgte værker i adskillige bind, såvel som udgivelsen af yderligere enkeltværker. Endvidere vil den ajourførte udgave af Albaniens Arbejdets Partis Historie såvel som andet materiale fra dette parti blive udgivet på dansk.

I den forløbne periode har DKP/ML også udgivet en række centrale partidokumenter såvel som pjecer og lignende, som behandler forskellige aspekter af partiets linie og politik. I den kommende periode vil sådanne dokumenter, bøger og pjecer blive udgivet i større antal og i endnu større oplag. Dette er en afspejling af partiets stadig mere konkrete undersøgelser og analyser af den nationale og internationale klassekamp, såvel som den stadig mere detaljerede udarbejdelse af dets linie på forskellige felter.

Vores propaganda og agitation må behandle revolutionens og klassekampens problemstillinger i marxismen-leninismens lys, på en omfattende, konkret og levende måde og undgå alle tendenser til skematisme og stereotypi.

Partiets teoretiske tidsskrift Partiets Vej er begyndt at udkomme regelmæssigt med fire numre årligt. Det afspejler og behandler en lang række aspekter af klassekampen i Danmark og verden i dag, fører en omfattende kamp for at klarlægge det virkelige indhold af socialismen og proletarietets diktatur, som systematisk forvrænges af borgerskabet og revisionisterne, ligesom det bringer analyser og dokumenter fra den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse. Det teoretiske tidsskrift er ikke et organ for studerekammeret, hvortil den marxistisk-leninistiske teori henvises, sådan som maoisterne opfatter et teoretisk tidsskrifts funktion, men det behandler de samme aktuelle problemer i klassekampen, partibygningen osv., som f.eks. centralorganet, men er i stand til at gøre dette på en endnu mere omfattende og dybtgående måde. I løbet af kongresperioden vil hyppigheden af udgivelsen af Partiets Vej blive yderligere øget.

Vores centralorgan Arbejderen begyndte at udkomme hver fjortende dag ved partiets stiftelse. Det var en betydelig sejr for os, et udtryk for partiets stadige vækst, da vi i marts 1981 kunne gå over til udgivelsen af Arbejderen som ugeavis. Centralorganets indhold og kvalitet såvel som dets tekniske produktion er til stadighed blevet forbedret; det afspejler stadig bedre partiets omfattende og alsidige virksomhed i forhold til arbejderklassen og øvrige arbejdende masser, afslører nådesløst det kapitalistiske systems fallit og de reformistiske og revisionistiske partiers

forræderi. Det har udviklet et omfattende system af arbejderkorrespondancer, som til stadighed må blive forbedret. Arbejderen sikrer, at marxismen-leninismens stemme til stadighed bliver hørt og udbredt i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende masser, og derved opfylder det stadig bedre den rolle, som kollektiv organisator, propagandist og agitator, som Lenin tildelte det kommunistiske partis centralorgan. Naturligvis er Arbejderens og den øvrige marxistisk-leninistiske presses omfang og oplag stadig beskedent, målt mod den borgerlige presses og propagandamediers millionoplag og daglige påvirkning af hele arbejderklassen og også målt med omfanget af den socialdemokratiske og revisionistiske presse og propadanda.

Ikke desto mindre lyder marxismen-leninismens stemme klart gennem Arbejderen og den øvrige kommunistiske presse om alle begivenheder og udviklinger af betydning til vejledning af partiets, arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers daglige og langsigtede kamp. Det er en permanent opgave for hele partiet at sikre styrkelsen af indholdet af Arbejderen, dets afspejling af partiets stadig voksende alsidige aktiviteter, såvel som en stadig større udbredelse og distribution af centralorganet.

Partiets 2. kongres stiller det som en kampopgave inden den næste kongres at realisere Arbejderens overgang til dagblad. Skabelsen og udbredelsen af et marxistisk-leninistisk dagblad vil være en historisk sejr for arbejderklassen, et overordentlig væsentligt skridt henimod realiseringen af partiets rolle som leder og organisator af arbejderklassens kamp for socialismen.

Den kommunistiske presse i øvrigt, Kampens Ungdom, Studenten, de forskellige bedriftsaviser og lokalaviser, som partiets lokalafdelinger og celler udgiver, er ligeledes blevet forøget i omfang og kvalitet. Denne udvikling må fastholdes og yderligere udbygges. En særlig indsats må der gøres for at forbedre omfanget og hyppigheden af bedriftsaviserne på de vigtigste industriarbejdspladser, som er i stand til at gribe konkret ind i og vejlede arbejderne i de situationer, som opstår i deres daglige kamp, såvel som føre partiets politik ind på disse arbejdspladser.

Gennem hundredtusinder af uddelingsaviser, løbesedler og flyveblade gør partiet sin politik og synspunkter i almindelighed såvel som i konkrete, aktuelle kampspørgsmål kendt i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende masser. Virkningen af denne konstante propaganda og agitation, af de korrekte stillingtagender og anvisninger, som den udtrykker, må ikke undervurderes og vil til stadighed udgøre en vigtig side af partiets virksomhed, ligeså lidt som nødvendigheden af en syste-

matisk uddannelse og udvikling af partiets propagandister og agitatorer må undervurderes. En særlig opmærksomhed må vies udviklingen af den mundtlige agitation, som udviser betydelige svagheder, også i forhold til den skriftlige propaganda og agitation, som spiller for dominerende en rolle i den samlede agitationsvirksomhed.

DEN SOCIALISTISKE REALISME – PROLETARIATETS MODGIFT MOD BORGERSKABETS DEKADENTE KUNST OG KULTUR

For at korrumpere arbejdermasserne og ikke mindst ungdommen spreder borgerskabet systematisk sin dekadente, reaktionære, arbejderfjendske massekultur, som er pornografisk, chauvinistisk, imperialistisk og fascistisk, og udgør et led i USA-imperialismens krigsforberedelser, dens angreb på og kulturelle aggression imod andre folk og nationer, som det danske imperialistiske bourgeoisie allierer sig med. Samtidig spreder borgerskabet sin finkultur, sin elitekultur, modernismen, som fremstilles som 'progressiv' og 'revolutionerende', men hvis indhold ikke er mindre massefjendsk og reaktionært end den åbenlyst reaktionære massekultur. Karakteristisk for imperialismens kunst og kultur er, at den er idealistisk, metafysisk, fjernet fra virkeligheden og folkets kamp. Det er opløsningen, forfaldets og dekadencens 'kunst'. Borgerskabet og imperialismen anbringer kunstnerne og de intellektuelle i en blindgyde, hvor virkeligheden opløser sig, hvor mennesket bogstaveligt talt placeres i en skraldespand.

Kunsten og kulturen indtager en central plads i kampen om masserne, fordi et folk uden kunst og kultur er et folk uden ånd, sløvet, fordummet og nemt at undertrykke. Derfor betragter det marxistisk-leninistiske parti kunsten og kulturen som en vigtig kampfront, som tænder og hjul i det revolutionære maskineri.

For os, som kæmper under kapitalismens betingelser, gælder det om at gøre litteratur og kunst til et middel for at skabe et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur. Den proletariske kunst og kultur er en uadskillelig del af hele den proletariske revolutions sag.

Arbejderklassens parti tilbyder forfatterne og kunstnerne en helt anden og ærefuld rolle end den, som imperialismen tilbyder dem: at tage del i den verdensomspændende kamp mellem socialisme og kapitalisme, mellem fremskridt og reaktion, mellem det forrådnende og dekadente gamle og det unge, nye, som vokser frem af klassekampen. Al kunst og kultur har et klassepræg, det tjener bestemte klasseinteresser. Den kunst, som skabes af arbejderklassens forfattere og kunstnere må blive til våben i arbejderklassens kamp, den må tjene til at opdrage denne i revolutionens ånd, til at rive sløret af det kapitalistiske system og dets lakajer, til at udvikle og hærde de revolutionære kvaliteter i arbejderklassen som et led i forberedelsen af revolutionen. Vi er imod skribenter, som ikke tager parti, som angiveligt holder sig 'neutrale' i klassekampen, som ikke åbent sætter deres virksomhed i proletariats og fremskridts tjeneste. Vi følger princippet om proletarisk partiskhed i litteratur og kunst.

Den socialistiske realisme er det princip og den metode, som proletariats parti og dets forfattere og kunstnere følger, dvs. beskrivelsen af virkeligheden i dens revolutionære udvikling, af den fremvoksende proletariske kamp og modningen af revolutionen. Den danske arbejderlitteratur, og socialistisk realismes kunst er inde i et nyt og frugtbart opsving, i en ny rig periode som i begyndelsen af århundredet, da Martin Andersen Nexø beskrev proletariats vågnende klassebevidsthed, eller i 30'erne, da forfattere som Harald Herdal og Hans Kirk viste kommunismens og revolutionens vej i deres værker. De danske arbejderforfattere og kunstnere har en rig national og international tradition at støtte sig på i udviklingen af deres kunst, som kendetegnes ved sin intime forbundethed med arbejderklassens og folkets kamp, ved at den er national i sin form, men international, socialistisk i sit indhold.

Også på dette felt skiller vandene sig: mens den borgerlige, imperialistiske kunst bliver stadig mere bevidst i sin reaktionære karakter og indhold, bliver arbejderforfatterne stadig mere militante, gør sig fri af reformistiske og revisionistiske illusioner, gør op med det fade surrogat, som disse opportuniste fremlægger: grå beskrivelser af den lidende arbejderklasse, og beskriver i stedet for den kæmpende arbejderklasse, som er ved at vågne til bevidsthed om sin historiske mission og kald. Dette kommer også til udtryk i sammenslutningen af proletariske kunstnere, blandt andet omkring tidsskriftet Kulturkampen.

Vort parti vil fortsat aktivt støtte udviklingen og udbredelsen af en litteratur og kunst, baseret på den socialistiske realisme, ligesom vi under-

støtter kampen for bevarelsen af udviklingen af den folkelige, progressive kultur imod USA-imperialismens ideologiske aggression og bourgeoisiets og Socialdemokratiets angreb på denne indenfor musikkens, folkedansens, billedkunstens og andre områder.

At trække et klart og bevidst skel på alle felter til borgerskabets og revisionismen, også på alle felter af kunstens og kulturens område, er en overordentlig vigtig opgave i opdragelsen af de arbejdende masser til at indtage et konsekvent standpunkt for den kommende omvæltning.

DET KOMMUNISTISKE UNGDOMSARBEJDE - ET SPØRGSMÅL AF FØRSTERANGS BETYDNING

Fra partiets første dag har det viet en betydelig opmærksomhed imod ungdommen og dens kommunistiske opdragelse. Stiftelsen af et kommunistisk ungdomsforbund under partiets politiske ledelse, men organisatorisk selvstændigt, blev opstillet som en central opgave ved den første kongres. Dette afspejler ungdommens overordentlig betydningsfulde rolle i revolutionen. Alle erfaringer viser, at ungdommen er en væsentlig kraft i denne. Under den nazistiske besættelse af Danmark var i det i betydeligt omfang ganske unge mennesker, som fyldte frihedskæmpernes rækker, og som med den største heroisme forsvarede arbejderklassens og folkets sag.

I kampen for stiftelsen af det kommunistiske parti, som stod på dagsordenen siden DKP's revisionistiske degeneration, har den kommunistiske ungdom også spillet en overordentlig stor rolle. Oprettelsen af Kommunistisk Ungdomsforbund i 1980, året efter partiets stiftelse, var en stor sejr for partiet og for den marxistisk-leninistiske og revolutionære ungdom. KUF stillede sig som opgave at udvikle sig som en kommunistisk masseorganisation for arbejderungdommen og den øvrige arbejdende ungdom, for at sikre ungdommens opdragelse i revolutionens ånd og sikre dens opbakning bag det marxistisk-leninistiske parti.

Denne opgave er på ingen måde ligetil at løse. For det første manglede den marxistisk-leninistiske bevægelse i Danmark erfaring i udviklingen af et kommunistisk arbejde blandt de brede ungdomsmasser, fordi dette felt blev forsømt igennem 60'erne og 70'erne. For det andet udgjorde

ungdomsarbejdet et af de vigtigste og mest fremgangsrige felter for det revisionistiske DKP's arbejde gennem 70'erne, hvor det lykkedes at samle store dele af den klassebevidste arbejderungdom i DKU, som det også lykkedes at sikre sig kontrollen over en række af ungdommens masseorganisationer som LLO, LOE, LAK/DGS og andre. Til gengæld reduceredes Socialdemokratiets ungdomsorganisation bogstavelig talt til intet. I den sidste tid har SFU påbegyndt et mere aktivt ungdomsarbejde.

Ungdommen i dag udsættes for et overordentligt stærkt pres fra borgerskabet og USA-imperialismens side, for et kontinuerligt ideologisk-politisk-kulturelt angreb, som har til formål at passivisere og korrumpere den, få den til at degenerere og holde sig væk fra revolutionens vej. Under den nuværende krises betingelser stilles ungdommen over for valget mellem at tilpasse sig systemet, slide for en uddannelse med udsigt til et job – ligegyldigt hvilket – såfremt den ikke rejser sig i protest – eller at 'vende systemet ryggen', 'melde sig ud af samfundet', lave 'oprør', farve håret, stikke sikkerhedsnåle i kinderne og tilsvarende barbari, som fremstilles som 'progressivt' og 'revolutionært', men som ikke retter sig imod og ikke kan rette sig imod den herskende klasse, som sidder sikrere ved magten, hvis ungdommen splittes i klikker, der gennemfører sådanne 'revolter'.

Der gøres et stort nummer ud af at overbevise den unge generation om, at den ikke må interessere sig for politik. Til dette formål betegnes den som NÅ-generationen, som passiv, som ligegyldig overfor klassekampen. Eller der spekuleres i ungdommens angivelige højredrejning, et nyt 'ungdomsoprør' fra det yderste højre. Alt dette er demagogi for at forme virkeligheden efter de magthavendes ønsker. Kendsgerningerne er, at ungdommen går til kamp for sine rettigheder, for arbejde og uddannelse, for boliger, for højere løn, osv. I mange store byer er den arbejdsløse ungdom gået til kamp for ungdomshuse, men er blevet mødt med politiknipler og tåregas.

Det er det kommunistiske ungdomsforbunds store opgave at sikre, at ungdommens kamp forbinder sig med arbejderklassens kamp, at den ledes af denne og følger denne klasses store målsætninger: revolutionen og socialismen. Kun ved at forbinde sig med arbejderklassen og dets marxistisk-leninistiske parti kan ungdommens kamp få en rigtig retning, blive styrket og konsolidere sig og blive den militante revolutionære kraft, som den potentielt udgør.

KUF har siden sin stiftelse opnået væsentlige fremskridt med hensyn

til dannelsen af en stabil, ledende kerne, i opbygningen af arbejdet på landsplan, med hensyn til udviklingen af arbejdsformer- og metoder, som ikke er kopieret efter partiets, men i overensstemmelse med dets særlige rolle og opgaver. Det giver en høj prioritet til den kommunistiske opdragelse af sine medlemmer, en opdragelse, som ikke kun er teoretisk, men først og fremmest gennem at forbinde sig med ungdomsmassernes kamp for deres rettigheder, hvor ungkommunisterne spiller en stadig større rolle gennem deres dristige initiativer og aktioner for at forene ungdommen i disse kampe og løsrive dem fra anarkismens, revisionismens og trotskismens indflydelse.

Samtidig led KUF betydelig skade gennem indflydelsen fra den højre-opportunistiske, kapitulationalistiske strømning, som var medvirkende til at skabe en situation, hvor organisationen ikke konsekvent fulgte sin revolutionære linie, men i stedet ofte optrådte på en zigzagkurs, der ikke kunne føre til positive resultater. Overvindelsen af den højreopportunistiske strømning indflydelse har medvirket til at revolutionære situationen i KUF, til at øge dets selvtillid og handlekraft i væsentligt omfang. Fra at være et relativt svagt led i den kommunistiske bevægelses kæde stiller denne kongres det som sin opgave at sikre, at det kommunistiske ungdomsarbejde bliver et solidt og stålhardt led i denne, den vigtigste reserve for det marxistisk-leninistiske parti med hensyn til fremtidige kadrer til partiet og en ledende kraft blandt de brede ungdomsmasser.

Hertil kræves også en styrkelse af forbindelserne mellem partiorganerne og ungdomsforbundets organisationer, sådan at partiets ledende rolle, dets hjælp og vejledning til ungdomsforbundet bliver væsentligt forbedret.

Hvor KUF i første række koncentrerer sit arbejde ind imod arbejderungdommen, den arbejdsløse ungdom såvel som den ældste del af skoleungdommen og rejser den til kamp for deres vigtige interesser, opdrager dem i en revolutionær og militant ånd gennem revolutionære aktioner, udvikles ungdomsforbundets arbejde i et hurtigt tempo. Ungdommens store revolutionære interesse og energi må udnyttes som en faktor til også at sikre udviklingen af revolutionær vedholdenhed og politisk og organisatorisk fasthed. Vort parti er modstander af, at den kommunistiske ungdomsorganisation udvikler sig til en formløs organisme uden disciplin, hvor demokratisk centralisme er et fremmedord og ikke et militant organisationsprincip, som gennemsyrrer hele organisationens arbejde og driver det fremad, at den bliver til en fritidsorganisation, en diskussions- og underholdningsklub, ligesom vi er modstandere af, at

den udvikler sig til et særligt 'ungdommens kommunistiske parti', der kopierer partiet med hensyn til arbejdsopgaver og -metoder. Begge dele undergraver i praksis partiets ledende rolle og det korrekte forhold mellem det kommunistiske parti og ungdomsorganisationen.

Det er af særlig betydning, at ungdomsforbundet styrker sit arbejde blandt arbejderungdommen, såvel ungarbejderne som lærlingene og de hundredtusinder af arbejdsløse unge med midlertidigt beskæftigelsesarbejde eller uden disse foranstaltninger, for at styrke ungdomsforbundets rækker med mange nye ungkommunister såvel som for at sikre, at arbejderungdommen, hvis udsigter er overordentligt dystre, ikke henfalder til passivitet eller bliver et offer for desperation, eller vildføres til druk og narkomani, til bøllevæsen, eller bliver ofre for fascistiske demagoger, som søger at fiske i oprørt vande, men tværtimod bliver den militante kraft, som revolutionens sag forlanger.

For at lette arbejderungdommens overgang til revolutionære positioner udarbejder ungdomsforbundet en taktik, som tager sigte på at mobilisere ungdomsmasserne til kamp for deres interesser, herunder også dannelsen af forskellige former for aktionskomiteer, bevægelser o.lign. omkring centrale spørgsmål for ungdommens kamp, ligesåvel som ungdomsforbundet arbejder indenfor de eksisterende masseorganisationer for unge, ikke mindst de faglige organisationer.

Der er i den forløbne periode blevet taget skridt til at udskille ungdomsforbundets arbejde blandt dele af den intellektuelle ungdom, først og fremmest studenterungdommen ved universiteter og højere læreanstalter samt ved de såkaldte mellemuddannelser, for at give dette arbejde særlige organisatoriske rammer gennem forberedelsen til oprettelsen af MLS, Marxistisk- Leninistisk Studenterforbund, som allerede arbejder aktivt ved de fleste universiteter og en række andre steder. Stiftelsen af studenterforbundet vil finde sted i løbet af 1982.

At udskille et marxistisk-leninistisk studenterforbund som en selvstændig kommunistisk organisation, som står i samme forhold til partiet som KUF, betinges dels af de særlige opgaver, som stiller sig i kampen om studenterungdommen, dels af den kendsgerning, at der er meget store forskelle på den studerende ungdoms situation og den øvrige ungdoms. F.eks. er den gennemsnitlige alder på de højere læreanstalter 25-26 år, studierne ofte af 8-10 års varighed, osv. Udskillelsen af et særligt studenterforbund vil både øge mulighederne for et mere omfattende kommunistisk arbejde blandt studenterungdommen såvel som øge

KUF's muligheder for at trænge endnu dybere ind i arbejderungdommen og den øvrige arbejdende ungdoms masser.

Blandt den studerende ungdom udtrykkes samtlige de forskellige politiske strømninger, som kæmper mod hinanden i dag, hvad der betinges af de studerendes sociale sammensætning og deres stilling. At en særlig marxistisk-leninistisk organisation nu kan opbygges blandt de studerende er også et udtryk for styrkelsen af den marxistisk-leninistiske bevægelse og dens indflydelse, også hos den intellektuelle ungdom.

I 60'erne og 70'ernes begyndelse hævdede Socialdemokratiet og borgersekretariatet, at universiteternes og de højere læreanstalters klasserekruttering var ændret, at det var muligt også for børn fra arbejderklassen at opnå de højeste uddannelser, blot de var 'tilstrækkeligt velbegavede'. Virkeligheden ser anderledes ud. Nu som før hindrer økonomiske og andre årsager arbejderungdommen i at gennemføre en videregående uddannelse. Unge med en arbejderbaggrund, der gennemfører en højere uddannelse udgør et forsvindende mindretal, som til stadighed reduceres under krisen. De studerendes klassebægtende baggrund og stilling, såvel som karakteren af den borgerlige uddannelse fjernet fra livet, udvikler intellektualistiske, individualistiske og lignende træk hos dem, som giver grobund for en betydelig revisionistisk indflydelse, for troen på den 'fredelige vej', på anarki og spontanitet. VS og dette partis forskellige fraktioner øver en betydelig indflydelse på de højere læreanstalter. Sære akademiske retninger og strømninger, forskellige trotskistiske og andre tendenser har en god grobund på universiteterne, som tilmed fremmer en særlig 'universitetsmarxisme', der afgørende retter sig mod den levende marxisme-leninisme. At gennemføre og forstærke kampen mod disse særlige revisionistiske strømninger er en vigtig opgave for MLS. Den noget bredere sociale sammensætning på de såkaldte mellemuddannelser er en faktor, som letter arbejdet for de marxistisk-leninistiske ideers indtrængen blandt disse studerende. Den særlige opgave, som det marxistisk-leninistiske studenterforbund står overfor at løse, er at knytte den progressive del af intelligentsiaen, en betydelig del af studenterungdommen til arbejderklassen og dens mål, til marxismen-leninismen og det kommunistiske parti.

UDVIKLINGEN AF DEN REVOLUTIONÆRE FAGOPPOSITION

I Danmark har bevarelsen af borgerskabets magt været nært forbundet med dets kontrol over LO-fagbevægelsen, som den har forvandlet til sit instrument, til et våben, som sættes ind mod arbejderklassens økonomiske og politiske kamp. Den såkaldte 'enhedsfagbevægelse', hvis kerne udgøres af LO-apparatet, er et redskab for Socialdemokratiet og på enhver måde bundet fuldstændigt til dette. Uden LO's direkte og indirekte medvirken var gennemførelsen af den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik i denne form umulig. LO-apparatet er integreret som et uofficielt, men faktisk eksisterende led i den kapitalistiske statsmagt. Sammensætningen af forskellige 'tre-parts'-organer repræsenterende statsmagten, arbejdskøberne og LO, er en betydningsfuld realitet, såvel på statsligt som kommunalt plan. Disse korporative træk udvikles til stadighed.

Den socialdemokratiske fagbevægelse har sammen med den borgerlige statsmagt skabt et helt sæt af regler, indskrænkninger og begrænsninger, som er nedfældet i lovgivningen og i LO-forbundenes statutter, der igen rækker helt ned til de mindste afdelinger og klubber på arbejdspladserne, som binder denne til et institutionaliseret klassesamarbejdssystem, til sikringen af borgfred på arbejdspladserne, som i praksis har udhulet strejkeretten, arbejderklassens vigtigste kampvåben i den daglige kamp, til ingenting.

Denne reformistiske fagbevægelse, som helt og holdent tjener borgerskabets interesser, baserer sig på arbejderaristokratiet og det faglige bureaukrati, som er utroligt opsvulmet. Gennem et omfattende tillidsmandssystem, som udgør en af bastionerne for disse reaktionære fagforeninger, gennem et udbygget skolings- og uddannelsessystem skaber LO en række kadrer til gennemførelsen af borgerskabets politik i arbejderklassen.

Hele dette reaktionære faglige apparat er blevet historisk udviklet og opbygget for at kunne varetage sin rolle i borgerskabets tjeneste. Da arbejderklassen i slutningen af forrige århundrede første gang skabte sine fagforeninger, var det som klassekamporganisationer, for at føre den økonomiske og politiske kamp imod borgerskabet, som løftestænger i kampen for socialismen. Socialdemokratiets tidlige, historiske forræderi mod socialismen forvandlede i begyndelsen af århundredet fagforeningerne til instrumenter for klassesamarbejdspolitikken og lagde der-

med grunden til den nuværende udvikling af fagforeningerne som en integreret del af den kapitalistiske statsmagt; til, at de har antaget og antager en stadig mere åben reaktionær karakter; til en stadig reduktion af de få demokratiske træk, som fandtes tidligere, især i de lokale afdelinger og klubberne; til udviklingen af en pålidelig kaste af velnærede faglige bureaukrater, som mæsker sig på de arbejderes bekostning, som de formodes at skulle tjene.

Men indretningen af LO-apparatet og den socialdemokratiske fagbevægelse til det gennemført reaktionære værktøj for bourgeoisiet, som det er i dag, har aldrig forløbet ad en lige vej, uden kamp. For ved siden af og i modsætning til den reformistiske fagbevægelse har der altid eksisteret en revolutionær fagbevægelse, en revolutionær linie, som vendte sig imod det reformistiske forræderi og som kæmpede for, at fagbevægelsen skulle vælge klassekampens vej og indskrive revolutionens og socialismens sag på sit banner. Disse traditioner har dybe rødder tilbage til tiden for fagforeningernes oprettelse, til tiden før første verdenskrig, hvor det socialdemokratiske fagforeningsapparat enenu ikke var fuldt udviklet og konsolideret. De har rødder tilbage til mellemkrigstiden, hvor den revolutionære faglige opposition, som ledtes og opbyggedes af det daværende kommunistiske parti, DKP. Den revolutionære fagbevægelses og den revolutionære faglige oppositions opgave har altid været at vinde de brede arbejdermasser for en klassekampslinie, for revolutionen og socialismen og isolere de socialdemokratiske faglige ledere og tilintetgøre deres indflydelse over arbejdermasserne. Som følge af DKP's degeneration og dets nedsynken til en forsonlig linie overfor det socialdemokratiske classesamarbejde og de reaktionære socialdemokratiske faglige ledere, manglede den revolutionære opposition, som bestandig udvikledes blandt de klassebevidste arbejdere, ikke mindst i sværindustrien, en klar ledelse og et klart perspektiv, men førtes til stadihed til rådne kompromis'er med det reaktionære faglige apparat. Udviklingen af den faglige opposition gennem 60'erne og 70'erne, i sammenhæng med skærpelsen af udbytningen og tempoet på arbejdspladserne og i takt med udviklingen og uddybningen af den nuværende kapitalistiske krise, stod og står overfor mange vanskeligheder, mange fælder og faldgruber. Den måtte føre kamp ikke bare mod LO-toppen og det socialdemokratiske apparat, men også mod den socialdemokratiske-revisionistiske alliance (først og fremmest opbygget af DKP og også SF), som var og er en snart formel, snart uformel realitet indenfor den såkaldte enhedsfagbevægelse. DKP's store forræderi i 1956 mod

200.000 strejkende og demonstrerende arbejdere, som gik til kamp mod den socialdemokratiske regerings overenskomstpolitik, gentoges under majstrejkerne i '74.

I disse skærpede situationer træder den socialdemokratiske-revisionistiske alliance i fagbevægelsen tydeligt frem. I årevis søgte DKP at inddæmme den voksende oppositionelle bevægelse gennem skabelsen af det såkaldte Formandsinitiativ, der ved forskellige lejligheder og i forskellige forklædninger er blevet genoplivet op gennem '70'erne. Denne gruppe revisionistiske fællestillidsmænd (fortrinsvis DKP'ere, men også SF'ere og såkaldte venstresocialdemokrater) har i tilspidsede situationer, som ved majstrejkerne, såvel som ved gennemførelsen af kriseforlig og ved overenskomstsituationen opkastet sig som en selvbestaltet 'situationens generalstab', der baseret på tillidsmandssystemet, tillidsmandskonferencer, osv. har set det som sin opgave at forhindre, at disse situationer løb ud af kontrol, udviklede sig til opgør med Socialdemokratiets forræderiske politik, såvel som regeringspartiet og fagbevægelsen selv. Denne formidable fjende af en virkelig revolutionær fagbevægelse og en militant fagopposition er blevet assisteret af de forskellige opportunistiske og revisionistiske partier og grupperinger, såsom VS, KAP, SAP og andre, som har skabt perspektivløse 'oppositionsgrupper', 'arbejdspladsringe' o.lign., hvis formål er at forhindre de klassebevidste arbejderes overgang til virkelige klassekampssituationer, til organiseret kamp mod det socialdemokratiske og revisionistiske forræderi.

På denne baggrund var skabelsen af RFO – Den Revolutionære Fagopposition – i 1980 et historisk skridt for udviklingen af den revolutionære fagbevægelse. Med RFO er der blevet skabt et revolutionært modcentrum til LO-toppen og de revisionistiske formandsinitiativer, som kæmper for at forene den klassebevidste opposition og udvikle den revolutionære fagbevægelse.

RFO er ikke nye, alternative fagforeninger, for sådanne ville i den aktuelle situation blot føre til de revolutionære kræfters fuldstændige isolation fra de brede arbejdermasser. Det er et instrument til at styrke oppositionen indenfor LO-fagbevægelsen, til at organisere den og give den en klar politisk og faglig indretning. Men det er samtidig mere end blot en forening af lokale oppositioner indenfor de enkelte fagforeninger, som er opbygget efter og har klare elementer af det snævre laugssystem i sig. Det er en opbygning af den revolutionære faglige opposition, som i første række tager sit udgangspunkt i samlingen og organiseringen af den faglige opposition på hele den givne arbejdsplads, af alle revolutio-

nære og klassebevidste arbejdere uden hensyn til fagskellene. Samtidig går RFO i spidsen for udviklingen af den revolutionære opposition indenfor den enkelte klub, afdeling og forbund. RFO arbejder såvel indenfor som udenfor de socialdemokratiske fagforeninger, med hovedvægten lagt på arbejdet indenfor disse, blandt arbejdsløse, uorganiserede og ekskluderede.

Fra sin start har RFO søgt at give arbejderklassens kamp en revolutionær retning, den er gået ind med anvisninger, med organisations- og mobiliseringsarbejde på en konsekvent kamplinie i forbindelse med udviklingen af arbejderklassens strejkebevægelse i forbindelse med overenskomsterne i vinteren 80-81 osv. Den har afsløret LO-toppens og LO-apparatets karakter, et reformistisk og revisionistisk forræderi, såvel som arbejdet for at styrke udviklingen af de konkrete kampe til sejrriege aktioner og for at udvikle og konsolidere den klassebevidste opposition politisk og organisatorisk. Dette har naturligt nok udløst en massiv hetz imod RFO og dets medlemmer fra det socialdemokratisk-revisionistiske kor, som ikke er mindre end under den såkaldte kineserhetz, med eksklusjoner, forfølgelser, fyringer og sortlistning af RFO-aktivister såvel som sympatisører. Dette har imidlertid ikke været i stand til at forhindre, at RFO's indflydelse i arbejderklassen og ikke mindst på de større virksomheder konstant er blevet forøget. RFO udvikler en smidig og principfast, men usekterisk taktik, som letter de klassebevidste arbejderes organisering i RFO.

DKP/ML's holdning til arbejdet i de reaktionære fagforeninger er klar. Det revolutionære faglige arbejde må ikke isoleres fra de brede masser, der er organiseret i disse fagforeninger. Hovedvægten af arbejdet må lægges blandt masserne organiseret i de reaktionære fagforeninger. Den socialdemokratiske fagbevægelse i Danmark har en overordentlig høj organisationsprocent på næsten 80%. Sekteriske paroler om at 'vende fagforeningerne ryggen', eller 'opbyg alternative fagforeninger' ville føre til ubodelig skade for den revolutionære fagbevægelse. Ligeledes afviser vi ikke at opstille til tillidsmands- eller andre faglige poster. Tværtimod kæmper vi for at erobre klubberne, afdelingerne osv. Dette gør vi for at lamme den socialdemokratiske fagbevægelse som et instrument i borgerskabets hænder, for at ødelægge dette farlige våben. Vi har ingen illusioner om at erobre LO-apparatet eller omforme LO-fagforeningerne til revolutionære kamporganisationer, eller til at vende denne reaktionære fagbevægelse den anden vej, mod borgerskabet og Socialdemokratiet, sådan som alle oportuniste og revisionister hævder, det kan gø-

res. De historiske erfaringer viser, at dette ikke er tilfældet, at LO-apparatet til stadighed vil udgøre et reaktionært centrum til sabotage af og knægtelse af arbejderklassens kamp. Udviklingen af den revolutionære fagbevægelse kan kun ske gennem at sprænge de love, regler og begrænsninger, som den borgerlige statsmagt og de reaktionære LO-ledere har påtvunget arbejderne, sådan som det er tilfældet ved hver eneste vild strejke, som altid udvikler sig på trods af og imod de reaktionære faglige lederes vilje og modstand.

De reaktionære fagforeninger har af borgerskabet fået til opgave at inddæmme arbejderklassens kamp og begrænse den til enkelte økonomiske krav og fordringer. Den socialdemokratiske fagbevægelse roser sig af at have sikret en reallønsofgang gennem 60'erne og 70'erne, udlignet lønforskellene mellem faglærte og ufaglærte, mænd og kvinder osv. Alt dette er forvrængninger og demagogiske løgne, som benytter de formelle lønstigninger til at 'bevise', at der skulle have været tale om en reallønsofgang. Sandheden er, at reallønnen generelt set uafbrudt er faldet og i kriseårene ekceptionelt hurtigt under indtryk af den kæmpe-mæssige arbejdsløshed. LO-toppen har medvirket til udarbejdelsen af den socialdemokratiske, reaktionære krisepolitik, aktivt forhindret udviklingen af modstanden mod denne i arbejderklassen, forhindret en organisering og mobilisering af de arbejdsløse osv. Samtidig har de fremført ideen om ØD eller overskudsdeling som en patentmedicin på det kapitalistiske samfunds onder sammen med en mere radikal retorik imod det kapitalistiske system, som de tjener. ØD eller overskudsdeling har intet med øget arbejderindflydelse at gøre, men er simpelthen en ny form for aflønning, som skal tjene til at gøre arbejderne interesseret i det givne firmas overskud, til at øge den borgerlige og småborgerlige privatejendomsmentalitet blandt arbejderne. I spørgsmålet om krigsforberedelserne søger LO-lederne og de revisionistiske faglige ledere at fremstille sig som progressive, for freden; samtidig støtter de en udbygning af våbenindustrien og krigsforberedelserne under påskud af, at det skaber flere arbejdspladser.

De øgede vanskeligheder ved at sikre sig kontrollen over arbejderklassen, som LO's formand, Thomas Nielsen, gang på gang har refereret til i sine appeller til de politiske ledere om at 'løse arbejdsløshedsproblemerne og andre centrale problemer, før det er for sent', skaber en overordentlig gunstig situation for udviklingen af den revolutionære fagopposition, for at fremme bruddet med den reformistiske og revisionistiske indflydelse.

Et overordentlig væsentligt moment i at fremme dette brud er det, at de revolutionære sprænger de snævre økonomiske rammer, som de reaktionære faglige ledere påtvinger arbejderklassens kamp, og konsekvent sammenkæder den økonomiske med den politiske kamp. Sålænge arbejderklassen begrænser sig til at rejse krav om nogle få flere kroner i timen, om kortere arbejdstid, osv., og retter denne kamp ind mod den enkelte kapitalist eller overlader den til forhandlingerne mellem LO-fagforbundene og deres arbejdskøber-modparter uden at stille spørgsmålstegn ved den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik som sådan, ved den kendsgerning, at arbejderklassen tilbydes kanoner i stedet for smør, ved classesamarbejdsorganismernes funktion og LO's rolle, kan LO-apparatet og især revisionisterne tilmed selv bringe arbejderne på gaden til protester og demonstrationer for at skabe indtryk af, at de leder arbejderklassens kamp, forsvare dens interesser, at de 'kæmper' mod kapitalen. Sådanne demonstrationer og krav antaster på ingen måde borgerskabets magt eller LO's reaktionære rolle, men tjener til at undergrave og aflede arbejderklassens kamp. Sammenkædningen af den økonomiske og politiske kamp derimod, understøttet af militante aktioner, afslører de reaktionære faglige lederes sande karakter, bidrager til at undergrave deres autoritet og indflydelse blandt arbejdermasserne og isolere dem.

DKP/ML afviser på ingen måde opstillingen af økonomiske krav, selvom sådanne krav også opstilles af socialdemokraterne og især af revisionisterne, som dermed ønsker at fremstå som forsvarere af arbejderklassens daglige interesser. Vi afslører den type økonomiske krav, som i virkeligheden er borgerskabets ønsker om løntilbageholdenhed og lignende, alle disse såkaldte 'realistiske' krav, der tager udgangspunkt i at berige borgerskabet på arbejderklassens bekostning. Den kapitalistiske produktionsmåde betyder, at arbejderklassen kun kan tilkæmpe sig virkelige lønforbedringer på profittens bekostning. Samtidig opstiller vi ikke 'overbudskrav' i forhold til revisionisterne, hvis de opstiller visse rigtige krav, men afslører deres hensigter med opstillingen af disse og fremlægger de rigtige metoder til at kæmpe dem igennem og organiserer kampen for deres gennemførelse. Vi er for opstillingen af brede krav, som kan mobilisere arbejderklassen til kamp, for at organisere massekampagner omkring sådanne krav, som i deres indhold konfronterer det kapitalistiske system og den borgerlige krisepolitik.

KVINDERNE – EN VIGTIG KRAFT I REVOLUTIONEN

Den voksende forarmelse af arbejderklassen og af bondemasserne tvang i løbet af 60'erne og 70'erne hundredtusinder af kvinder ud på arbejdsmarkedet. Det er den materielle baggrund for det opsving i kampen for kvindernes ligestilling, som fandt sted i denne periode. Samtidig er det en kendsgerning, at for de ufaglærte arbejderfamilier såvel som husmands- og småbondefamilier har kvindens arbejde, heltids- og deltids, altid været en nødvendig forudsætning for opretholdelsen af familien. Dette har ikke ændret kvindernes stilling som en permanent arbejdskraftsreserve for kapitalen, som kastes ind i og trækkes ud af produktionen efter konjunkturerne, og dermed også rammes i overordentligt stort omfang af massearbejdsløsheden i dag.

Den såkaldte 'nye kvindebevægelse', som udviklede sig og kom til udtryk blandt andet i rødstrømpebevægelsen, tog sit udgangspunkt ikke i arbejderkvindernes tilværelse og livssituation, men i de intellektuelle kvinders situation, og tilmed i livssituationen for borgerskabets kvinder. Hvor arbejderklassens kvinder lider under den dobbelte undertrykkelse og udbytning, som kvinde og som arbejder, og derfor søger en udvej af dette åg i den fælles kamp med sine mandlige kammerater imod de fælles fjender, det kapitalistiske bourgeoisie, oplever kvinderne fra borgerskabet og de øvre lag af intelligentsiaen sin fjende som manden. Det er ham, der står i vejen for deres muligheder, for de intellektuelle kvinder er det konkurrenten, som uanset kvalifikationer får de største karrieremuligheder.

Det er på denne sociale baggrund, at de ideologiske og politiske strømninger, som den borgerlige og småborgerlige feminisme udviklede sig, som udnævnte manden til at være hovedfjenden, som parallelt med den borgerlige strømning i ungdomsoprøret, der søgte at sætte generationerne op imod hinanden, opflammede til en uforsonlig kamp mellem kønnene, og som i forlængelse af dette gik ind for en nedbrydning af familien i almindelighed, for oprettelsen af storfamilier, af lesbiske forhold osv. Den borgerlige og småborgerlige feminisme anser spørgsmålet om kvindernes underordnede og sekundære stilling i samfundet som et spørgsmål, der er uafhængigt af klasseforholdene, af det rådende kapitalistiske samfundssystem. Den rejser spørgsmålet om ligestilling for kvinderne som et spørgsmål, der er adskilt fra og uafhængigt af klassekampen.

Som et resultat af den feministiske strømningens vækst er der igennem de sidste årtier gennemført en lang række revisioner af lovgivningen, som formelt tilkender kvinderne lige rettigheder og ligestilling med manden. Men dette har ikke fjernet de eksisterende uligheder; det har ikke på mindste måde forbedret kvindernes stilling. Tværtimod er de arbejdende kvinders vilkår til stadighed blevet forværret, lønforskellene øges, arbejdsløsheden rammer kvinderne særlig hårdt, i praksis eksisterer der ikke muligheder for lige adgang til uddannelser; kvinderne rammes af det intensiverede arbejdstempo i produktionen, af den voksende mangel på vuggestuer og daginstitutioner; aldrig har den ideologiske undertrykkelse, spredningen af pornografi og prostitution været mere udbredt. Alle de formelle rettigheder, som kvinderne er blevet tilkendt, viser sig ikke at være det papir værd, som de er skrevet på, fordi kvindernes uligestilling er den direkte konsekvens af den herskende kapitalistiske samfundsorden, som anvender kvinderne som en arbejdskraftsreserve, der kan rykkes ud og ind af arbejdsmarkedet efter kapitalens behov, og som samtidig bærer hovedbyrden ved familiens reproduktion.

Derfor er kvindernes ligestilling og frigørelse fuldstændig knyttet sammen med revolutionens og socialismens sejr. Uden denne er virkelig ligestilling og frigørelse utænkelig, for kun det socialistiske samfund er i stand til at sikre kvinden de muligheder for arbejde og den samfundsmæssige organisering af det trivielle husarbejde, som gør arbejderkvindernes liv til en forbandelse. Kun ved at gå ind i kampen imod de fælles udbyttere og undertrykkere under arbejderklassens ledelse – mod imperialismen, bourgeoisiet og al reaktion – kan de arbejdende kvinder sikre sig og sine børn en bedre fremtid.

Den borgerlige og småborgerlige feminisme, som har indgået et ægteskab med de forskellige varianter af den moderne revisionisme, har tilføjet arbejderkvindernes og de øvrige arbejdende kvinders – og dermed også arbejderklassens kamp – betydelig skade. På trods af borgerskabets åbenlyse understøttelse af feminismen og dens organisationer, er denne reaktionære ideologiske indflydelse i stærk tilbagegang ligesom dens organisationer, som rødstrømpebevægelsen og andre befinder sig i opløsning først og fremmest som resultat af, at deres virkelige arbejderfjendske og kvinde-fjendske indhold er blevet stadig tydeligere og som følge af den omfattende kamp, som den proletariske kvindebevægelse under ledelse af marxist-leninisterne, har ført imod den. Men den moderne revisionismes strømninger er blevet stadig mere aktiviseret og udgør hovedfaren for udviklingen af den proletariske kvindekamp.

Kvindefronten er i færd med at udvikle sig til en bred masseorganisation for de arbejdende kvinder, som gennem et omfattende ideologisk, politisk og organisatorisk opdragelsesarbejde og gennem en lang række militante og revolutionære aktioner anviser de brede kvindemasser kampens og revolutionens vej, arbejderklassens vej. Ved en korrekt og dristig enhedstaktik er det lykkedes for Kvindefronten, der tog initiativ til 8. marts-bevægelsen, at skabe landsomfattende demonstrationer på kvindernes internationale kampdag, som rejser arbejderkvindernes og de øvrige arbejdende kvinders centrale kampkrav, at rejse kvinderne til kamp mod den kapitalistiske kriseoffensiv, for arbejde, for ligeløn, imod de sociale nedskæringer, imod de imperialistiske krigsforberedelser, osv. Kvindefestivallen i august 81 i København, som samlede 25.000 mennesker, var et udtryk for den styrkelse af den proletariske kvindebevægelse, som har fundet sted, for dens stadig dybere koncentration omkring arbejderkvinderne og deres krav og kamp, og for krisen for den feministiske og revisionistiske kvindebevægelse.

Med de stadig øgede angreb på kvinderne, med udbredelsen af en stadig mere kvindefjendsk og reaktionær ideologi, som sigter på at få kvinderne tilbage til kødgryderne, til at adskille dem fra klassekampen, må Kvindefrontens aktiviteter til stadighed udvikles i dybden og bredden, således at de store traditioner fra arbejderkvindernes kamp, fra Demokratiske Kvinders Verdensforbund, før denne organisation blev et instrument for sovjetrevisionisterne, atter bliver en realitet og yderligere forstærkes.

Kvindernes nære tilknytning til familien, til børnene, gør, at spørgsmålet om børnenes situation, som under den kapitalistiske krise til stadighed forringes, ligger dem dybt på sinde og er en kilde til stadig bekymring. Opdragelsen af børnene i revolutionens ånd, til værdige og klassebevidste arbejdere, er en opgave, som det marxistisk-leninistiske parti, KUF og Kvindefronten arbejder for at finde organiserede former til løsningen af.

Kvinderne udgør en overordentlig vigtig reserve for revolutionen. Dette bevises af alle revolutioners historie, og det bevises også af vort eget lands historie, hvor kvinderne gav et overordentlig vigtigt og uundværligt bidrag til den antifascistiske befrielseskamp. Uden at de brede masser af arbejdende kvinder mobiliseres til kamp for revolutionen, er socialismens sejr utænkelig. Vort partis linie og taktik i forhold til mobiliseringen og organiseringen af kvindemasserne tager sit udgangspunkt i dette.

SOCIALISMEN MÅ SEJRE IKKE BARE I BYERNE, MEN OGSÅ PÅ LANDET

Med stiftelsen af Landbofronten i efteråret 1981 er der for første gang siden begyndelsen af 30'erne skabt en progressiv, politisk organisation, som samler landarbejderne, husmændene, småbønder og småfiskere til kamp for deres interesser i alliance med arbejderklassen, imod de fælles fjender: imperialismen og bourgeoisiet, imod den store agrarkapital og reaktionen på landet, imod bankerne, kredit- og hypoteksforeningerne, som udpiner og udplyndrer de arbejdende bønder.

Socialdemokrater, revisionister og trotskister har alle forkastet marxismen-leninismens princip om arbejderklassens strategiske alliance med de fattige på landet i revolutionen og kampen for socialismens opbygning. For alle disse forrædere udgør bønderne een stor reaktionær masse; i realiteten anvender dem til deres egne formål, for at undergrave revolutionen, borgerskabets og fascisternes teorier om 'det enige landbrug', 'landbrugets fællesinteresser', 'landets kamp mod byen' forstået som kamp mod arbejderklassen osv.

For marxist-leninisterne er spørgsmålet om revolutionens og socialismens sejr ikke blot et anliggende, som angår storbyerne, ikke blot et anliggende for de industrielle centre. Socialismen må og kan opbygges sejrrikt såvel i by som på land. På trods af afvandringen fra landet og den kendsgerning, at hundredtusinder af landarbejdere siden begyndelsen af 50'erne har måttet forlade deres hjemegn for at søge arbejde i storbyerne, er Lenins analyse af landbrugsspørgsmålet i de kapitalistiske lande stadig gyldig, hvor han konkluderer, at landbrugsproletariatet (landarbejdere, tyende, osv.), halvproletarer (halvt landbrugere, halvt lønarbejdere) samt småbønderne (dvs. små landmænd, der ejer eller forpagter så beskedne jordlodder, at de ikke behøver leje fremmed arbejdskraft) »tilsammen udgør flertallet af landbefolkningen i alle kapitalistiske lande. Derfor er der fuld sikkerhed for den proletariske omvæltnings succes, ikke bare i byerne, men også på landet«.

Med udgangspunkt i landarbejderne, den mest revolutionære klasse på landet, søger det marxistisk-leninistiske parti at organisere landbefolkningens flertal imod storbønderne, de kapitalistiske brug og gods-ejerne, som udgør de vigtigste borgerlige klasser og lag på landet, udbytterne af landproletariatets sved og blod, et centrum for reaktion og fascisme.

Overfor de mellemstore bønder – dvs. de bønder, som er i stand til at akkumulere kapital og undertiden anvende lejet arbejdskraft – fører det marxistisk-leninistiske parti en politik for neutralisering, for at gøre det neutralt i kampen mellem proletariat og bourgeoisie.

Traditionelt har godsejerne og storbønderne udgjort en højborg for den sorteste reaktion, fra Estrups godsejerdiktatur i slutningen af forrige århundrede, over mellemkrigstidens LS-bevægelse og intime forbindelser med det danske og tyske nazistparti, frem til i dag, hvor de samme kredse, ofte i nær forbindelse med det fascistiske Fremskridtsparti, i LR80, LFO osv. søger at manipulere småbøndernes desperation over landbrugskrisen til en kamp mod arbejderklassen, til en stødtrop for den fascisme, ligesom de søger det samme med middelbønderne og fiskerne.

De overordentlig store vanskeligheder ved organiseringen af landarbejderne, for slet ikke at tale om halvproletarer, husmænd og småbønder, afholder ikke marxist-leninisterne fra at udvikle de former og måder, som er nødvendige til dette formål. I dag, som følge af reaktionens og fascisternes vedvarende manipulation, fraværet af det kommunistiske arbejde på landet gennem et halvt århundrede, og den kulturelle og åndelige efterblivenhed på landet, udgør heller ikke de klasser og lag på landet, som har objektiv interesse i socialismen og revolutionen, en revolutionær kraft, selvom også betydelige dele af de fattige små på landet under frihedskampen kæmpede som patrioter. Ejendomsbesiddermentaliteten er at naturlige grunde vidt udbredt og gennemsyrrer landbefolkningens liv. Men ikke bare landarbejderne er uden den mindste udsigt til at blive selvejere, også halvproletarerne, småbønderne og tilmed dele af middelbønderne er fuldstændigt i lommen på bankerne, på foderstofkompagnerne og de øvrige forarbejdnings- og forhandlingsled, som udplyndrer sliderne på landet.

Mange illusioner breder sig blandt disse lag, som søger at finde en udvej fra den kritiske situation, de befinder sig i, utopiske ideer af forskellige typer, nye former for andelsbrug, o. lign., ideer om nationalisering af jorden og forpagtning fra staten under forskellige former, 'fuld grundskyld', osv., det er en heksekedel, som afspejler den opbrudssituation, som eksisterer, efter at de gyldne løfter, der blev givet til småbrugerne i forbindelse med Danmarks medlemskab af EF, helt er brudt sammen.

DKP/ML fortæller åbent de fattige på landet, halvproletarerne, husmændene og småbønderne, at kun en socialistisk revolution under arbejderklassens ledelse vil være i stand til at sikre landets materielle og

kulturelle opblomstring ved at tilintetgøre godsejernes og storbøndernes ejendom på landet. Oprettelse af statsbrug på de tidligere godser og storbedrifter, og de små brugs frivillige sammenslutning til kooperative brug er vejen til en lykkelig fremtid for flertallet af landbefolkningen. Kun socialismen kan fjerne antagonismen mellem land og by, som til stadighed skærpes under kapitalismen, og gradvis fjerne forskellene mellem disse.

FOLKEFRONTEN MOD KRIG, REAKTION OG FASCISME

Også i Danmark er modstanden i brede dele af befolkningen mod supermagternes krigsforberedelser, imod de aggressive militærblokke, NATO og Warszawapagten, voksende. Men den såkaldte fredsbevægelse er i væsentligt omfang blevet manipuleret af kræfter, som ikke retter slagene imod de virkelige krigsanstiftere, imod de to supermagter og deres militære blokke, men tværtimod fungerer som afledere mod folkenes vrede mod disse forbryderiske fjender, som truer med at udløse atomkrigens uhørte katastrofe for menneskeheden. I fredsbevægelserne handler pro-NATO-kræfter, først og fremmest i Socialdemokratiet, kræfter som forsvarer Warszawapagten og den anden imperialistiske supermagt, først og fremmest DKP, religiøse, pacifistiske og andre opportunistiske og revisionistiske kræfter, som gør deres til at forhindre, at kampen mod krigen bliver militant og revolutionær, at den retter sig imod de virkelige krigsanstiftere, imod det danske imperialistiske borgerskab, som deltager i krigsforberedelserne, og at denne kamp tilmed udvikler sig til en motivkraft for den socialistiske revolution. Sådanne organisationer som Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed, bevægelser som den såkaldte Fredsmarch, der blev til på initiativ af socialdemokrater, revisionister og andre, forsøger at spænde modstanden mod krigsforberedelserne for supermagternes vogn, gøre den til et springbrædt for 'nedrustningsforhandlinger' mellem supermagterne, til et instrument for oprettelsen af såkaldte 'atomfri zoner', etc. Sovjetrevisionisternes planer om 'atomfri zoner' i forskellige områder af verden, garanteret af supermagterne, er et forsøg på at styrke denne supermagts stilling overfor sin rival, og at afvende slagene fra folkenes kamp for freden bort fra sig selv.

Ideen om et 'atomvåbenfrit Norden' er blevet en hovedparole for den socialdemokratisk-revisionistiske-pacifistiske fredsbevægelse. Den nyder støtte hos Socialdemokratiet, hos de revisionistiske og opportunistiske partier, hos partier som de Radikale, blandt religiøse kræfter og andre. Når hele dette brogede bundt af fjender af arbejderklassen støtter denne parole, så er det, fordi den udgør et stort bedrag. For det første er dens forudsætning supermagtsgarantier, som hverken er det papir værd, de evt. ville blive skrevet på, og den ville tjene til at svække de nordiske folks årvågenhed og vagtsomhed overfor disse fjender. For det andet antaster den ikke på mindste måde den alliancepolitik eller de krigsforberedelser, som det danske imperialistiske bourgeoisie deltager i. Tværtimod opstilles dette demagogiske slogan i forskellige varianter, som forudsætter utallige nye runder af 'sikkerhedsforhandlinger' mellem supermagterne sammen med alle de tilsvarende, der kun har bidraget til at øge usikkerheden i Europa og Norden, i modsætning til at styrke kampen mod Danmarks medlemsskab af NATO, for at forhindre at fredsbevægelsen bliver en kraft, som retter virkelige slag mod det danske bourgeois politik såvel som 'magtbalancen' mellem de to supermagter. Dette afslører, hvem ophavsmændene til dette slogan er, og hvis interesser de tjener, nemlig de to supermagter og deres allierede, og forklarer også eksistensen af en alliance mellem Socialdemokratiet og DKP-revisionisterne i dette spørgsmål.

Folkefronten mod Krig, Reaktion og Fascisme/Forberedende Komiteer, som blev stiftet i august 81, og som er i færd med at opbygge lokale organisationer rundt om i landet i forberedelse af en egentlig stiftende konference i 82, har fra sin start rejst kampen mod begge supermagter og deres aggressive militærblokke og samtidig konsekvent rejst parolen Danmark ud af NATO – NATO ud af Danmark, som er den eneste rigtige orientering for udviklingen af en slagkraftig bevægelse mod krigsforberedelserne. Krigsfaren stammer ikke fra nogle særlig farlige våben, sådan som pacifisterne hævder, men fra det imperialistiske system, som afføder krigen. Den kamp, som må udvikles mod disse krigsforberedelser, må være militant, den må være konkret, rette sig imod de konkrete skridt, der gennemføres, såsom planerne om placering af NATO-depoterne, de øgede forsvarsbudgetter, osv.

Folkefronten blev til og udtrykker en bred politisk strømning, som ønsker en konsekvent kamp mod begge supermagter, imod Danmarks medlemsskab af NATO, ligesom den mobiliserer til aktiv kamp mod fascismen og al reaktion. I overensstemmelse med sin karakter og formål

søger den at organisere og mobilisere brede kredse i by og på land, af arbejdere, småbønder, ungdommen, progressive intellektuelle og andre til kamp-mod disse store trusler. Samtidig med, at Folkefronten opbygges med og har denne brede folkelige karakter, har også en række forskellige progressive politiske organisationer og grupper sluttet op om Folkefrontens virksomhed. Den søger samtidig at tage en række initiativer, som tjener til at forene de masser, som tager del i eller ønsker at tage del i kampen mod krigen, og som letter deres brud med den socialdemokratisk-revisionistisk-pacifistiske indflydelse, som præger en række forskellige såkaldte fredsorganisationer.

Samtidig med, at Folkefronten opbygger sin virksomhed blandt forskellige klasser og lag og forskellige progressive politiske kræfter, retter den hovedopmærksomheden imod arbejderklassen, som udgør hovedkraften i enhver virkelig progressiv og revolutionær folkelig bevægelse. Den søger at udløse arbejderklassens initiativ også i kampen mod krigsforberedelserne og bryde igennem den isolation fra denne vigtige kamp, som socialdemokrater og revisionister prøver at påtvinge arbejderklassen.

MASSEORGANISATIONERNE ER PARTIETS LØFTESTÆNGER

Hvor partiet udgør arbejderklassens fortrap, dets ledelse, er hele dette system af revolutionære masseorganisationer, som partiet har opbygget eller støttet, absolut nødvendige instrumenter for at fremme proletariats og de øvrige arbejdende massers organisering, deres mobilisering og kampkraft. Disse organisationer er uundværlige led for en fremgangsrig kamp mod kapitalen. De udgør løftestænger for partiets politik, som de bringer ud i de dybeste masser af det arbejdende folk og opnår indflydelse også der, hvor partiets direkte indflydelse ikke når hen. Tilsammen bidrager de til at styrke gennemførelsen af partiets politik, til at lette gennemførelsen af kampagner omkring konkrete krav og opgaver, som betinges af de forskellige omstændigheder. Disse masseorganisationer har en fuldstændig anden karakter end de 'græsrodsbevægelser', som VS og andre gør sig til fortalere for. I disse og gennem disse organi-

sationer gør partiets store organiserende kraft sig gældende, som bidrager til at forme arbejderklassens og de øvrige arbejdendes bevidsthed og kampkraft, som styrker deres disciplin og højner evnen til at tænke og handle på en revolutionær måde. Igennem disse masseorganisationer skoles hundreder af arbejderklasseaktivister, af nye ledere og organisatorer, agitatorer og propågangister.

Uanset om masseorganisationerne formelt er underlagt partiets ledelse og en del af den marxistisk-leninistiske bevægelse eller de formelt er partiløse, gør partiets ledelse sig gældende overalt som en retningsgivende, formende og organiserende kraft, som til stadighed højner deres ideologisk-politiske niveau og styrker dem i bredden og dybden. I modsætning til de organisationer, som venstresocialisterne, feministerne og andre desorganiserende elementer anbefaler, og som går i opløsning og bliver ineffektive, fordi de fungerer på ultrademokratisk vis, uden virkelig ledelse og retning, uden reelt indre demokrati, og hvor de lokale organisationer eller bevægelser sættes op imod organisationen eller bevægelsen som helhed, fungerer disse organisationer som helstøbte organisationer, der er i stand til at gå i takt, i stand til at gennemføre opgaver, som rækker udover lokale småsager, som har karakter af mere omfattende kampagner indenfor det område, som de dækker, eller på tværs af deres områder. Hver især indgår de som led i den samlede revolutionære kampfront, som et uundværligt led blandt andre ligeså uundværlige led.

Det er kun partiets ledelse, som er i stand til at sikre, at disse organisationer hver for sig og tilsammen kommer til at spille den rolle, som tilkommer dem, fuldt ud, som kan bringe dem i anvendelse og udvikle dem harmonisk, i sammenhæng med hinanden og klassekampens almindelige udvikling.

Derfor rettes der også til stadighed angreb mod partiets ledelse af fronter og masseorganisationer, som tager sigte på at svække og undergrave denne, at få forskellige umodne eller dårlige elementer i disse organisationer til at rejse kamp mod partiet. Også i masseorganisationerne foregår der en intern klassekamp, som partiet må føre på en korrekt måde, principfast, men smidigt, i forståelse af, at medlemmerne i masseorganisationerne naturligt nok let kan påvirkes af den borgerlige og revisionistiske hetz og pres, som gennemføres mod marxismen-leninismen og revolutionen i almindelighed og mod partiet og den givne organisation i særdeleshed, men uforsonligt overfor elementer, som af klassefjenden

sendes ind for at desorganisere masseorganisationerne, eller uforberedeligt opportunistiske eller desorganiserede elementer.

Ud fra ønsket om at skabe enhed i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende, som er opsplittede på grund af revisionisternes og opportunisternes spalter-virksomhed, og på basis af forræderiske 'enhedstilbud' fra revisionisternes side, er der undertiden opstået en vis usikkerhed blandt nogle medlemmer af disse organisationer, der ikke har kunnet gennemskue de demagogiske revisionistiske kneb. Et sådant pres var f.eks. Kvindefronten udsat for i forbindelse med Kvindefestivallen 81, hvor DKP-revisionisterne lovede guld og grønne skove, tilbød aktivister fra deres kvindeorganisationer, tilsagde støtte fra forskellige fagforeninger, som de kontrollerede – og i det hele taget sjakrede med deres medlemmer – uden at stille nogensomhelst betingelser, andet end den ene, at Kvindefestivallen i sit grundlag ikke skulle rejse kampen mod begge supermagter, mod både NATO- og Warszawapagten. Tilsvarende gennemførtes en omfattende hetz mod Kvindefronten og partiet i forbindelse med dette arrangement fra feministerne, som erklærede, at det politiske grundlag var for snævert, savnede masseopbakning, var 'dogmatisk', 'stalinistisk' etc. Alle disse argumenter blev dristigt fejtet til side, og kvindefestivallens succes blev samtidig et lammende nederlag for disse revisionistiske og feministiske organisationer. Masseorganisationerne må være handlekraftige og tage dristige initiativer, hvor de trodser det revisionistiske og opportunistiske kor.

Partimedlemmerne, som arbejder i masseorganisationerne, må der som alle steder gøre sig fortjent til massernes tillid og arbejde for at højne disse organisationers niveau henimod partiets niveau og sikre, at de nærmer sig partiet og frivilligt stiller sig under dets ledelse. De revolutionære masseorganisationer må samtidig styrke deres egen profil og identitet, øge tempoet i deres virksomhed, sådan at det kommer til at svare overens med de objektive muligheder for deres udvikling, som faktisk eksisterer.

PARTIET SOM ORGANISATOREN AF ARBEJDERKLASSENS OG DE ØVRIGE ARBEJDENDE MASSERS ENHED

Uden at opnå arbejderklassens enhed, og på basis af denne arbejder-

klassens hegemoni over de øvrige allierede klasser og lag, enheden blandt de partiløse, arbejdende masser, vil revolutionen være umulig. Et af de væsentligste aspekter ved revolutionens forberedelse er skabelsen af arbejderklassens enhed og på basis af den folkelige enhedsfront imod det kapitalistiske system og dets lakajer.

Det marxistisk-leninistiske parti udgør kernen i skabelsen af denne enhed, dens organisator, ligesom masseorganisationerne og fronterne under partiets ledelse udgør uundværlige instrumenter til skabelsen af denne. Imidlertid arbejder partiet ikke blot igennem disse masseorganisationer, men også i masseorganisationer under borgerskabets, reformisternes eller revisionisternes ledelse, såfremt disse organisationer har en virkelig massekarakter, med henblik på at udvikle enheden omkring partiets revolutionære politik og taktik, for at isolere de reformistiske og revisionistiske ledere og deres indflydelse over masserne.

For skabelsen af proletariatets enhed, for udviklingen af massebevægelsen, som ofte er under indflydelse af eller direkte ledes af reformistiske eller revisionistiske kræfter, er en principfast enheds- og alliancepolitik nødvendig. Det marxistisk-leninistiske parti afviser ikke enhver form for alliancer med andre politiske kræfter, men søger og skaber sådanne alliancer, som tjener til at udvikle den revolutionære massebevægelse, som tjener til at svække reformisternes og revisionisternes indflydelse og øge partiets indflydelse over masserne.

Fra forskellige opportunistiske kræfters side bliver der drevet en hensynsløs demagogi omkring skabelsen af 'enhed på venstrefløjen' eller 'arbejderklassens aktionsenhed' o.lign., som kommer til udtryk som forsøg på samarbejde mellem revisionistiske organisationer, et samarbejde skabt på topplan. Det 'besnærende argument' lyder, at sådanne alliancer skal skabes omkring visse centrale krav, som man kan blive enige om, mens de principielle uoverensstemmelser vedrørende andre spørgsmål skal gemmes til side. For sådanne alliancers skyld kræves det 'blot' af marxist-leninisterne, at de forener sig med forsvarere af socialimperialismen i et fælles 'angreb' på USA-imperialismen, for der er enighed om f.eks. kravet om 'USA ud af El Salvador!' mens kampen mod den sovjetiske socialimperialisme skal sættes tilside, fordi der er uenighed om kravet 'USSR ud af Afghanistan!' Denne form for 'aktionsenhed', som forskellige opportunister propaganderer, har intet med revolutionær aktionsenhed at gøre, der er tale om en revisionistisk og opportunistisk enhed, som skader udviklingen af arbejderklassens kamp.

DKP/ML kan samarbejde med, sådan som vi har gjort på forskellige tidspunkter, forskellige politiske grupperinger eller fraktioner af forskellige partier omkring bestemte formål; men vi vil ikke indgå nogen form for alliancer med lederne af de socialdemokratiske og revisionistiske partier, som udgør arbejderklassens fjender, som partiet til stadighed kæmper for at afsløre og isolere.

For at udvikle arbejderklassens enhed er det nødvendigt at rette kampen imod såvel Socialdemokratiet og LO-toppen, imod den socialdemokratisk-revisionistiske alliance, som er en konstant realitet i den ene eller anden form, såvel som imod de forskellige revisionistiske partier, som bedrager, forråder og spalter arbejderklassen.

Vi kan ikke bekæmpe den sovjetiske socialimperialisme ved at alliere os med pro-NATO-kræfter, ligeså lidt, som vi kan bekæmpe USA-imperialismen ved at alliere os med kræfter, som er for Warszawapagten og den sovjetiske socialimperialisme. Disse partier og organisationer er ikke, uanset hvor meget de skilter med at være 'anti-imperialister' og 'for freden' nogen kraft mod krigen, de er pro-imperialister og krigsophidsere.

Ligeså lidt er de socialdemokratiske og revisionistiske partier virkeligt antifascistiske partier, selvom de i ord kan fordømme den fascistiske fremmarch, som de selv skaber betingelserne og grobunden for, og som de fremmer gennem deres classesamarbejdslinie og sabotage af enhver revolutionær kamp eller bevægelse.

Når der er tale om alliancer med progressive, anti-imperialistiske kræfter, må det naturligvis gælde, at disse kræfter virkelig er anti-imperialistiske, ikke bare i ord, men i gerning.

De revisionistiske organisationer udnytter den såkaldte 'aktionsenhed' eller 'enhedspolitik' til at fremme deres egne beskudte formål, for at forhindre en virkelig revolutionær enhed i arbejderklassen, fordi denne enhed ville feje dem bort. De spalter, mens de skriger om enhed.

Det er vores partis erfaring, at alliancer med den moderne revisionismes partier ikke bare er principielt forkastelige, men også praktisk unødvendige og skadelige. Når sådanne alliancer anbefales af 'taktiske' grunde, for at 'lette marxist-leninisternes adgang til masserne', er dette et opportunistisk standpunkt. Sådanne kompromis'er og alliancer fører ikke til massernes overgang til det marxistisk-leninistiske parti eller til de revisionistiske partiers isolation, men til, at det marxistisk-leninistiske parti bliver en del af en revisionistisk 'enhed', bliver halehæng til revisionisterne. Ved hjælp af partiets dristige og revolutionære taktik, ved at

gennemføre revolutionære aktioner, som rejser masserne til kampe og aktioner, må det rive initiativet i forhold til massebevægelsen ud af hænderne på de revisionistiske partier og sikre, at det fastholder dette initiativ.

Samtidig holder det marxistisk-leninistiske parti sig ikke udenfor, når Socialdemokratiet eller revisionisterne, som ofte har ledelsen af fagforeningerne eller andre organisationer, kalder masserne på gaderne til protester eller demonstrationer. I sådanne tilfælde går partiet ind i sådanne demonstrationer med dets egne revolutionære paroler og slogans, som er i overensstemmelse med massernes krav og fører deres kamp fremad, som altid med det formål at styrke denne kamp og fremme afsløringen af den revisionistiske politik.

1. maj – arbejderklassens internationale kampdag – har i mange år været et forum for skabelsen af topplans-’aktions’enhed mellem de forskellige revisionister. DKP/ML kæmper for at finde de former, hvorunder den kan få sin militante karakter som manifestation af arbejderklassens enhed i kampen for dens aktuelle og brændende krav såvel som dets langsigtede mål tilbage.

PARTIET OG VALGENE TIL FOLKETING OG KOMMUNALBESTYRELSER

I de tre år, som er forløbet siden partistiftelsen, har der været afholdt 3 valg, to folketingsvalg og et kommunalvalg. Partiets revolutionære taktik overfor samtlige disse valg bestod i opfordring til valgboykot, kombineret med afsløring af parlamentarismen og de borgerlige, reformistiske og revisionistiske partiers reaktionære karakter, med en fremlæggelse af partiets syn på de centrale, nationale og internationale klassekampsspørgsmål og anvisningen af en revolutionær udvej af den kapitalistiske krise. Når partiet opfordrede til boykot af valget, betød det ikke, at det forholdt sig passivt og ligegyldigt til disse, men benyttede denne anledning, hvor den politiske interesse er stærk, til at styrke udbredelsen af partiets revolutionære linie i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende.

Partiets holdning til parlamentarismen, til Folketinget og kommunalbestyrelserne er klar. Disse organer er en del af den kapitalistiske stats-

magt, som i særlig grad har til formål at skabe indtryk af hos masserne, at et borgerligt klassesdiktatur ikke eksisterer her, men at der er tale om et reelt folkestyre. Partiet afslører og bekæmper dette bedrag, ligesom det afslører og bekæmper revisionisternes præken om en 'fredelig overgang' til socialismen via stemmesedlen. Ikke desto mindre er det en kendsgerning, at parlamentariske illusioner er vidt udbredte også i arbejderklassen under indflydelse af den socialdemokratiske og revisionistiske demagogi.

Hvor afsløringen af det parlamentariske bedrag og udviklingen af en strategi og taktik baseret på forberedelsen af en voldelig omstyrtelse af det borgerlige klassesdiktatur og oprettelsen af proletariatets diktatur, som tilsidesætter de borgerlige parlamentariske organer, er et principspørgsmål for det marxistisk-leninistiske parti, så er spørgsmålet om holdningen til opstilling til det enkelte valg et konkret, taktisk spørgsmål. Partiet afviser ikke principielt opstilling til eller deltagelse i folketings- eller kommunalvalg. Det betragter og vil altid betragte deltagelsen i det parlamentariske arbejde som en underordnet side af sin virksomhed. Og det vil aldrig betragte parlamentet som andet end en talerstol, som kan benyttes til at fravriste arbejderklassen og masserne deres parlamentariske illusioner, som kan indgå som et underordnet led og felt for den alsidige forberedelse af revolutionen.

Når partiet ikke har deltaget i de folketingsvalg og det kommunalvalg, som er blevet afholdt i perioden, og i stedet opfordret til valgboykot, skyldes det den kendsgerning, at partiet ikke ville have kunnet opstille til disse valg uden at tilføje selve opbygningen af partiet og dets forbindelser med de arbejdende masser betydelig skade, fordi partiet simpelthen ikke havde styrke nok til både at løse denne grundlæggende opgave og samtidig gennemføre det omfattende arbejde, som deltagelse i folketingsvalg betyder. Der er samtidig en række andre grunde, heriblandt sikkerhedspolitiske, som har gjort sig gældende i denne forbindelse.

I takt med partiets vækst og konsolidering åbnes der muligheder for også at påbegynde et arbejde med henblik på opstilling til folketings- og kommunalvalg, som bør iværksættes i løbet af den kommende kongresperiode. Et sådant arbejde vil åbne mulighed for en endnu større udbredelse af partiets politik og revolutionære standpunkter.

For borgerskabet og dets reformistiske og revisionistiske agenter er kun et parlamentarisk parti et 'rigtigt' parti. De søger at skabe det indtryk, at kun stemmetallene ved valget er afgørende for et givet partis

styrke. Ved valgene overgår de hinanden med gyldne løfter, som bliver lagt på hylden ligeså snart de er overstået igen. Disse partier opbygges og finansieres af borgerskabet, eller dele af dette, såvel som af udenlandsk imperialisme for at varetage disses interesser, hvorunder deres 'parlamentariske styrke' bliver en vigtig del af dette. I realiteten er disse partier, som opbygges som vælgerpartier, isolerede fra arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser, som de hævder at repræsentere.

Det marxistisk-leninistiske parti nærer ingen illusioner af denne art om betydningen af 'parlamentarisk styrke', og det forveksler ikke parlamentsrepræsentation, endsige en større eller mindre sådan, med spørgsmålet om forbindelse med arbejderklassen eller evnen til at lede dens kamp for sine kort- og langsigtede interesser.

For de borgerlige og revisionistiske partier er parlamentsfraktionen alt, og hvis der eksisterer en valgt partiledelse, betyder den intet, men er underlagt parlamentsfraktionen i eet og alt. For det leninistiske parti forholder tingene sig omvendt: parlamentsfraktionen ser det som et redskab for udførelsen af partiets politik på linie med de øvrige partiorganisationer, og altid underlagt partiets og dets centralkomites ledelse. Den kommunistiske bevægelses erfaringer viser samtidig, at det er nødvendigt med en overordentlig streng kontrol med parlamentsfraktionens arbejde, eftersom det pres som lægges på marxist-leninisterne i sådanne organer er ekceptionelt stort, atmosfæren omkring disse kapitalistiske institutioner korrumpierende og giftig.

I forbindelse med opstilling til folketings- og kommunalvalg afviser DKP/ML ikke principielt deltagelsen i valgforbund med andre politiske kræfter, såfremt dette kan bidrage til udformningen og styrkelsen af arbejderklassens enhed og enhedsfronten mod den kapitalistiske kriseoffensiv, de imperialistiske krigsforberedelser og den reaktionære og fascistiske opmarch. Men partiets afviser at deltage i opbygningen af revisionistiske såkaldte 'socialistiske fælleslister' og andre typer valgalliancer på lokalt såvel som landsplan, som tager udgangspunkt i skabelsen af opportunistisk enhed, som til syvende og sidst retter sig imod det marxistisk-leninistiske partis konsekvente strategi og taktik for kampen imod, afsløringen og elimineringen af den moderne revisionisme og dens organisationer til betydningsløse sekter.

I forbindelse med partiets eventuelle opstilling til folketingsvalg og andre valg vil hetzen imod såvel som de konkrete anslag mod partiet blive overordentlig skærpet. Borgerskabet ønsker ikke at stille parlamentet til rådighed som en talerstol for de revolutionære. Derfor har det

gennemført spærrereglen på 2 procent, som det overvejer at forhøje med yderligere nogle procent. Ligeså lidt ønsker det at stille deres borgerlige propagandaapparat, radio og TV og andre medier, til rådighed for det marxistisk-leninistiske parti, som det til stadighed vil søge at forhindre adgang hertil på forskellig vis. Naturligvis kan disse situationer udnyttes på revolutionær vis til afsløring af den bedrageriske karakter af parlamentarismen og det såkaldte folkestyre.

Når partiet deltager i valgkampe, gør det det ikke for med ethvert middel at sikre sig repræsentation i de parlamentariske organer. Det er på vagt overfor og afviser økonomistiske og andre tendenser til at forlade fortrøppens standpunkt og i stedet traske i halen på den spontane bevægelse eller gøre sig følagtig overfor det givne bevidsthedsniveau i arbejderklassen som helhed. Sådanne valgkampe skal bruges til at afsløre de borgerlige og revisionistiske partiers forsøg på at aflede opmærksomheden for arbejderklassens virkelige problemer, fra det kapitalistiske systems fallit, partiets revolutionære taktik tjener til at fremme dets revolutionære linie, bekæmpe parlamentariske illusioner, knytte bedre an til arbejderklassens og massernes kamp, til at udvide og styrke partiets rækker og kontakter.

DET MARXISTISK-LENINISTISKE PARTI OG ARBEJDET I FORHOLD TIL DEN BORGERLIGE HÆR

Et brændende problem for ungkommunisterne såvel som for partiet er arbejdet i forhold til den borgerlige hær, som optager og uddanner de unge fra by og land med det formål at forsvare den kapitalistiske statsmagt og til at være kanonføde for den vestlige imperialismes interesser. Den danske NATO-hær er en integreret del af denne aggressive militæralliance med sine særlige opgaver indenfor denne.

Den borgerlige hær er den kapitalistiske statsmagts vigtigste redskab og afgørende værn. Hæren er kontrarevolutionens væbnede næve; det er ikke et spørgsmål for de revolutionære om at gøre den borgerlige hær til et redskab for revolutionen; dette ville være revisionistisk illusionsmageri, men om at undergrave og ødelægge dette afgørende instrument for kontrarevolutionen.

Til dette formål baserer borgerskabet sig først og fremmest på befalingsmændene, på officerskassen, som uddannes til at tjene borgerskabets interesser og følge dets ordrer imod revolutionen og folkene. Der drives en omfattende demagogi om, at hæren er 'neutral', at dens opgave er at 'forsvare landet' for at skjule dens virkelige klassekarakter og rolle, som et pansret instrument i borgerskabets og kontrarevolutionens hænder, som et værktøj for imperialistisk aggression.'

Da de tyske nazister besatte landet, kæmpede den borgerlige hær ikke til forsvar for de nationale interesser; den kapitulerede. Officerer fra denne hær stod i spidsen for at organisere kampdivisioner til østfronten, imod det socialistiske Sovjetunionen. De officerer, som tilknyttedes England, som havde sine særlige planer i forhold til Danmark efter besættelsen, blev overordentlig velforsynet med våben, som de ikke brugte mod tyskerne, men oplagrede til anvendelse mod arbejderklassen og kommunisterne, hvis der skulle udvikles en revolutionær situation i forbindelse med befrielsen.

På samme måde, som de forskellige efterretningstjenester og politiet dengang var gennemsyret af fascismens ånd og samarbejde med nazisterne, var dette også tilfældet med hæren. Også i dag er disse bastioner for borgerskabets magt gennemsyret af denne reaktionære ånd, samarbejder intimt med USA-imperialismen, ligesom der findes organiserede forbindelser mellem fascistiske grupperinger, som Hetler-banden, efterretningstjenesten og de højere politi- og officerskadrer.

Den borgerlige hærs svaghed ligger i, at det ikke er en fuldstændig professionel hær, men at den i væsentlig grad består af værnepligtige, som kommer fra folkets brede lag i by og på land, som har fælles interesse i revolutionen og socialismen med de øvrige arbejdende masser. Den borgerlige hær isolerer soldaterne fra det øvrige samfund og oprettholder en streng kadaverdisciplin overfor de værnepligtige. Det er det marxistisk-leninistiske partis opgave at udvide denne antagonistiske konflikt mellem officerskassen, som er borgerskabets udøvende hånd, og de menige i takt med udviklingen af en revolutionær krise til det punkt, hvor soldaterne rejser sig til oprør, nægter at følge officerernes ordrer osv.

Arbejdet indenfor den borgerlige hær er naturligvis overordentlig vanskeligt, fordi de fleste borgerlige rettigheder og legale former er afskaffet her. Dette arbejde er hovedsageligt illegalt, men man må også anvende de enkelte legale muligheder, som eksisterer.

I forbindelse med udviklingen af ungdommens protestbevægelser

imod militarismen og NATO-hæren under USAs Indokinakrig i slutningen af 60'erne lettedes adgangen til at blive militærnægter, og det blev en modesag blandt visse dele af den progressive og revolutionære ungdom. Vort parti afviser skarpt enhver opfattelse af militærnægtelse som en progressiv handling. Det er kommunisternes og de revolutionæres pligt at arbejde blandt de menige i hæren, at lære sig våbenbrug der, ligesom det er væsentligt for revolutionen, at arbejderklassen oplæres i våbenbrug der også. Derfor vender vi os også skarpt imod alle forsøg på at afskaffe værnepligten til fordel for en proffessionel hær af lejesoldater.

KLASSEKAMPENS HOVEDFELTER

Partiet koncentrerer i særlig grad sin opmærksomhed mod at udvikle arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers kamp på de følgende hovedfelter:

For det første **kampen mod den kapitalistiske kriseoffensiv for at lade udbyttebetalerne betale krisen**. Det vil sige kampen mod forværringen af arbejderklassens levevilkår imod reallønsfaldet, for højere løn, imod arbejdsløsheden og massefyringerne, mod alle angreb på dagpenge, pensioner og sociale ydelser, imod nedskæringer af budgetterne til sundheds- og sociale- og kulturelle formål; imod prisstigninger, inflation, imod skatteflåningen og i særlig grad imod de inddirekte skatter og afgifter, mod momsen, imod tempoopskrutninger, akkordjageri, for kortere arbejdstid.

For det andet **kampen mod de to imperialistiske supermagter og deres aggressive militærblokkes forberedelser til en ny imperialistisk krig og imod den borgerligt-socialdemokratiske alliancepolitik**. Det vil sige kamp imod NATO-politikken for at få Danmark ud af NATO – NATO ud af Danmark. Kamp imod oprettelsen af de planlagte NATO-depoter; imod enhver form for atomvåben på dansk jord; imod krigsoprustningsbudgetterne, som tilbyder de arbejdende raketter i stedet for brød; for Danmarks udtræden af EF; imod supermagternes ideologiske, politiske, kulturelle og militære aggression, imod imperialismen, kolonialisme og racisme; imod dansk imperialismen og neokolonialisme imod de grønlandske og færøske folk.

For det tredje **kamp mod den tiltagende fascisering af statsapparatet og de fascistiske kampgruppers opmarch.** Det vil sige kamp mod undertrykkelsen af og for udvidelsen af de demokratiske rettigheder; imod skærpelsen af lovgivningen, rettet imod arbejderklassen og det marxistisk-leninistiske parti; imod enhver form for berufsverbot og politiske fyringer; imod blokadecirkulæret og udhulingen af arbejderklassens aktions- og strejkeret; imod den voksende polititerror og dets vold imod arbejdere, ungdom og andre; imod den statslige beskyttelse af de fascistiske kampgrupper, som oprettes; aktiv kamp mod fascismen; forbud mod fascistiske og racistiske organisationer og propaganda.

Som den foregående kongresperiode vil partiet kæmpe for at udvikle disse kampe på trods af socialdemokraternes og de moderne revisionisters sabotage og undergravning. Det vil i særlig grad rettet sin opmærksomhed på at udvikle arbejderklassens centrale rolle i disse kampe, da dette er den afgørende faktor for deres slagkraft.

Kampen mod den moderne revisionisme for marxismen- leninismens renhed og styrkelsen af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse

Kampen til forsvar for den marxistisk-leninistiske doktrins renhed er en permanent kampopgave for de marxistisk-leninistiske partier, for uden at gennemføre denne kamp imod alle forvanskninger af denne revolutionære lære, imod alle forsøg på at revidere den, alle varianter af revisionismen, vil det være umuligt at opbygge det kommunistiske parti som et virkeligt revolutionært fortropsparti, det vil være umuligt at gennemføre den socialistiske revolution og opbygningen af det nye socialistiske samfund vil ikke kunne finde sted.

Opportunismen har altid været borgerskabets følgesvend i dets rasende kamp imod arbejderklassen og socialismen, som marxisterne siden Marx og Engels tid og senere, på Lenins og Stalins tid, før og efter Oktoberrevolutionens sejr, har ført omfattende og frontalt. Marxismen-leninismen er blevet udviklet og styrket gennem denne langvarige kamp.

Efter 2. verdenskrig, hvor den demokratiske og socialistiske lejr skabtes, hvor det imperialistiske og kolonialistiske system befandt sig i en krise som aldrig før, hvor folkenes frigørelseskamp, revolutionen og socialismen bankede på døren overalt i verden, forstærkedes imperialismens koncentration om anvendelsen af revisionismen, revideringen af marxismen-leninismens lære og dens omformning til en borgerlig politisk strømning i arbejderbevægelsen, som tager sigte på at likvidere det virkelige kommunistiske parti, forhindre revolutionen i at komme til udbrud eller sejre og undergrave socialismen, hvor den har sejret og i stedet at genoprette et kapitalistisk system.

Opportunismen og revisionismen har en række rødder og årsager, det er et kompliceret historisk og socialt fænomen. Lenin analyserede opportunismens sammenhæng med imperialismen, med udviklingen af arbejderaristokratiet som et særligt lag i arbejderklassen, der blev bestukket med smulerne fra imperialismens superprofitter og som på denne basis udviklede en linie for classesamarbejde og forsoning med kapitalismen og det kapitalistiske system, som rettede sig imod revolutionen og socialismen. Opportunismen og revisionismen har til stadighed været forbundet med borgerskabets pres imod arbejderklassen og dens kamp.

DEN MODERNE REVISIONISME – ET REDSKAB FOR IMPERIALISMEN OG BOURGEOISIET

Den moderne revisionisme, som en ny international opportunistisk strømning, som adskiller sig fra den gamle revisionisme, socialdemokratismen, opstod under særlige historiske betingelser i tiden omkring 2. verdenskrig som en fjendtlig strømning indenfor den internationale kommunistiske bevægelse. Som den mest magtfulde revisionistiske strømning nogensinde, har den sin egen udviklingshistorie frem til i dag, som også er kendetegnet ved den uforsonlige kamp imod denne strømning, som til enhver tid er blevet ført af kommunisterne imod den.

Den moderne revisionisme opstod først og fremmest som følge af og som en del af imperialismens strategi. I den kritiske situation, som opstod under og efter 2. verdenskrig for det verdenskapitalistiske system, forstærkedes kampen imod socialismen og revolutionen, imod de folke-

demokratiske og socialistiske lande, som oprettedes efter sejren over nazismen og fascismen, og imod den internationale kommunistiske bevægelse, hvis indflydelse overalt i verden var enorm efter 2.verdenskrigs afslutning. Den nye imperialistiske verdensstrategi blev udarbejdet med USA-imperialismen, der efter krigens afslutning påtog sig førerskabet over den kapitalistiske-imperialistiske verden, som dens ledende kraft. Denne strategi, som udvikledes i fælleskab af de imperialistiske magter, baserede sig på af alle kræfter at genskabe deres økonomiske, politiske og militære potentiel, som var blevet stærkt svækket igennem krigen. Ny alliancer og militærpagter som NATO og andre blev oprettet. Den imperialistiske strategis mål var at konsolidere og befæste den kapitalistiske og imperialistiske verden, bevare det kolonialistiske og neokoloniale udplyndringssystem, knuse revolutionen og folkenes frigørelseskampe, inddæmme, undergrave og opløse den socialistiske lejr, som var blevet skabt, for at oprette imperialismens verdensherredømme.

Ved siden af styrkelsen af imperialismens politiske, økonomiske og militære magt under USA-imperialismens førerskab og diktat, satte den imperialistiske verdenstrategi store forhåbninger til gennem at udvikle presset imod den internationale kommunistiske bevægelse og den socialistiske lejr, ved at aktivisere og opmuntre alle de opportunistiske kræfter, at underminere de marxistisk-leninistiske partier og de socialistiske lande indefra og derigennem fremkalde deres degeneration og forfald.

Et omfattende og systematisk arbejde for at undergrave den marxistisk-leninistiske ideologi på alle felter, for at drage arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers bedste elementer bort fra dens indflydelse, fandt sted ved siden af den vanvittige oprustning, atomafpresningen, 'den kolde krig' og de økonomiske blokader mod de socialistiske lande. Hele det massive imperialistiske propagandaapparat blev sat i sving i det antikommunistiske korstogs tjeneste. For at bedrage masserne i de kapitalistiske lande opfandtes teorierne om 'velfærdsstaten', 'den krisefri kapitalisme' osv.

Samtidig opmuntredes alle de forskellige opportunistiske og revisionistiske strømninger, ligesom nye strømninger udkrystalliseredes for at rette hovedangrebet imod proletarietets revolutionære ideologi, marxismen-leninismen, for at gøre den harmløs for borgerskabets magt og værdiløs for arbejderklassen.

De nye revisionistiske retninger, som opstod efter 2. verdenskrig, og som var et resultat af imperialismens pres imod den internationale kom-

munistiske bevægelse fik under ét betegnelsen den moderne revisionisme.

Den moderne revisionisme er ideologisk og politisk en fortsættelse af de gamle socialdemokratiske partier, II Internationales, antimarxistiske teorier, men tilpasset omstændighederne efter 2.verdenskrig. I sin udvikling fra sin start frem til i dag udskilles en lang række retninger indenfor den moderne revisionisme, men uanset hvilken variant, der er tale om, har de det samme ideologiske grundlag, de anvender og tjener den samme strategi, imperialismens og bourgeoisiets strategi, og adskiller sig kun med hensyn til taktikken og formerne for kampen imod marxismen-leninismen, de ægte kommunistiske partier og socialismen.

Under anden verdenskrig optrådte de første moderne revisionistiske strømninger indenfor de kommunistiske partier, først og fremmest i USAs kommunistiske parti med **browderismen** og også i Kinas Kommunistiske Parti, som ophøjede Mao Zedong-tænkningen til det ideologiske grundlag for dette parti; også i de vesteuropæiske kommunistiske partier og andre udvikledes der opportunistiske tendenser, som imidlertid endnu ikke antog karakter af en klar politisk strømning.

Et særligt kendetegn ved den moderne revisionisme er, at det – i modsætning til tidligere revisionistiske strømninger – ofte er **revisionisme ved magten**, at det er den statsbærende ideologi i en lang række tidligere socialistiske lande. Dette gør den til et særligt, nyt våben i bourgeoisiets og imperialismens hænder til undergravelsen af socialismen og revolutionen.

I dag er den moderne revisionisme især kendetegnet ved fire hovedstrømninger, som alle er blevet udviklet efter 2. verdenskrig, nemlig **den jugoslaviske variant af den moderne revisionisme**, titoismen, **den sovjetiske revisionisme**, som udvikledes efter Stalins død af Hrustjov og senere er videreført af Brezhnev, **den kinesiske moderne revisionisme**, der som sit ideologiske grundlag har Mao Zedong-tænkningen, og endvidere **den såkaldte eurokommunisme**, en revisionistisk strømning som udvikledes i en række større vesteuropæiske partier, først og fremmest i de tidligere kommunistiske partier i Italien, Spanien og Frankrig.

Alle disse retninger, som kæmper og splittes indbyrdes, er forenet i en fælles kamp imod marxismen-leninismen, som de betegner som 'stalinisme', dogmatisme osv., mod de marxistisk-leninistiske partier, revolutionen og socialismen. Tilsammen udgør de et overordentlig farligt anslag imod marxismen-leninismen og revolutionen, som har ført til store tilbageslag for socialismen, ligesom de hver især repræsenterer og

har repræsenteret en betydelig fare. Alle disse retninger og strømninger har deres repræsentanter og specifikke udformning i Danmark, tilpasset det danske imperialistiske bourgeois behov og krav, og har øvet betydelig indflydelse i den danske kommunistiske og marxistisk-leninistiske bevægelse, såvel som i arbejderklassen som helhed. De er blevet bekæmpet og bekæmpes til stadighed af marxist-leninisterne i en uforsonlig og vedvarende kamp, i en stor polemik, som ikke vil ophøre, førend disse strømninger definitivt er tilintetgjort.

Den jugoslaviske revisionisme, titoismen, blev den første revisionistiske strømning ved magten. Det var denne strømnings revisionistiske karakter, og ikke Stalins og Kominforms angivelige planer om at krænke Jugoslaviens uafhængighed, der førte til bruddet mellem titoisterne og den internationale kommunistiske bevægelse i 1948. Titoismen, som et redskab i den vestlige imperialismes hænder, satte sig som mål at undergrave ikke bare socialismen i Jugoslavien, som aldrig blev opbygget, men også i de øvrige socialistiske lande. I alle de kontrarevolutionære processer og strømninger, som senere udvikledes i de tidligere socialistiske lande, såvel som indenfor de kommunistiske partier i Vesteuropa og andre steder, som ikke var ved magten, havde titoismen en finger med i spillet. Titoisterne udviklede det særlige 'selvforvaltningssystem', som angivelig skulle betyde 'virkelig arbejderkontrol' og betyde et skridt frem mod kommunismen ved at decentralisere statsmagten og likvidere proletariatets diktatur, som de jugoslaviske revisionister betegner som 'bureaukratisk' og 'stalinistisk'. I virkeligheden opbyggede de jugoslaviske revisionister et system, som intet har tilfælles med den virkelige socialisme, som har likvideret folkedemokratiet som en form for proletariatets diktatur, tilintetgjort partiets ledende rolle; det jugoslaviske 'selvforvaltnings'system er et kapitalistisk system, der er blevet til under særlige omstændigheder, og som er blevet opbygget ved hjælp af kreditter fra USA-imperialismen og den internationale kapital. På udenrigspolitikens område påtog titoismen sig i overensstemmelse med den amerikanske strategi, at udvikle et lederskab for de såkaldte 'alliancefri lande', imod 'blokpolitikken'. Sandheden om dette er, at titoisterne på ingen måde er alliancefri, men til enhver tid har bekæmpet revolutionen, socialismen og folkenes frigørelsesbevægelser, samtidig med at de har ydet tjenester for både USA-imperialismen og den sovjetiske social-imperialisme, hvis aggressive flåder begge ankrer op i de jugoslaviske havne. I Jugoslavien selv påstås det nationale problem at være blevet løst, men i virkeligheden eksisterer der en omfattende national under-

trykkelse, som er kommet til udtryk blandt andet overfor albanerne i Kosova. Efter Titos død er det jugoslaviske selvforvaltningssystem, som er et heltigennem kapitalistisk system, der fungerer til fordel for det nye og gamle bourgeoisie, til fordel for verdensimperialismen, inde i en dyb, akut og alsidig krise. Det jugoslaviske 'paradis' er kendetegnet ved stadig inflation og prisstigninger, en kæmpemæssig arbejdsløshed og tvungen emigration af millioner af jugoslaver, af national undertrykkelse og skærpede klassekonflikter.

Efter Stalins død lykkedes det de moderne revisionister med Hrustjov i spidsen at tilrive sig magten i parti og stat i verdens første socialistiske land og derigennem påbegynde en altomfattende, regressiv proces, som førte til genoprettelsen af kapitalismen i Sovjetunionen, likvidation af socialismen og proletariatets diktatur og Sovjetunionens udvikling til en socialimperialistisk supermagt, som kæmper med USA-imperialismen om at opnå verdensherredømme. **Den sovjetiske revisionisme blev den moderne revisionismes farligste strømning, fordi den er den ledende ideologi i en imperialistisk supermagt med et enormt politisk, økonomisk og militært potentiel og fordi denne strømning til stadighed drager fordel af Lenins og Stalins Sovjetunionens strålende fortid, som den udnytter demagogisk, samtidig med at det er den mest forfinede variant af revisionismen, som opretholder sin marxistisk-leninistiske forklædning og socialistiske former, som skal skjule det kapitalistiske indhold og den ekspansionistiske og imperialistiske supermagtspolitik, som Sovjetunionen fører.** Den sovjetiske variant af den moderne revisionisme er samtidig den herskende ideologi i den række tidligere socialistiske lande, som fulgte Hrustjov og co. på forræderiets og degenerationens vej, og likviderede proletariatets diktatur og socialismen i deres lande, som de forvandlede til kapitalistiske lande, vasaller af Sovjet. Samtidig antog en betydelig del af de kommunistiske partier i verden sovjetrevisionismens ideologi og hovedteser og likvideredes dermed som redskaber for socialismen og den proletariske revolution. De forvandlede i stedet til borgerskabets redskaber til bekæmpelse af arbejderklassen og revolutionen, til agenter for imperialismen og i særdeleshed den sovjetiske socialimperialismes bestræbelser for at opnå verdensherredømme.

Det var SUKPs 20. kongres i 1956, som stadfæstede og udtrykte programmet for sovjetrevisionismen. Denne kongres angreb Stalin og hans værk, fordi det var en stor hindring for at gennemføre den kontrarevolutionære proces, de revisionistiske ledere tilstræbte; de ændrede SUKPs revolutionære linie og under påskud af 'en skabende udvikling

af marxismen-leninismen' udvikledes en revisionistisk linie og strategi, som tog sigte på at likvidere socialismen, likvidere de kommunistiske partier som revolutionens redskaber og genoprette kapitalismen og det nye, revisionistiske bourgeois herredømme. Sådanne revisionistiske teser var linien for 'fredelig sameksistens', der havde til formål at skabe forsoning og alliance med USA-imperialismen og den vestlige imperialism, linien for 'fredelig overgang til socialismen', som førte til de kommunistiske partiers forvandling til borgerlige, kontrarevolutionære, parlamentariske partier. Senere udvikledes teorien om 'hele folkets stat', som erstattede proletarietets diktatur med det ny revisionistiske borgerskabs diktatur, teorierne om den 'udviklede socialisme', som skal skjule den kapitalistiske virkelighed, og de socialimperialistiske teser om 'begrænset suverænitet', 'international arbejdsdeling' osv. for landene i det såkaldte socialistiske fællesskab, som undertrykkes og udplyndres af den sovjetiske socialimperialisme.

Den 'fredelige kontrarevolution' i Sovjetunionen, som mødtes med modstand af de ægte marxister-leninister i Sovjetunionen og andre lande, førte til oprettelsen af et statskapitalistisk system, som på grund af de særlige omstændigheder det er opstået under – nemlig som en degeneration af et højere udviklet socialt system, et virkeligt socialistisk system til et revisionistisk og kapitalistisk system – naturligvis antager mange træk, som adskiller sig fra de sædvanlige kapitalistiske systemer. Det gælder den formelle opretholdelse af socialistiske ejendomsformer og organisationsformer, som forlængst har mistet ethvert reelt socialistisk indhold. Det reelle indhold af ejendommen i Sovjetunionen er statskapitalistisk, kollektiv kapitalistisk; i Sovjetunionen udnyttes arbejdernes og bøndernes slid af en ny herskende kapitalistisk klasse. Med kapitalismens genoprettelse i Sovjetunionen forvandlede også forholdene mellem nationerne og nationaliteterne fra socialistiske forhold til forhold præget af brutal national undertrykkelse fra de storrussiske chauvinisters side, ligesom de socialistiske forbindelser til de tidligere socialistiske lande blev til udbyttningsrelationer. De trotskister og opportuniste, som for at forsvare det pseudosocialistiske kapitalistiske system i Sovjetunionen, hævder, at 'den moderne revisionisme ikke er i stand til at forvandle den socialistiske basis til en kapitalistisk basis', er demagoger. Socialismen har sine objektive økonomiske love, som kan forandres både ved kontrarevolution, forårsaget af aggression, eller gennem en 'fredelig kontrarevolution', sådan som det er sket i Sovjetunionen og andre lande. Fordi disse lande er blevet kapitalistiske til

marven, virker også alle den kapitalistiske produktionsmådes lovmæssigheder her, alle det kapitalistiske samfunds antagonistiske modsætninger kommer til udtryk. Derfor er Sovjetunionen i dag også revet ind i den kapitalistisk-revisionistiske verdens almene og dybtgående krise, og udviser alle de krisefænomener, som er typiske for det kapitalistiske system.

Verdens marxist-leninister med Albaniens Arbejdets Parti i forreste linie har gennemført en konsekvent, uforsonlig og uophørlig kamp imod den sovjetiske moderne revisionisme, imod tesserne fra SUKPs 20. kongres og senere kongresser, for at forsvare marxismen-leninismens renhed. Den store polemik, som blev åbnet på Moskva-mødet for 81 kommunistiske og arbejderpartier i 1960 med Enver Hoxhas afsløring af Hrustjov-gruppens revisionistiske karakter, påpegede, hvilken udvikling som Sovjetunionen, de tidligere socialistiske lande og kommunistiske partier, som fulgte Hrustjov-revisionisterne, ville gennemgå, forudsagde deres kapitalistiske degeneration og bekæmpede og afslørede deres forræderi mod verdensproletariatet. Hrustjov og co. søgte med alle midler og metoder at påtvinge den internationale kommunistiske bevægelse de forræderiske teser fra den 20. kongres. De partier, der som Albaniens Arbejdets Parti og andre modstod dette store pres, søgtes infiltreret og undermineret indefra, indtil Hrustjov i 1961 åbent angreb Albaniens Arbejdets Parti og opfordrede til kontrarevolution i Albanien. Hrustjov-revisionisterne blev imidlertid afsløret og den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse begyndte at udvikle sig og styrke sig i kampen mod Hrustjov-revisionismen, mange nye partier og organisationer blev skabt under denne store polemik, som førte socialismens banner videre fra de gamle kommunistiske partier som havde forrådt det. Indenfor den såkaldte internationale kommunistiske bevægelses rækker, dvs. de partier, som accepterede Hrustjov-revisionismens teser, begyndte imidlertid en opspaltnings- og splittelsesproces, som vedvarer i dag og til stadighed forstærkes, også i sammenhæng med at Sovjetunionen i stadig højere grad afslører sine virkelige, socialimperialistiske træk, sin strategi, som baserer sig på militær aggression, sådan som det første gang skete i Tjekkoslovakiet i 1968, gennem indblanding ved hjælp af lakajer i Angola, Eritrea, Namibia og andre steder og i form af den militære aggression imod Afghanistan i 1980. Sovjetrevisionismen vedbliver imidlertid med at have betydelig indflydelse, såvel i dele af arbejderklassen som i nationale frigørelsesbevægelser, som sta-

dig nærer illusioner om karakteren af det system som hersker i Sovjetunionen i dag.

Den kinesiske revisionisme er også en revisionisme ved magten i en socialimperialistisk stat, som nærer supermagtsambitioner, og en opportunistisk strømning, som efter afsløringen af Hrustjov-revisionismen har øvet betydelig negativ indflydelse i den kommunistiske bevægelse. Den kinesiske revisionisme baserer sig på Mao Zedong-tænkningen, en reaktionær, anti-marxistisk ideologi, som af de kinesiske revisionister er blevet fremstillet som 'marxismen-leninismens højeste udviklingstrin', som en 'videreudvikling' af Marx, Engels, Lenins og Stalins lære. En analyse af Mao Zedong-tænkningen viser imidlertid, at denne intet har tilfælles med den videnskabelige socialismes teori, men er en pragmatisk og eklektisk filosofi med særlige rødder i den gamle kinesiske filosofi. Den udgør det fælles ideologiske grundlag for de forskellige klikker, som kæmper om magten i det kinesiske parti og den kinesiske stat. Det er en teori ikke for udviklingen af Kina til et virkeligt socialistisk land, men til et borgerligt-revisionistisk system, til en kapitalistisk stormagt, som nødvendigvis må antage imperialistiske træk.

Kinas Kommunistiske Parti var og blev aldrig et ægte kommunistisk parti, men en koalition af forskellige klassekræfter, som ønskede en omvæltning af det gamle Kina. Dette parti antog Mao Zedong-tænkningen som sin ideologi, der stod i modstrid til marxismen-leninismen, som en 'specifik asiatisk marxisme' allerede under 2.verdenskrig. Efter oprettelsen af Folkerepublikken Kina skabtes et system hvor alle klasser sameksisterede i det såkaldte 'ny demokrati', arbejderklassen, bønder såvel som intelligentsiaen, kulakkerne og kapitalisterne. Den kinesiske revolution var i sin karakter en borgerlig-demokratisk revolution, som aldrig førtes videre til den socialistiske revolutions stade, til oprettelsen af proletarietets diktatur. Under ledelse af Mao Zedong befandt Kina sig i en permanent situation med kaos, med fraktionskampe, med kampanjer og 'store spring fremad', der led fiasko og førte tilbage. Kulturrevolutionen, som de kinesiske revisionister forsøgte at påtvinge den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse som en 'model' for, hvordan klassekampen skulle føres under socialismen for at forhindre en kapitalistisk restauration, var udtryk for kampen mellem de forskellige fraktioner i Kinas Kommunistiske Parti, som hver især ønskede at oprette deres herredømme. Den afsluttedes efter Mao Zedongs død med, at Deng Xiao-ping oprettede sit fascistiske diktatur i Kina, fremskyndede dens udvikling henimod at blive en socialimperialistisk stormagt,

skabte alliancen med USA-imperialismen imod folkene og revolutionen, allierede sig med alverdens mest reaktionære og fascistiske kræfter.

I forskellige perioder søgte KKP at fremstå som et konsekvent marxistisk-leninistisk parti, som udfra principielle positioner afslørede den sovjetiske revisionisme, og Kina som socialismens bolværk i verden. Dette førte til illusioner i dele af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse.

Den kinesiske revisionisme fremmer en række ideer, som vender sig imod kernen i marxismen-leninismen, såsom teorierne om, at ikke arbejderklassen, men bønderne udgør revolutionens hovedkraft, teorien om 'at landsbyen omringer byerne', liberale og opportunistiske teorier om 'at lade 100 blomster blomstre og 100 skoler kappes', som retter sig imod en korrekt gennemførelse af klassekampen under socialismen og proletariats diktatur, teorien om 'to-linie kampen' i det kommunistiske parti, som vender sig imod den leninistiske partiopfattelse og tillader eksistensen af flere linier og fraktioner i det kommunistiske parti. Den kinesiske revisionisme har, alt efter omstændighederne, barslet med forskellige 'strategier for verdensrevolutionen'. Senest den såkaldte 3-verdens teori, som fornægter socialismens eksistens, som fornægter klassekampen i verdensmålestok. Denne reaktionære teori skulle tjene til at likvidere den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, som de kinesiske revisionister søgte at påtvinge som en 'ny' generallinie, som en ny strategi og taktik. De kinesiske revisionisters 'anvendelse' af denne teori førte dem i alliance med USA-imperialismen, til støtte for NATO og EF og sammen med de fascistiske diktaturer overalt i verden. De marxistisk-leninistiske partier og kræfter bekæmpede og afslørede denne kontrarevolutionære teori og afslørede dens ideologiske grundlag, Mao Zedong-tænkningens reaktionære, antimarxistiske karakter. Også i denne store kamp, som har tjent til at styrke den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og dens enhed, har Albaniens Arbejdets Parti stået i forreste frontlinie. De marxistisk-leninistiske partier har tilintetgjort myten om Mao Zedong og hans kult, ligesom de har tilintetgjort myten om Kinas angivelige socialistiske karakter. Det kapitalistiske, socialimperialistiske Kina befinder sig i dag i en uheldbredelig krise, som netop har sin årsag i, at den marxistisk-leninistiske vej aldrig blev fulgt der.

Eurokommunismen er en moderne revisionistisk strømning, som bourgeoisie i de vesteuropæiske, kapitalistiske lande stiller store forhåbninger til, en utilsløret revisionistisk strømning, som åbent forkaster

leninismen, revolutionen og proletariatets diktatur. Eurokommunismen er den moderne revisionistiske strømning, som er gået længst med hensyn til den åbne forkastelse af marxismen-leninismen, som den betegner som 'forældet', og 'dogmatisk'. Eurokommunisterne overgår hinanden med hensyn til erklæringer, der forkaster den almenyldige lære fra Oktoberrevolutionen. Eurokommunismen, som opstod som følge af den revisionistiske degeneration af en række tidligere kommunistiske partier i Vesteuropa, rettede i starten de hårdeste slag mod Stalin og 'stalinismen', som var deres betegnelse for marxismen-leninismen, angiveligt for at 'rense marxismen-leninismen for Stalins forvrængninger og forvanskninger'. I dag forkaster de lige så åbent Lenin og leninismen, som de i går forkastede Stalin.

Eurokommunisterne er for 'fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen', for skabelsen af en 'historisk blok af forskellige sociale og politiske kræfter', som angiveligt skulle kunne gennemføre denne overgang, de er for en 'socialisme med et menneskeligt ansigt', for et 'flerpartisystem', imod proletariatets diktatur. Ligesom titoisterne forkyn-der de den 'særlige nationale vej' til socialismen. Og ligesom trotskisterne hævder de, at 'virkelige socialisme endnu aldrig har eksisteret', fordi det system, som eksisterede på Lenins og Stalins tid og i det socialistiske Albanien i dag angiveligt er en 'bureaukratisk forvanskning'.

Den 'socialisme' som eurokommunisterne drømmer om, og som skal opnås ad den fredelige, demokratiske vej, gennem 'strukture reformer', er med andre ord intet andet end det nutidige kapitalistiske samfund, oversmurt med en tynd 'socialistisk' fernis. Det er en 'strategi for socialismen' uden klassekamp, uden ekspropriation af udbytte, uden li-kvidering af snylterklasserne.

Når det europæiske borgerskab sætter store forhåbninger til eurokommunisterne er det for at kunne spille dette kort ud til afløsning af den gamle revisionisme, socialdemokratiene, hvis rolle er ved at være udspillet og som har mistet arbejdermassernes tillid. Men denne 'tredie vej' mellem kapitalisme og socialisme, som eurokommunisterne propa-ganderer, eksisterer ikke, det er et demagogisk bedrag, og ligesom de øvrige revisionistiske strømninger en strategi for styrkelse af statsmono-polkapitalismen. Under den nuværende kapitalistiske krises betingelser tvinges eurokommunisterne i stadig højere grad til at træde åbent i bre-chen for borgerskabets interesser, og bliver dermed miskrediteret i ar-bejderklassens øjne. Eurokommunismen, som opreklameredes af det

vestlige bourgeoisi i enorm skala, begynder allerede at falde fra hinanden i gensidige og interne fraktionskampe.

Alle de moderne revisionistiske strømninger befinder sig i en dybtgående krise, som er nært forbundet med krisen for den kapitalistisk-revisionistiske verden som helhed, for imperialismens verdensstrategi og med den kamp, som de marxistisk-leninistiske partier til stadighed har ført og fører for at afsløre deres karakter og rolle og for at tilintetgøre deres ideologiske, politiske og organisatoriske indflydelse.

De moderne revisionistiske strømninger tager alle sigte på at redde det kapitalistisk-revisionistiske system ud af den store og dybtgående krise, som det befinder sig i i dag, for at afvende arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser fra marxismen-leninismen, fra revolutionen og socialismens vej. Med skærpelsen af imperialismens almene krise søger bourgeoisiet at aktivisere disse strømninger i endnu højre grad, fordi de udgør spydspidsen i det organiserede angreb på marxismen-leninismen, borgerskabets yderste værn i arbejderbevægelsen.

Den konstante styrkelse af kampen mod og den stadig mere omfattende, dybtgående og konkrete afsløring af den moderne revisionisme og alle dens retninger, som gør sig gældende på internationalt plan, såvel som dens repræsentanter i vort eget land, er en afgørende kampopgave for partiet for revolutionens forberedelse.

KRISEN FOR DEN MODERNE REVISIONISMES PARTIER I DANMARK UDDYBES TIL STADIGHED

Det forløb, som den moderne revisionisme som en borgerlig, kontrarevolutionær ideologisk, politisk og organisatorisk strømning har gennemløbet i Danmark, afspejler i sine hovedtræk den moderne revisionismes udvikling på internationalt plan, samtidig med at den har fundet sine specifikke udtryk, som betinges af de særlige træk i klassekampen i Danmark. Den moderne revisionisme er et redskab i imperialismens, i den internationale kapitals hænder, ligesom de statsbærende revisionistiske strømninger er et redskab i hænderne på denne eller hin revisionismagts nye bourgeoisi. I et kapitalistisk land som Danmark, hvor revisionismen ikke er statsbærende, er dens vigtigste opgave ikke at gen-

oprette kapitalismen som i de tidligere socialistiske lande, eller at fungere som et instrument for denne eller hin revisionistiske imperialistmagts ekspansionistiske planer. Hovedopgaven for den moderne revisionismes forskellige strømninger i Danmark er at forlænge kapitalismens levetid, 'stabilisere' det kapitalistiske system gennem en udvikling af statsmonopolkapitalismen og forhindre revolutionen og oprettelsen af proletariats diktatur. De mange forskellige revisionistiske strømninger i Danmark har hver deres særlige opgaver og rolle i denne store kontrarevolutionære intrige. Foruden at være et redskab i hænderne på verdensimperialismen, er de forskellige revisionistiske strømninger og partier i Danmark i første række et redskab for det danske bourgeoisie, dets 5. kolonner mod revolutionen. Dens sociale basis er først og fremmest arbejderaristokratiet og visse dele af intelligentsiaen.

Udviklingen af den moderne revisionisme tager sin begyndelse med opkomsten af opportunistiske tendenser og strømninger i det kommunistiske parti, DKP, som det danske proletariat stiftede som dets avantgardeparti i 1919, da Socialdemokratiet åbent var gået over på borgerskabets barrikader i klassekampen. DKP førte, som en sektion af KOMINTERN, en stadig kamp for at befæste og bolsjevisere partiet, for at udforme det som den ledende kraft i arbejdermassernes kamp og fremtrådte som sådan i de hårde klassekampe under den store krise i 30'erne, i kampen mod den fremvoksende fascisme, og senere som den ledende kraft i kampen mod den nazistiske besættelse af Danmark. Men allerede op til, under og efter besættelsen udviklede DKP-ledelsen en række opportunistiske standpunkter, de gennemførte ikke retningslinierne fra KOMINTERNs 7. verdenskongres i 1935 på en revolutionær, marxistisk-leninistisk måde, men på en højreopportunistisk maner, som bandede vejen for en principløs alliance med Socialdemokratiet, for opgivelse af den uforsonlige kamp imod denne kontrarevolutionære ideologi. Det stillede ikke revolutionen og oprettelsen af proletariats diktatur som perspektivet for den antifascistiske frihedskamp, at udvikle sejren over fascismen henimod en revolutionær situation. I stedet indgik partiet i et regeringssamarbejde med Socialdemokratiet og andre borgerlige partier efter befrielsen, og førte tilmed endeløse forhandlinger om en sammenlutning med Socialdemokratiet. Naturligvis blev kommunisterne jaget ud af regeringen, så snart det kapitalistiske system atter blev sat i stand til at spille det parlamentariske spil igen.

Partiets mangeårige formand Aksel Larsen spillede en hovedrolle i udviklingen af denne opportunistiske politik. Han afslørede senere for

stikkervirksomhed under besættelsen til de tyske nazister, men blev efter krigen genindsat på alle sine poster, blev minister og fortsatte sit undergravende arbejde mod det kommunistiske parti, indtil han endelig blev ekskluderet i 1958 og stiftede et parti på titoismens, og hvad der senere betegnedes som eurokommunismens, grund. I årene efter besættelsen frem til begyndelsen af 50'erne var der en betydelig opposition blandt de sunde kræfter i partiet imod partiledelsens højreopportunistiske linie, som tvang Aksel Larsen og co. til at kritisere sig selv for højreopportunistiske afvigelser, men som ikke forhindrede dem i at fortsætte deres arbejde, lamme og ekskludere oppositionen. DKP fordømte sammen med den internationale kommunistiske bevægelse den moderne revisionismes første strømninger, browderismen, og især titoismen. Men dette blev et påskud for partiledelsen til også at bedrage, lamme og tilmed ekskludere de marxistisk-leninistiske kræfter i partiet, fordi overtitoisten sad på posten som partiformand. En konsekvent marxistisk-leninistisk kamp mod DKPs revisionistiske degeneration, som forløb i forskellige faser efter krigen, blev aldrig gennemført. I stedet fik en række af partiledelsens opportunistiske standpunkter en programmatisk karakter, som afspejles i partiprogrammet 'Det danske folks vej' fra 1952.

Teserne fra SUKP's 20. kongres gav revisionisterne i DKP-ledelsen vind i sejlene, ligesom de også opmuntrede de trotskistiske elementer udenfor partiet, som havde ført en hensygnende eksistens uden for partiet, afsløret som fascismens støtter og agenter. DKP antog den 20. kongres' teser om 'fredelig overgang til socialismen', kritikken af Stalin etc. uden, at der førtes en væsentlig kamp imod disse. Opmuntret af den 20. kongres gik Aksel Larsen endnu videre, søgte ikke bare ligesom hrustjoviterne at rehabilitere Tito og titoismen, som Stalin angiveligt skulle have behandlet fejlagtigt. Han påbegyndte samtidig udarbejdelsen af en platform, baseret på titoismens grundsætninger, for en 'særlig vej til socialismen i Danmark', for løsrivelse fra SUKP's dominans, for 'retten til kritik af den virkeliggjorte socialisme' osv. I årene 56-58 udvikledes en intern partikamp mellem Aksel Larsens titoistiske platform og gruppen omkring Ib Nørlund og andre, som forsvarede - ikke marxismen-leninismen, som de påstår - men den 20. kongres' og hrustjovitrevisionismens teser.

Som følge af partiledelsens opportunistiske linie var DKP's indflydelse konstant blevet reduceret i perioden efter krigen, hvor det nåede et højdepunkt. I 1958 spaltedes partiet, Aksel Larsen blev ekskluderet og stiftede Socialistisk Folkeparti. Den stadige opspaltningsproces af revi-

sionistiske partier, fraktioner og grupper påbegyndtes, der førte til en yderligere splittelse af arbejderklassen, som siden 1919 enten havde fulgt Socialdemokratiets reformistiske vej eller det kommunistiske partis og revolutionens vej. Den opportunistiske strømning i DKP udvikledes til en omfattende revisionistisk strømning, der likviderede partiet som et revolutionært kommunistisk parti; den spaltedes videre i en række retninger, som alle søgte inspiration i internationale revisionistiske strømninger, og udviklede sig til en politisk strømning i arbejderbevægelsen ved siden af Socialdemokratiet, der spaltede arbejderklassen op omkring en række indbyrdes konkurrerende og samarbejdende revisionistiske partier.

På den internationale kommunistiske bevægelses møde i 1960 støttede DKP hrustjov-revisionisterne, som søgte at påtvinge den 20. kongres' revisionistiske teser på alle de kommunistiske partier. Da Hrustjov angreb Albaniens Arbejdets Parti offentligt i 1961, og bruddet mellem marxismen-leninismen og sovjetrevisionismen blev en formaliseret kendsgerning, sluttede Knud Jespersen, Ib Nørlund og den øvrige revisionistiske partiledelse op i det reaktionære hylekor mod AAP og marxismen-leninismen.

Fra tidspunktet for DKP's endelige degeneration stilledes genopbygningen, nystiftelsen af arbejderklassens marxistisk-leninistiske fortropsparti sig som den centrale opgave for den danske arbejderklasse og de ægte kommunister, en opgave, som blev langvarig og kompliceret, og som foregik parallelt med udviklingen af den moderne revisionismes forskellige strømninger og partier og i hård kamp mod disse. Denne opgave fandt først sin løsning med stiftelsen af DKP/ML i 1978, men marxist-leninisternes arbejde igennem 60'erne og 70'ernes begyndelse banede vejen for partiet på trods af de omfattende ideologiske, politiske og organisatoriske svagheder, som eksisterer i den nye marxistisk-leninistiske bevægelse, der fra sin start var under betydelig indflydelse af en anden revisionistisk retning, som 'skjulte sig' i kampen mod den sovjetiske moderne revisionisme, nemlig maoismen.

DKP udarbejdede og konsoliderede til stadighed i denne periode sin revisionistiske linie parallelt med sovjetrevisionismen iøvrigt. Det ikke bare antog tesen om 'fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen', men udviklede en særlig strategi i to faser for 'indførelsen af socialismen' i Danmark. Første etape er angiveligt oprettelsen gennem en parlamentarisk valgsejr af et såkaldt 'antimonopolistisk demokrati', en angivelig 'anti-kapitalistisk, men endnu ikke socialistisk' stat, som skulle

'begrænse monopolernes magt', forbedre arbejderklassens og de arbej-
dendes levevilkår og situation og bane vejen for den næste etape: 'socialis-
men'. Hele ideen bag det 'antimonopolistiske demokrati' er den anti-
marxistiske tanke at anvende den borgerlige statsmagt som et redskab
for arbejderklassen. I virkeligheden er det 'antimonopolistiske demo-
krati' ikke en etape på vejen mod socialismen, men en strategisk red-
ningsplan for det kapitalistiske system, hvis samfunds-økonomiske ind-
hold er en styrkelse af statsmonopolkapitalismen.

Således er DKP et strategisk og taktisk redskab for det danske imperi-
alistiske bourgeoisie, men det er samtidig en agent for den sovjetiske so-
cialimperialisme, den ene af verdens to imperialistiske supermagter og et
redskab for dets 'fredspolitik', der søger ligevægt mellem supermagterne
på folkenes bekostning. Det forsvarer den sovjetiske socialimperialis-
mes militære aggression i Tjekkoslaviet, Afghanistan og andre ste-
der, og er en stadig propagandist for den kapitalistiske pseudosocialis-
me i Sovjetunionen og de øvrige tidligere socialistiske lande.

Samarbejdet med Socialdemokratiet er et strategisk led i DKP's linie,
som kommer til udtryk i parolen om 'en arbejderregering' eller et 'ar-
bejderflertal' i folketing og kommunalbestyrelser, og som har gjort
DKP til en medadministrator af den kapitalistiske kriseoffensiv, især på
kommunalt plan, sådan som det kom til udtryk i forbindelse med de
kommunale budgetforlig i en række storbyer mellem disse to borgerlige
arbejderpartier.

Borgerskabet har øget presset på DKP for at få dette parti til at op-
give sin rolle som agent for den sovjetiske socialimperialisme, fordi det
opfatter dette parti som et upålideligt redskab af denne grund, ikke
mindst i en situation, hvor modsætningerne mellem de to imperialistiske
supermagter og deres aggressive militærblokke skærpes. Den sovjetiske
socialimperialismes uhammede oprustning og militære aggression, det
pseudosocialistiske systems dybtgående krise og marxist-leninisternes
kamp for afsløring af det borgerlige, proimperialistiske indhold hos
DKP har uddybet dette partis krise. Efter en kort fremgangsperiode i
70'ernes begyndelse befinder det sig i stadig større vanskeligheder. Som
følge af dette pres, og som følge af de indre modsigelser i partiets stra-
tegi og taktik, opstår der til stadighed nye revisionistiske fraktioner,
især af 'euro-kommunistisk' type, som afskalles fra dette parti, såsom
det skete med Preben Møller Hansens fraktion, der blev til Fælles Kurs
Klubben.

På trods af dette vedbliver DKP at være den moderne revisionismes

farligste repræsentant i Danmark, både fordi det repræsenterer den farligste strømning af den moderne revisionisme på internationalt plan, på grund af dette parti udnytter sin ærerige fortid i det revisionistiske forræderis tjeneste, fordi det anvender en marxistisk-leninistisk fraseologi og fordi det er et erfarent agentur for borgerskabet. Det er den revisionistiske strømning, der besidder den største indflydelse i fagbevægelsen såvel som i de folkelige bevægelser mod EF og de imperialistiske krigsforberedelser.

I en situation, hvor Socialdemokratiet er ved at være slidt op som et redskab til at bedrage arbejdermasserne, og dets strategiske krise bliver stadig mere akut, nærer det danske borgerskab store forhåbninger til i SF at finde en kraft, som kan fastholde arbejderklassen på reformismens og classesamarbejdets vej.

SF stiftedes under borgerskabets bifald og med dets støtte for dermed at svække kommunismens indflydelse i arbejderklassen. Fra sin start tilregnede SF sig en række af titoismens grundsætninger, og udformede en politik for en 'specifik dansk socialisme', som skulle gennemføres ved hjælp af 'strukture reformer' af den borgerlige stat. Det så fra starten sin hovedopgave som at 'presse Socialdemokratiet til venstre', 'få Socialdemokratiet til at føre arbejderpolitik' osv. og virkede for en utilsøret alliance med dette parti, som i 1966-67 førte til det såkaldte 'Røde kabinet', der gennemførte en række arbejderfjendske foranstaltninger som indførelse af momsens og andet.

SF gennemførte fra starten rasende angreb på Stalin og 'stalinismen', dvs. marxismen-leninismen, fordi Stalin angiveligt skulle have forvrænget Lenins lære. I dag angriber SF åbent Lenin og leninismen, læren fra Oktoberrevolutionen under påskud af at 'vende tilbage til Marx' og forsvare marxismen! I dets grundlag, strategi og taktik har SF mange fælles træk med eurokommunismen.

SF taler om 'socialismens nødvendighed', men en 'demokratisk socialisme' uden proletarietets diktatur, med bevarelse af parlamentet og pluralismen af partier, inklusive de fascistiske og reaktionære partier, en 'socialisme', som angiveligt skulle virkeliggøres ad 'demokratisk-revolutionær' vej af en 'koalition af forskellige klasser, partier og folkelige bevægelser'.

Denne 'socialisme' er naturligvis intet andet end det nuværende kapitalistiske samfund, det er en nylakeret udgave af den gamle socialdemokratisme. Organisatorisk er partiet overordentlig svagt, udformet som et traditionelt vælgerparti og uden virkelig indflydelse på arbejds-

pladserne, i fagbevægelsen eller andre steder. Det er borgerskabets håb, at SF vil være i stand til at bremse arbejdermassernes radikalisering, deres brud med socialdemokratismen, men i denne proces tvinger de også SF til at afsløre sig i sin virkelige rolle som forsvarer af det kapitalistiske system. SF rives med i socialdemokratiets krise og den moderne revisionismes krise iøvrigt.

Som den 'eurokommunistiske' strømningens venstrefløj i Danmark udgør VS en særlig stødtrop for borgerskabet i kampen mod marxismen-leninismen og det marxistisk-leninistiske parti.

Venstresocialisterne, VS, opstod ved en yderligere opspaltning af SF i 1967 på baggrund af en reaktion imod SFs åbne kapitulation overfor Socialdemokratiet i det Røde kabinet og dets medansvar for den socialdemokratiske administration af den borgerlige statsmagt. Samtidig med at det kritiserede SFs reformisme, kritiserede det DKP, ikke for dets revisionisme og reformisme, men for dets 'stalinisme'. I VS opsamledes alle mulige grupper fra det såkaldte ungdomsoprør, 'blomsterbørn', trotskister, maoister, alt og alle bortset fra marxister-leninister. VS udvikledes som en særlig moderne revisionistisk organisation og strømning, der især henvendte sig til ungdommen og studenterne. Kendetegnene for VS er dets fuldstændige principløshed, dets mangel på en ideologisk, politisk og organisatorisk platform. Dets eneste princip er principløsheden og 'anti-stalinismen', dets rabiate fjendskab mod marxismen-leninismen. VS påtog sig den særlige opgave at omfortolke den kommunistiske bevægelses og arbejderbevægelsens historie i Danmark i et reformistisk lys, ud fra angivelige 'venstrepositioner'. VS har rettet specielle angreb imod leninismens partiteori, imod det kommunistiske partis ledende rolle. Fraktioner og fraktionskampe er det organisatoriske princip i dette parti, som jævnlige spaltes og samles i forskellige konstellationer. Ideologisk har VS suget næring hos oppositionen imod den kommunistiske bevægelse på Lenins og Stalins tid, i Kominternperioden, hos allehånde borgerlige ideologer indenfor det såkaldte 'nye venstre' og især hos trotskismen. Syndikalistiske og anarkistiske træk har været mere eller mindre fremtrædende indenfor dette parti, hvis fortsatte eksistens alene er baseret på dets folketingsrepræsentation, som sikres ved borgerskabets velvillige assistance med at præsentere VS som et 'revolutionært parti'.

VS har ikke udarbejdet nogen sammenhængende strategi og taktik, eller et egentligt principprogram, men lever i nuet. De forskellige fraktioner skaber deres egne platforme, alle antimarxistiske og antikommuni-

stiske. Under krisens betingelser udvikler VS sig stadig klarere som et reformistisk parti, der ser en 'udvidelse af demokratiet' som vejen til 'socialismen', og som søger at sprede vild forvirring omkring, hvad virkelig socialisme er, ved at præsentere både de pseudosocialistiske, revisionistiske systemer såvel som den ægte socialisme og proletariats diktatur som 'ikke-socialistiske', fordi der angiveligt skulle mangle 'demokrati'. VS er 'det rene demokratis parti', dvs. parlamentarisk, pluralistisk og anti-marxistisk, traditionelt og i dag i stadig højere grad inspireret af visse strømninger indenfor eurokommunismen.

Maoismen og dens repræsentanter i Danmark befinder sig i en dødelig krise. Opgøret med DKP-revisionismen stillede genskabelsen af det kommunistiske parti som en kampopgave for de danske marxist-leninister. Dette opgør blev imidlertid ikke tilstrækkelig omfattende eller konsekvent, fordi den nye marxistisk-leninistiske bevægelse kom under indflydelse af en anden variant af den moderne revisionisme, idet den baserede sig på 'marxismen-leninismen-Mao Zedong-tænkningen'. Da KFML blev oprettet som 'partiforberedende organisation' i 1968, og igennem 70'ernes begyndelse, hvor en række andre såkaldt marxistisk-leninistiske, maoistiske organisationer eksisterede og kæmpede indbyrdes, var det på basis af Mao Zedong-tænkningens revisionistiske teorier. Marxisme-leninisme og moderne revisionisme kan aldrig sameksistere, men vil altid ligge i kamp; på et tidspunkt må det føre til et åbent brud mellem disse modsatrettede ideologier, sådan som det skete i Danmark i perioden omkring KFMLs omdannelse til KAP og KAP-ledelsens antagelse af den kinesiske revisionismes opportunistiske 3-verdens teori som basis for sin strategiske linie. **Den åbne og omfattende marxistisk-leninistiske afsløring af og kamp imod den kinesiske revisionisme, mod Mao Zedong-tænkningen og dens danske repræsentanter er hovedårsagen til KAPs og de øvrige maoistiske gruppers opløsning og forfald, som har antaget en akut karakter.** Igennem de sidste 3-4 år har KAP-ledelsen udviklet deres åbenlyse revisionisme videre til, hvad de selv betegner som 'eurorevolutionære positioner'! De har opgivet ethvert forsøg på at fremstå som marxister-leninister og har forsøgt at finde en selvstændig platform indenfor den eurokommunistiske fold, men har oplevet at pladsen her var tæt besat i forvejen. Teorierne om 'et alliancefrit Norden', den åbne eller dårligt skjulte støtte til borgerskabets armé, deres fremhævelse af at 'Sovjetunionen er hovedfjenden' osv. har ført dem til et samarbejde med alskens reaktionære kræfter og miskrediteret dem fuldstændig. KAP har forvandlet sig til et parlamentarisk

parti og lidt fuldkommen fiasko. Tilbage af dette reaktionære agentur for verdensimperialismen og den kinesiske socialimperialisme, der også forsøgte at gøre sig til et anvendeligt redskab for det danske bourgeoisie, er en isoleret sekt i opløsning.

Alle de revisionistiske partier og organisationer udgør ikke nogen kraft imod imperialismen, de er pro-imperialistiske, for den ene eller anden supermagt, eller dem begge. Hvor DKP forsvarer den sovjetiske socialimperialismes interesser og dens samarbejde med USA-imperialismen, er de eurokommunistiske og 'eurorevolutionære' partier, SF, KAP og også VS, selvom det forfægter tesen, at USA-imperialismen udgør den farligste imperialisme, fortrinsvis agenter for den amerikanske imperialisme og det vesteuropæiske imperialistiske bourgeoisie. Dette fremgår f.eks. af, at de sidste forener sig i deres støtte til den reaktionære fagforeningsorganisation Solidaritet i Polen, til KOR og andre tilsvarende 'oppositionelle' strømninger i de pseudosocialistiske lande, som arbejder for at omstyrte det nuværende kapitalistisk-revisionistiske system, der er underlagt Sovjetunionen, og i stedet erstatte det med et andet kapitalistisk-revisionistisk system, som vil underlægge sig den vestlige imperialisme.

Ved siden af disse danske repræsentanter for den moderne revisionisme eksisterer også andre opportunistiske organisationer, såsom det trotskistiske parti SAP, der er et særligt agentur for borgerskabet til kamp imod marxismen-leninismen, andre sekter af trotskistisk type som Forbundet Socialisterne, som har gjort forsvaret af den sovjetiske socialimperialisme til sit speciale, og andet vraggods, som er biprodukter af den moderne revisionismes forfald og opløsning.

Alle de revisionistiske partier virker aktivt i retning for skabelsen af en alliance med Socialdemokratiet, med den gamle revisionisme, som en logisk følge af deres ideologi og strategi. Den socialdemokratisk-revisionistiske alliance er en ideologisk, politisk og organisatorisk realitet, hvad enten den kommer til udtryk som regeringssamarbejde, i parolen om en 'arbejderregering' med Socialdemokratiet som hovedkraften, i kommunalbestyrelserne, fagbevægelsen eller andre steder, eller simpelt hen i form af den fælles front, som disse fjender af marxismen-leninismen altid opretter imod arbejderklassens revolutionære ideologi, mod den videnskabelige socialisme, og det kommunistiske parti, som de på deres side fører en uafbrudt og uforsonlig kamp imod. De er alle 'kritiske' overfor Socialdemokratiet. Partier som VS og KAP taler også om uforsonlig kamp imod socialdemokratismen, men de virker alligevel i

retning af at udvikle og understøtte den socialdemokratisk-revisionistiske alliance.

De revisionistiske partier og organisationer bedriver et omfattende splittelsesarbejde i arbejderklassen imod revolutionen med det formål at opfange og inddæmme den objektive radikaliserings- og polariseringsproces, som finder sted, for at forhindre opbygningen af en revolutionær, militant enhed i arbejderklassen.

DKP/ML vil fortsætte og forstærke kampen imod alle disse revisionistiske strømninger på alle felter, ideologisk, politisk og organisatorisk. Samtlige disse produkter af imperialismens strategi befinder sig i en mere eller mindre skærpet krise, deres greb om de arbejdermasser, som følger dem, er ikke og kan ikke være stabilt, uanset den omfattende støtte, der spænder fra politisk til propagandistisk og økonomisk, som borgerskabet giver dem.

Uanset de forskellige etiketter og de tilsyneladende forskelle, som eksisterer mellem de revisionistiske partier og organisationer, så er de udtryk for borgerskabets ideologi i arbejderbevægelsen og deres grundlæggende ideer er identiske. Det er ideerne om 'fredelig overgang til socialisme', den parlamentariske vej, opgivelse af kampen mod borgerskabet og imperialismen, uforsonlig kamp mod marxismen-leninismen, den ægte socialisme og proletariats diktatur. Som samlet strømning udgør den moderne revisionisme hovedfaren for arbejderklassen i perioden for revolutionens forberedelse og gennemførelse.

SOCIALISMEN ER FOLKENES FREMTID

Imperialismens og den proletariske revolutions epoke indledtes med den sejrriige Oktoberrevolution og oprettelsen af proletariats diktatur og socialismen for første gang i verdenshistorien, med skabelsen af de to verdener: socialismens fremvoksende, nye verden og den historisk udlevede kapitalistiske og imperialistiske verden. Spørgsmålet om socialismen er nøglespørgsmålet i den ideologiske kamp, som foregår i verden i dag. For socialismen er folkenes fremtid, afløseren og gravlæggeren af det kapitalistiske og imperialistiske system.

I den kritiske situation, som eksisterer for det imperialistiske verdenssystem, har borgerskabet og dets revisionistiske lakajer forstærket den

ideologiske kamp imod marxismen-leninismen, imod den ægte socialisme. De søger at sprede forvirring om, hvad ægte socialisme er og ophæve enhver skellen mellem kapitalisme og socialisme. Den kapitalistiske degeneration af en række tidligere socialistiske lande gør det mere end nogensinde nødvendigt for marxist-leninisterne at sikre, at der bliver skabt klarhed i arbejderklassen omkring disse spørgsmål, at der trækkes en umiskendelig skillelinje mellem den ægte socialisme og pseudosocialismen, som ikke er andet end maskeret kapitalisme.

Socialismen har eksisteret uafbrudt som system siden den sejrrige Oktoberrevolution. I løbet af mere end 60 år har den ægte socialisme høstet store landvindinger, først og fremmest gennem erfaringerne fra Lenins og Stalins Sovjetunionen og fra det socialistiske Albanien af i dag. Borgerskabets og dets revisionistiske agents anti-kommunistiske kampagne tager sigte på at lede arbejderklassen bort fra Oktoberrevolutionens lære, fra den ægte socialismes ideer og idealer og erstatte dem med allehånde pseudoprodukter, som opkøbes i imperialismens og revisionismens giftige køkkener. Der føres derfor også en intens kampagne for at tilsværte Oktoberrevolutionen og det socialistiske Sovjetunionen på Lenins og Stalins tid, for at tilsløre de verdenshistoriske resultater af socialismens sejre og erfaringer af igår, og for at isolere det socialistiske Albanien af i dag og dets eksempel på den fremgangsrige opbygning af socialismen.

Fordelen for verdensbourgeoisiet ved at fremstille de kapitalistiske, revisionistiske lande som Sovjetunionen, Jugoslavien, Kina osv. som socialistiske er indlysende. De revisionistiske borgerskaber, som er ved magten, skjuler den kapitalistiske kontrarevolution, som har fundet sted, bag socialistiske fraser for at bedrage arbejderklassen og folkene i deres lande og opretholde udseendet af, at det er arbejderklassen og dets parti, som står ved roret, at socialismen opbygges her. Det vestlige bourgeoisie, som udmærket forstår den degenerationsproces, som har fundet sted og aktivt og alsidigt har understøttet den, udnytter de revisionistiske systemers fallit til at tilsværte den ægte socialisme, til at intensivere angrebene på marxismen-leninismen og forsøge at overbevise arbejderklassen om, at kapitalismen angiveligt er socialismen overlegen på trods af forskellige mangler og uretfærdigheder, og først og fremmest, at årsagerne til krisen i den revisionistiske lejr skal søges i marxismen-leninismen og socialismen selv, og ikke i den kapitalistiske degeneration og afvigelsen fra marxismen-leninismen. Borgerskabet og revisionismen søger at udnytte den kapitalistiske kontrarevolution til at opfinde 'nye for-

mer' og 'modeller' for 'socialisme', eller vil tilmed hævde, som det er på mode blandt forskellige opportunistiske og venstre-socialistiske observans, at ægte socialisme aldrig har eksisteret i noget land, at der må opfindes en 'ny' og 'bedre' socialisme.

Men alle disse forsøg kan ikke tilintetgøre marxismen-leninismen og den ægte socialismes tiltrækningskraft, som det er tilfældet med den voksende interesse for Albanien, på arbejderklassen og masserne, der kæmper for en revolutionær udvej af krisen i både de kapitalistiske og pseudosocialistiske, revisionistiske lande.

Enver Hoxha siger om dette:

»I mere end et århundrede har kommunismen nu slået det kapitalistiske borgerskab og godsejere, imperialisterne og opportunisterne, renegaterne mod marxismen-leninismen, med skræk. I over hundrede år har marxismen-leninismen ledt proletarerne i deres kampe for at omstyrte kapitalismen og for socialismens sejr. Dens sejrige banner vajede længe i mange lande, og arbejderne, bønderne, folkets intellektuelle, kvinderne og ungdommen nød frugterne af dette frie, retfærdige og menneskeværdige liv, som Marx, Engels, Lenin og Stalin kæmpede for. Skønt socialismen er blevet omstyrtet i Sovjetunionen og i andre lande, hvor kontrarevolutionen sejrede, beviser dette ikke, at marxismen-leninismen er blevet besejret og ugyldiggjort, som borgerskabet og revisionisterne påstår.

Proletariatets store ledere, Marx og Lenin, påpegede og understregede, at revolutionen ikke er en sejrrig march fremad i lige linie. Den vil opnå sejre, men også tilbageslag; den rykker frem i zigzag og gør fremskridt trin for trin. Det menneskelige samfunds udviklingshistorie viser, at et samfundssystems udskiftning med et andet, højere system ikke sker på en dag, men dækker over en hel historisk epoke. I mange tilfælde og i mange lande var de borgerlige revolutioner, som erstattede det feudale udbytningssystem med det kapitalistiske udbytningssystem, heller ikke i stand til at undgå kontrarevolutionen. Et eksempel på dette er Frankrig, hvor den borgerlige revolution, skønt den var den tids mest dybtgående og radikale revolution, var ude af stand til at oprette og konsolidere den kapitalistiske samfundsorden med det samme ...

De proletariske revolutioners epoke er netop begyndt. Socialismens fremkomst repræsenterer en historisk nødvendighed, som er en følge af samfundets objektive udvikling. Dette er uundgåeligt. Den kontrarevolution, som er blevet gennemført og de forhindringer, som opstår, kan forlænge det gamle udbytningssystems levetid til en vis grad, men de er

magtesløse med hensyn til at standse det menneskelige samfunds march imod sin socialistiske fremtid.»

Det er en opgave af den største betydning for forberedelsen af revolutionen og en central opgave for vort parti at udbrede kendskabet til den ægte socialisme og dens erfaringer i arbejderklassen og blandt de øvrige arbejdende masser, at skabe korrekte forestillinger om vejen til socialismen og om dens indhold, som ikke kan adskilles fra arbejderklassens voldelige omstyrtelse af den borgerlige stat og oprettelsen af dets herredømme under partiets ledelse, fra proletariats diktatur. Vi må samtidig afsløre alle de falske ideer og forestillinger om socialismen, som spredes af borgerskabet, de moderne revisionister og alle opportuniste.

Socialismen som socialt system har sine egne økonomiske og andre love, som adskiller sig radikalt fra alle tidligere samfundssystemer, som var karakteriseret af den herskende klasses udbytning og undertrykkelse af folkets flertal. Den videnskabelige socialismes teori og praksis har klarlagt de historiske udviklingslove for klassesamfundene og anvist vejen til deres overvindelse.

Karl Marx opsummerede sin historiske indsats således:

»... Hvad nu mig angår, så tilkommer der ikke mig den fortjeneste at have opdaget hverken klassernes eksistens i det moderne samfund eller deres indbyrdes kamp. Borgerlige historikere havde længe før mig skildret, hvordan denne klassernes kamp historisk har udviklet sig, og borgerlige økonomer havde fremstillet denne udviklings økonomiske anatomi. Hvad jeg tilføjede af nyt var 1. at påvise, at klassernes eksistens blot er knyttet til bestemte historiske faser i produktionens udvikling; 2. at klassekampen nødvendigvis fører til proletariats diktatur; 3. at selve dette diktatur kun danner overgangen til ophævelsen af alle klasser og til et klasseløst samfund. ...«

Socialismen og proletariats diktatur kan ikke adskilles. Proletariats klasseherredømme er den nødvendige forudsætning for opbygningen af socialismen. Dette bevises af den ægte socialismes praksis, der også viser, at socialismens sejr ikke er sikret med revolutionens gennemførelse, at den må ledes af et marxistisk-leninistisk parti med klare forestillinger om det socialistiske samfund og dets lovmæssigheder, og som fastholder disse love og principper. Naturligvis gennemføres den proletariske revolution under forskellige former og betingelser i de forskellige lande, men dens indhold, dens principper og væsen er universelle og almengyldige. Forræderne mod marxismen-leninismen, opportunisterne af enhver art, fornægter revolutionens og socialismens lovmæssigheder,

dens almengyldige karakter, som de erstatter med deres 'særlige veje' til socialismen, deres forskellige 'modeller' osv, netop for at så forvirring om, hvad virkelig socialisme er og derigennem forhindre revolutionen eller føre den på vildspor og sikre kapitalismens genrejsning.

Opportunisternes prædikener om en 'socialisme' uden proletarietets diktatur er ikke bare i åben modsætning til marxismen, men søger at fremstille revolutionen og proletarietets klasseherredømme som en 'forældet utopi'. Ved at sprede illusioner om en fredelig overgang til socialismen, uden ofre og kamp, søger de at forhindre, at arbejderklassen for alvor rejser spørgsmålet om magten i samfundet. Men revolutionen, den voldelige omstyrtelse af een klasses herredømme med en ny klasses herredømme, er kun det første skridt i kampen for socialismen. Sønderbrydningen af den borgerlige statsmagt og oprettelsen og styrkelsen af proletarietets diktatur, løsningen af spørgsmålet om magten, er den nødvendige forudsætning for videre fremskridt ad den socialistiske opbygnings vej.

Lenin siger:

»Proletariatets diktatur er den nye klasses mest opofrende og skånselsløse krig mod den langt stærkere fjende, mod bourgeoisiet, hvis modstand ved dets fald er blevet tidoblet«, »Proletariatets diktatur er en hårdnakket, blodig og ublodig, voldelig og fredelig, militær og økonomisk, pædagogisk og administrativ kamp mod det gamle samfunds kræfter og traditioner.«

Revisionisterne ynder at snakke om 'socialismens nødvendighed', de skriver bøger om den, men udelukkende med det formål at adskille sammenhængen mellem socialisme og revolution og fornægte diktaturets nødvendighed. De ønsker socialisme uden klassekamp, uden at ekspropriere borgerskabet og imperialismen, gennem nationaliseringer af kapitalistisk type og reformer af det politiske liv. Med andre ord en 'socialisme', der på ingen måde adskiller sig fra det nuværende kapitalistiske samfund.

I vort partiprogram fastslår vi revolutionens opgaver i dens første fase, oprettelsen af proletarietets diktatur, ophævelsen af den borgerlige statsmagts institutioner, ekspropriationen af den imperialistiske og kapitalistiske ejendom og de store jordbesiddelser og gennemførelsen af en socialistisk planøkonomi på basis af ekspropriationen af udbytternes ejendom, som bliver socialistisk samfundsejendom. Samfundslivet organiseres på basis af marxismen-leninismens principper, som revolutionerer alle sider af det ved at erstatte det kapitalistiske privatinitiativ, der

kun har ført til krise, kaos, øget nød og elendighed, til udsigten til indtagelsen i en ny imperialistisk krig, med det skabende revolutionære masseinitiativ under det marxistisk-leninistiske partis ledelse for at opbygge et nyt samfund uden undertrykkelse og udbytning. Et samfund, som ikke bare sikrer en menneskeværdig tilværelse, men mobiliserer arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers hele skabende energi i kampen for opbygningen af en økonomi, som sikrer en stadig højnelse af massernes materielle og kulturelle velfærd, der eliminerer arbejdsløsheden, inflationen, skatteåget, nedslidningen i produktionen gennem den hensynsløse udbytning. Et samfund, som påbegynder ophævelsen af klasseforskellene, af forskellen mellem by og land, mellem håndens og åndens arbejde, som sikrer kvindernes fuldstændige ligestilling og frigørelse, trykke fremtidsudsigter for ungdommen og de nye generationer såvel som for de gamle.

Borgerskabets og dets revisionistiske agents hadefulde hetz mod marxismen-leninismen og den ægte socialisme af igår og i dag, er et udtryk for dets voksende frygt for revolutionen, som tiltager med det kapitalistiske og revisionistiske systems åbenlyse fallit.

Men historiens hjul kan ikke drejes om. Kampen for et socialistisk Danmark under proletarietets diktatur udgør den eneste farbare, den eneste realistiske vej ud af krisen, det eneste alternativ til den dystre kapitalistiske virkelighed af i dag og mørke udsigter for i morgen.

DEN INTERNATIONALE MARXISTISK- LENINISTISKE BEVÆGELSE STYRKES OG GÅR FREMAD

Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, som er forblevet loyal mod Marx, Engels, Lenins og Stalins lære, er blevet yderligere udviklet og styrket gennem det store opgør med den kinesiske revisionisme og Mao Zedong-tænkningen, som øvede indflydelse i større eller mindre grad i mange partier. Den marxistisk-leninistiske bevægelse, som har sat revolutionen og socialismen på dagsordenen, eksisterer og arbejder på alle kontinenter. I mange lande, hvor den moderne revisionisme likviderede det gamle kommunistiske parti, såvel som i lande, hvor der aldrig

har eksisteret et kommunistisk parti, er der blevet grundlagt nye marxistisk-leninistiske partier.

Stiftelsen af det marxistisk-leninistiske parti er den centrale opgave for arbejderklassen og de revolutionære, hvor et sådant parti ikke eksisterer.

Også i de nordiske lande afspejles denne generelle proces af vækst og styrkelse af den marxistisk-leninistiske bevægelse sig. I alle de nordiske lande var maoismens indflydelse overordentlig stor; de marxistisk-leninistiske-maoistiske organisationer, som blev opbygget i slutningen af 60'erne og 70'erne ikke bare i Danmark, men også i Sverige, Norge, Island og Finland, forrådte og valgte den revisionistiske degenerations vej. Men det lykkedes ikke at knuse de marxistisk-leninistiske kræfter, som gennemførte og forstærkede opgøret med den moderne revisionisme og især den kinesiske revisionisme og Mao Zedong-tænkningen. I Sverige står marxist-leninisterne umiddelbart overfor stiftelsen af KPS, det kommunistiske parti i Sverige; også i de fleste øvrige nordiske lande eksisterer der nu marxistisk-leninistiske organisationer, som ligeledes har sat partistiftelsen på dagsordenen. De nordiske marxistisk-leninistiske sommerleje, som har været gennemført i de sidste år, har bidraget til at styrke enheden mellem marxist-leninisterne i de nordiske lande og til at styrke kampen imod den moderne revisionisme.

Vore forbindelser med de marxistisk-leninistiske broderpartier i Europa og på de øvrige kontinenter bliver til stadighed styrket. Vort parti er af den opfattelse, at det er en internationalistisk pligt til stadighed at kæmpe for styrkelsen af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og dens enhed og kæmper for at yde sit bidrag til denne enhed. De marxistisk-leninistiske partier udgør proletariatets fortrop ikke bare i national, men international målestok, den kampstab, som er i stand til at lede arbejderklassen og folkene i kampen mod imperialismens herredømme, til revolutionen og socialismen. Alle partier udgør ligeværdige delinger i denne store hær, som fortsætter, forsvarer og udvikler de glørværdige traditioner fra den af Marx og Engels grundlagte Internationale, såvel som den af Lenin grundlagte Kommunistiske Internationale. Forholdene mellem de marxistisk-leninistiske partier udvikles på basis af marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme; alle broderpartierne, der kæmper under de forskelligste betingelser, nogle med våben i hånd i den dybeste illegalitet, under fascistiske diktaturer eller i revisionistiske lande, såvel som i borgerlige demokratier som i Danmark, kæmper for det samme mål, marxist-leninisterne er soldater i

denne store revolutionens armé. Alle de erfaringer, som de marxistisk-leninistiske partier erhverver, er nyttige bidrag til den kommunistiske bevægelses store sum af erfaringer, det er nødvendigt at kende disse erfaringer, følge med i broderpartiernes liv og kamp og studere deres standpunkter og synspunkter for at opnå enhed i tanke og handling. Vort parti er for udviklingen af bilaterale såvel som multilaterale møder mellem broderpartierne, for udviklingen af et stadig nærmere samarbejde mellem partierne under forskellige former.

På Albaniens Arbejdets Partis 8. kongres fastslog kammerat Enver Hoxha:

»Den videre styrkelse af enheden i den marxistisk-leninistiske bevægelse er en tvingende nødvendighed overfor imperialisternes og revisionisternes samordnede virksomhed mod marxismen-leninsmen og proletariatets og folkenes revolutionære kamp«.

Denne enhed er blevet styrket efter afsløringen af den kinesiske revisionismes og Mao Zedong-tænkningens indflydelse i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse; den kinesiske ledelse opførte sig aldrig på en korrekt måde overfor de nye marxistisk-leninistiske partier.

I overensstemmelse med dets reaktionære ideologi anerkendte KKP ikke bare ét kommunistisk parti i hvert land, sådan som marxismen-leninismen lærer os, men ofte to eller flere maoistiske organisationer; samtidig gjorde det visse partier til instrumenter for sine kontrarevolutionære hensigter og interesser. Afsløringen af den kinesiske revisionisme og Mao Zedong-myten har ført til en større ideologisk og politisk klarhed i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og styrket forbindelsen mellem dem indbyrdes, nedbrudt de regionale og lokale skel, som tidligere blev stillet, da KKP forlangte, at den internationale bevægelse skulle cirkle som kometer omkring Riget og Partiet i Midten.

Også vore forbindelser med Albaniens Arbejdets Parti er blevet styrket. Som det eneste statsbærende parti, som lederen af den succesrige opbygning af socialismen i Albanien, som et erfarent parti, der altid har stået i forreste række i kampen mod den moderne revisionisme af alle varianter og ydet et uvurderligt bidrag til denne kamp og styrkelsen af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse udgør Albaniens Arbejdets Partis kamperfaringer en yderst vigtig og rig kilde til viden og inspiration for vort partis arbejde. Disse forbindelser har altid været korrekte, kammeratlige, til gensidigt udbytte.

Forbindelserne mellem de marxistisk-leninistiske partier bygger altid på grundlag af ligeværd og gensidig respekt, på en forståelse af, at et-

hvert parti, stort som lille, ungt som gammelt, yder sit bidrag til den verdensomspændende kamp mellem den døende kapitalistiske verden og den nye, fremvoksende socialistiske verden.

Selvom det er vor pligt, og det største bidrag til den proletariske internationalisme, som vi danske kommunister kan yde, at forberede og gennemføre den socialistiske revolution i vort eget land, så er vort partis program og endelige mål ligesom for den øvrige internationale marxistisk-leninistiske bevægelse verdensrevolutionens sejr, verdenskommunismen.

Kære kammerater

Vort partis 2. kongres stiller store opgaver i revolutionens forberedelse op til løsning. Den afstikker den eneste mulige vej ud af den kapitalistiske krise, som virker som en stadig tungere byrde om halsen på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser, den angiver kampens vej for at krydse de imperialistiske krigsanstifters forbryderiske planer, for at tilintetgøre det reaktionære bourgeoisi, reformismen, revisionismen og al reaktion.

Lad os yderligere styrke og forsvare vort partis marxistisk-leninistiske enhed i udførelsen af de kampopgaver, som står foran os, sådan at vores fremgange og resultater vil blive endnu større.

Partiets ubrydelige enhed og styrkelse er pantet på den socialistiske revolutions sejr i vort land. Det er den kraft som vil realisere vort store mål: Et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur!

Længe leve DKP/ML's 2. kongres!

Længe leve Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister!

Leve den proletariske Internationalisme!

Ære til marxismen-leninismen!

INDHOLD

Indledning	5
-------------------------	----------

I

Den internationale situation og skærpelsen af de grundlæggende modsætninger i verden	13
Revolutionen – et problem som er taget op til sin løsning	14
Socialismen som system eksisterer og vinder stadig nye sejre	15
Den kapitalistisk-revisionistiske verdens krise uddybes dag for dag	18
USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme – de største krigsanstiftere, hovedfjenderne af verdens folk	21
Krisen i det vestlige alliance- og bloksystem	27
Det pseudosocialistiske, revisionistiske systems fuldstændige fallit	30
Fremtiden tilhører arbejderklassen, folkene og revolutionen	38

II

Det kapitalistiske Danmark i krisens greb og styrkelsen af arbejderklassens kamp for en revolutionær udvej af krisen	43
Det kapitalistiske og imperialistiske bourgeois forræderi mod de nationale interesser	44
Sociale forskydninger efter besættelsen og monopolkapitalismens udvikling	48
Voksende modstand mod dansk imperialism og neokolonialisme	54
Det kapitalistiske system i krisens greb og 'velfærdsstatens' fallit	59
Borgerskabets offensiv for at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser	64
Den parlamentariske krise og krisen for Socialdemokratiet, monopolkapitalens foretrukne regeringsparti	69
Arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser på klassekampens barrikader	77

III

Den fortsatte styrkelse af partiet og dets nærmeste kampopgaver	89
Partiets ledende rolle på alle felter er et marxistisk-leninistisk princip	90
Den fortsatte alsidige opbygning af partiet og styrkelsen af dets sociale sammensætning	98
Partiet – en skole i kommunisme	105
Kampen på de to fronter og for overvindelsen af indflydelsen fra den højreopportunistiske kapitulationistiske strømning	115
Propagandaen må være levende og konkret; den må til stadighed styrkes	122
Den socialistiske realisme – proletariatets modgift mod borgerskabets dekadente kunst og kultur	126

Det kommunistiske ungdomsarbejde – et spørgsmål af førsterangs betydning	128
Udviklingen af den revolutionære fagopposition	133
Kvinderne – en vigtig kraft i revolutionen	139
Socialismen må sejre ikke bare i byerne, men også på landet	142
Folkefronten mod krig, reaktion og fascisme	144
Masseorganisationerne er partiets løftestænger	146
Partiet som organisatoren af arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers enhed	148
Partiet og valgene til folketing og kommunalbestyrelser	151
Det marxistisk-leninistiske parti og arbejdet i forhold til den borgerlige hær	154
Klassekampens hovedfelter	156

IV

Kampen mod den moderne revisionisme for marxismen-leninismens renhed og styrkelsen af den internationale marxistiske bevægelse	159
Den moderne revisionisme – et redskab for imperialismen og bourgeoisiet	160
Krisen for den moderne revisionismes partier i Danmark uddybes til stadighed	170
Socialismen er folkenes fremtid	179
Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse styrkes og går fremad	184